

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

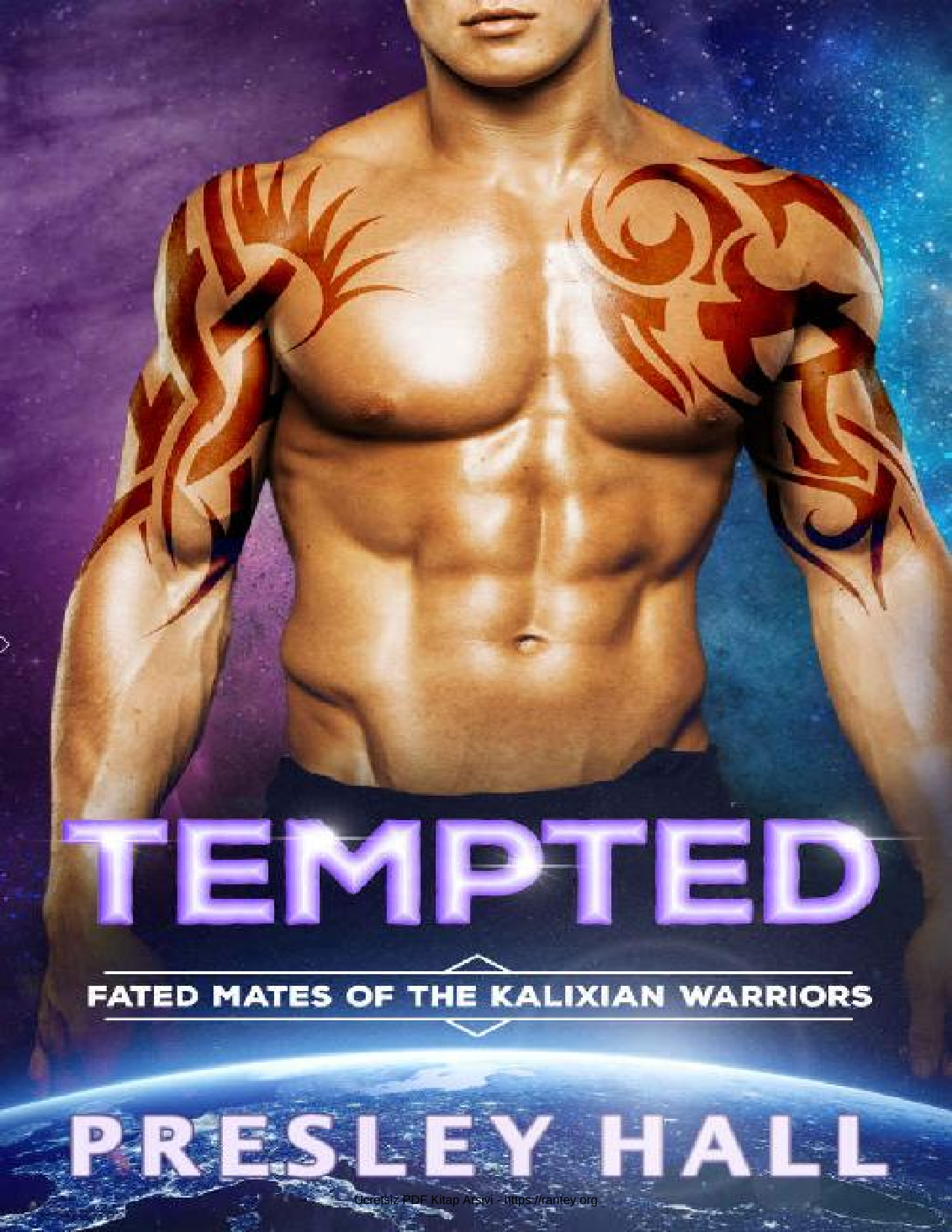
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEMPTED

FATED MATES OF THE KALIXIAN WARRIORS

PRESLEY HALL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TEMPTED

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları #8

PRESLEY HALL

Telif Hakkı© 2021 Presley Hall tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

İletişimde Kalın

1. Brooke
2. Zhuri
3. Brooke
4. Zhuri
5. Brooke
6. Zhuri
7. Brooke
8. Zhuri
9. Brooke
10. Zhuri
11. Brooke
12. Zhuri
13. Brooke
14. Zhuri
15. Brooke
16. Brooke
17. Zhuri
18. Brooke
19. Zhuri
20. Brooke
21. Zhuri
22. Brooke
23. Zhuri
24. Brooke
25. Brooke
26. Zhuri
27. Brooke

Sonsöz __

Presley Hall tarafından da

İletişimde Kalın

En yeni ürünlerimden haberdar olmak için [haber](#) kaydolunbültenime !

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Calıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9Kitap .](#)

TBA - 10. Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Her Alien Prince - 1. Kitap](#)

[Alien HerSavior - 2. Kitap](#)

[Alien Kitap Her Alien -](#)

[Kitap Her Alien Rogue -](#)

[5Her Beast - 3. Warrior 4. .](#)

Kitap TBA - 6. Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Tutulduğumuz depo soğuk.

Soğuk ve karanlık ve pis koku hiç azalmıyor gibi görünüyor. Soğuk geceleri daha da kötü, kemiklerime kadar işliyor ve oraya yerleşiyor.

İnce battaniyemle kafesimin bir köşesinde büzülürken sakın kalmaya çalışarak kendi kendime sessizce mırıldanıyorum. Küçükken büyükannemin bana öğrettiğini hatırladığım eski bir melodi. Sesi çok kısık tutuyorum, gardiyanların dikkatini çekmemek için ancak duyabileceğim kadar. Hiçbirinin bunu beni taciz etmek için bir bahane olarak kullanmasını istemiyorum.

Bir bahaneye ihtiyaçları olduğundan değil.

Bizi kurtarması gereken uzay gemisinden buraya sürüklendiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini unuttum. Güneş çıktığında depoya süzülen azıcık ışığa bakılırsa sanırım birkaç gün olmuş. Şu anda gece olduğunu biliyorum çünkü kapılar açık ve dışarıda görebildiğim tek şey gölgeli karanlık. Uzaylı muhafızlar tarafından daha fazla köle içeri alınıyor.

Muhafızların çoğu aynı türdenmiş gibi görünüyor. Kalın kasları, soluk mavi tenleri ve tıraşlı kafataslarından çıkan kemik çıkıntılarıyla iri yarı ve heybetliler. Soğuğa rağmen gömlek giymiyorlar, sadece deri pantolon ve kürkle kaplı bir tür koyu metal zırh giyiyorlar.

Tam olarak olmasa da neredeyse beni ilk kaçırın uzaylılar kadar çirkinler.

Tanrım, bu benim başıma nasıl geldi? Bu nasıl benim gerçek hayatım?

Sadece birkaç ay önce Arizona'nın küçük bir kasabasında tamamen sıra dışı bir hayat yaşıyordum. O zamanlar en çılgın ve en tuhaf hayalim bir gün Nashville'e taşınmak ve şarkıcı olarak kariyer yapmaktı.

Rüyalarımın *hiçbirinde* iğrenç, kambur uzaylı savaşçılardan oluşan bir grup tarafından Dünya'dan kaçırılmak *yoktu*. En çılgın hayallerimde bile hayatımın bu hale geleceğini tahmin edemezdim. Ama ilk şok ve inkârdan sonra,

Bunların hiçbirinin gerçek olamayacağına dair umutsuz bir kesinlik içinde, gerçeği kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Bu gerçek.

Uzaylılar var.

Ve Dünya'dan kaçırıldım ve şimdi bir köle müzayedesine bağlıyım.

Bu kaderden neredeyse kurtulmuş olduğum gerçeğini kabullenmek hâlâ zor. Kambur, domuza benzeyen uzaylılar tarafından kaçırılan ve satılmak üzere bu dondurucu gezegene bırakılan diğer Dünyalı kadınlar birkaç gün önce kurtarıldı. Nedenini hâlâ tam olarak bilmiyorum ama koyu renkli, kıvrımlı boynuzları ve derilerinde girdaplı izleri olan bir grup bronz uzaylı depoya girdi ve hepimizi serbest bıraktı. Yanlarında bir insan kadın vardı ve bizi depodan çıkarıp şehrin diğer tarafındaki yanaşma yerinde bekleyen bir gemiye götürmeyi başardılar.

Şey.. çoğumuz.

O gemiye binemedim.

Ete çarpan etin keskin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kafesimin önünden geçerken, mavi tenli gardiyanlar yeni gelenleri tartaklıyor, erkek mahkûmları acımasızca itip kakıyor ya da vuruyor, kadın mahkûmlara sarkıntılık ediyor ya da müstehcen yorumlar yapıyorlar.

Tutsakların derisinde iz bırakmamaya dikkat ettiklerini fark ettim, ya da en azından çok belirgin bir şey yapmadıklarını. Muhtemelen esirlerin değerini düşürecek ya da kalıcı yara izi bırakacak bir şey yapmamaları konusunda talimat almışlardır. Yine de gardiyanlarımızın bize nasıl davranacakları, ne kadar kötü muamele yapabilecekleri konusunda biraz serbestlikleri olduğu açık.

İki gardiyan sıranın dışına çıkıp kapıya doğru ilerlemeye çalışan dişi bir uzaylıya bağırırken midem bulanıyor. Konuştukları uzaylı dilinde ne dediklerini anlamıyorum ama hareketlerini yorumlamak yeterince kolay.

İki iri yarı muhafız güzel, pembe tenli uzaylıyı yakalayıp hizaya geri itiyor. İçlerinden biri sert bir hareketle üzerindeki ince tuniği sıyrarak onu çıplak ve soğuğa karşı savunmasız bırakıyor. Bundan sonra gelen şamatalı kahkahaların ve yorumların tercüme edilmesine gerek yok. Herhangi bir dilde, herhangi bir kadın için anlaşılabilirler.

Korku içimde yükseliyor. Yakında açık artırmaya çıkarılacağımızı biliyorum. Depo yine neredeyse doldu ve bronz tenli uzaylıların kafesleri

kırıklar onarıldı ve yeni stoklarla dolduruldu. Satılmamız birkaç gün içinde gerçekleşecek.

Kaçmaya ne kadar yaklaştığımı hatırlamak hâlâ acı veriyor.

Benimle birlikte olan diğer insan kadınların, yani kaçabilenlerin ne durumda olduğunu merak ediyorum. İçeri dalıp şiddetle savaşıyor o boynuzlu uzaylı savaşçılarla daha mı iyi durumdalar?

Bronzlaşmış savaşçılar cehennem gibi muhteşem, barbar ve vahşiydiler. Muhafızları indirdiler ve kafeslerimizin kilitlerini kırdılar ama yine de kendimi onların amaçlarından şüphe ederken buldum.

Ya hepsi bir numaraysa? Kurtarma süsü verilmiş bir kaçırma? Belki de tüm bunlar, kadınlara para ödemedi onları gözüne almak için bir kılıftı. Diğer kadınlar şimdi gerçekten özgür mü, yoksa bir tutsağı diğeriyle takas mı ettiler?

Muhtemelen asla bilemeyeceğim.

Muhtemelen hiçbirini bir daha göremeyeceğim.

Çünkü benim küçük bir tereddüt anım muhafızların beni geri alması için yeterli oldu. Bronz tenli savaşçıların gemisine binmeden hemen önce beni yakaladılar ve şimdi yine bu kafeste sıkışıp kaldım.

Bir ürperti bedenimi sarıyor ve çürük battaniyeyi kendime daha sıkı sarıyorum. Geçmişte olanları değiştiremem ve korkunun beni ele geçirmesine izin veremem.

Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek, bu yüzden kendi başımın çaresine bakmak ve bu karmaşadan nasıl çıkacağımı bulmak zorundayım.

Her nasılsa.

Diğer insan kadınlar kaçtığından beri deponun etrafındaki güvenlik üç katına çıkarıldı. Her yerde korumalar var; kafesler arasındaki sıralar boyunca, kapılarda ve deponun dışında. Bu operasyonu kim yönetiyorsa, birkaç gün önce olduğu gibi başka bir saldırı riskini almak istemedikleri açık.

Muhafızların sürekli tetikte olması, bu depodan kaçma şansımın neredeyse sıfıra indiği anlamına geliyor.

Ama ne olursa olsun, bir yolunu bulacağım. Hayatımın geri kalanında köleleştirilmeyeceğim.

Bunun olmasına izin
vermeyeceğim. İzin
veremem.

BU MANTRA bütün gece, soğuk zeminde kıvrılmışken uyumayı başardığım küçük uyku kırıntıları boyunca benimle kalıyor. Uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce, kafatasımın içinde bir davul sesi gibi çarpıyor.

Köle olmayacağım. Olmayacağım.

Hışırdayan zincirlerin ve kafeslerin parmaklıklarına çarpan kilitlerin sesiyle yarı uykulu halimden sıyrılıyorum. Gardiyanlar mahkûmları kafeslerinden çıkarıp bileklerini ağır prangalarla kabaca zincirlemeye başladığında, ince battaniyeyi göğsüme bastırarak ayağa fırlıyorum. Kanım buz gibi akarken kalbim mideme iniyor.

Oh lanet olsun. Siktir. Açık artırma başlıyor. İşte burada, gerçekten oluyor.

Lütfen bana yardım et, diye düşünüyorum, büyükannemin ruhuna sessizce dua ediyorum, sadece cesur olma gücü olsa bile bir tür yardım için.

Beni büyükannem büyüttü ve o tanıdığım en güçlü kadındı. O benim kayam, en büyük destekçim ve en iyi arkadaşım.

İri yarı bir gardiyan kafesime doğru ilerleyip korkunun boğazımda asit gibi yükselmesine neden olurken onun anısını çağırmaya çalışıyorum. Sıcak yaz öğleden sonralarını, çayın tatlı tadını ve her zaman yaptığı küçük limonlu kekleri hatırlamaya çalışıyorum. Parfümünü ve sevdiği gül kokulu mumları düşünüyorum. Kafesimin kapısını açıp gözleri açgözlülükle üzerimde gezinirken bir şeyler mırıldanan gardiyanın kaba yabancı tonu yerine onun sesini duymaya çalışıyorum.

Bileklerimi zincirlerken bir göğsümü avuçlamaya çalışıyor ve battaniyeyi benden uzaklaştırıyor. Bir an için, o pembe tenli uzaylıya yaptıkları gibi üzerimdekileri de çıkaracağından korkuyorum. Beni Dünya'dan çalan uzaylıların tüm tutsaklarına zorla giydirdiği, tenime yapışan tül gecelik benzeri bir giysiden başka bir şey değil. Ne sıcak tutuyor ne de mütevazılık sağlıyor ama en azından beni örtüyor.

Müzayede için toplanan kalabalığın önünde çırılçıplak soyulma fikri beni ürpertiyor.

Nöbetçi anlamadığım bir şey daha söylüyor, ben elini savuştururken bana bakıyor. Tekrar denemeye başlıyor, beni duvara doğru itiyor ama başka bir gardiyan ona bağılıyor -muhtemelen oyalanmayı bırakıp

Beni diğer mahkumlarla aynı hizaya getirmesi, ne kadar çabuk geri adım attığına ve beni kafesten dışarı sürüklediğine bağlı.

Kafasında yumru boynuzları ve uzun süredir ağır işlerde çalışıyormuş gibi görünen kol kasları olan çok kısa boylu, geniş bir uzaylıyla, teni süt renginde olan ve kaçırıldığında üzerinde olması gereken dansçı kıyafetini hâlâ giyen olağanüstü güzel bir uzaylı kadının arasına itildim. Kediye benzeyen yüz hatları ve mükemmel orantıları var ve hareket ettiğinde derisinin üzerindeki yumuşak tüyler loş ışıktaki parlıyor.

Ona ne olacağını düşündükçe ürperiyorum. Hepimize olacakları.

İşığa çıkmaya zorlandık, ani aydınlıkta gözlerimizi kırıştırdık ve dengesizleştik. Etrafımızı saran muhafızlar, açık artırma bloğuna doğru sürülürken her tarafta bir abluka oluşturarak kaçışımızı imkânsız hale getiriyorlar. Sıranın dışına çıkmamın, görünmeden sıvışmamın hiçbir yolu yok.

Bloğa götürülürken kaçacağım, kendi kendime çılgınca düşünüyorum. Ya da onlar başka bir mahkumla meşgulken. Ya da belki sonra, beni satın alan kişiye teslim edilirken-

Yine de kaçma umutlarımın azaldığını hissedebiliyorum. Çok fazla muhafız var ve hepsi de acımasız ve tetikteler.

Sahnenin kenarına, açık artırma için her birimizin ayrı ayrı çıkarılacağı basamakların yanına götürülürken kalabalık ortaya çıkıyor. İnfazıma götürülüyormuşum gibi hissediyorum ve bir yanımda bunun böyle olmasını diliyor. Köleleştirilmektense ölmeyi tercih ederim.

Kaçmaya çalışır ve yine başarısız olursam, muhtemelen benim kaderim de bu olacak. Kalabalık büyük ve gürültülü, biz sahnenin etrafında dolaştırılırken yüksek sesle tezahürat yapıyorlar. Midem sıkışıyor. Bize bakışları midemi bulandırıyor.

-Özellikle de kadın olanlarımız için.

Kalabalığın içinde çeşitli uzaylılar var. Bazıları pasaklı ve dağınık görünürken, diğerleri zenginliği haykıran ince kumaşlar ve özenli kıyafetler giymiş. Mahkûmlar teker teker yukarı çıkarılırken soğuktan titriyorum ve kalabalığın gürültüsü her satışta daha da artıyor ve heyecanlanıyor.

Sadece ince ipek terliklerin koruduğu ayaklarım karlı çamurda donuyor. Geceliğimin ıslak kumaşı tenime yapışıyor. Donarsam ne olacağını merak ediyorum. Yeni sahibim paramı geri isteyecek mi?

Bu düşünce beni neredeyse histerik bir kahkahaya boğuyor. Ses boğazımda fokurduyor, ama bir yudumla geri boğuyorum.

Kimsenin ne dediğini anlayamıyorum ama müzayedecinin açık artırma başlamadan önce her bir esiri gösterdiğini ve onlarla ilgili en çok arzu edilen şeyi vurguladığını görüyorum.

Kadınlar için bu çok açık. Erkek uzaylılar içinse, daha çekici olanlardan bazıları kadınlarınkine benzer muamele görse de, genellikle ağır işlerde kullanılacak kaslar söz konusudur. Kölelerin üzerlerinde ne kadar az kıyafet varsa bir o yana bir bu yana çekilerek kalabalığa en çok görmek istedikleri şey gösteriliyor.

Önümdeki kısa boylu, tıknaz uzaylı yukarı doğru sürüklendiğinde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Hay sikeyim. Sıra bana gelecek.

Kalabalığa çılgınca bakıyorum, o uzaylılardan birinin yakında bana sahip olacağı gerçeğini zar zor kavrayabiliyorum. Bakışlarım tek tek yüzlerin üzerinde kayarken, içlerinden birini tanıdığımı fark ettiğimde şaşkınlıkla sarsılıyorum.

Olamaz.

Ama öyle. Birkaç gün önce kurtarma girişiminde bulunan bronzlaşmış uzaylılardan biri kalabalığın arasında duruyor.

Önü açık, neredeyse tüm tenini soğuğa karşı çıplak bırakan ağır bir kürk astarlı palto giyiyor. Ama bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, yüzü sert çizgilerle belirlenmiş. Kafatasına yakın kıvrılan kısa koyu renkli boynuzları, simsiyah saçlarının uzun parlaklığı içinde neredeyse kayboluyor.

Nefesim kesiliyor, damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşıyor.

Beni kurtarmak için mi burada?

Biraz öne eğilerek ona daha iyi bakmaya çalışıyorum, bakışlarını yakalamayı umuyorum. Ama tutulduğumuz yere doğru gelmek ya da bir kargaşa başlatmak için herhangi bir harekette bulunmuyor ve sahneye çıkan bir sonraki kişi ben oluyorum. Tıknaz uzaylı için yapılan teklifler şu anda hararetli bir seviyeye ulaşmış durumda; her an bitebilir. Bronz uzaylı bana bakmıyor bile.

Bronz tenli savaşçı kıpırdamadan dururken, bakışları sahneye ve kısa boylu, meydan okuyan görünümlü erkek uzaylıya odaklandığında midem sıkışıyor.

O bir alıcı mı, kurtarıcı değil mi?

Buraya beni satın almak için mi geldi? Başından beri bu adamlara güvenmemekte haklı mıydım? Bu düşünceyle ellerim yumruk oldu ve bunun onlara güvenen diğer kadınlar için ne anlama geleceğini düşündüm. Kurtarılma umuduna inananlar için.

"Ahook! Ge'tar bekaska tevuk!"

Bir gardiyan konuşurken sırtıma sertçe vuruyor, copunu omurgama saplıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. İrkildim. O copların ilk dürtmeden sonra elektrik verdiğini tecrübelerimden biliyorum ve o acıyı tekrar hissetmek için acelem yok.

Başka seçeneğim olmadığından, sahnenin merdivenlerinden yukarı itilirken ilerliyorum. Gardiyan beni yerime oturturken omzumu sertçe kavıyor. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki tek tek atışları ayırt edemiyorum, nabzım boğazımda gümbürdüyor.

Müzayedeci bana bakıyor ve kalabalığa anlamadığım bir şeyler söylüyor.

Neyse ki beni teşhir etmiyor ama üzerimi örten tüllü giysiyi çekiştiriyor, göğüslerimdeki bağı koparıp açıyor ve göğüs uçlarıma kadar dekoltemin kabarıklığını göstermek için yakayı aşağı çekiyor. Sonra geceliğin arkasını kavıyor ve kalabalığın vücudumun her parçasını görebilmesi için etrafımda sıkıyor. Kalabalıktan gelen uğultu üzerine bir şeyler bağıyor.

Midem sertleşip düğümleniyor. Fiyatımı yükseltiyor ve teklifler daha başlamadı bile.

Müzayedeci beni avucunun içinde tutup bir o yana bir bu yana çevirirken ve giysilerimi çekiştirerek her açıdan kıvrımlarıma doğru çekerken insanlar anlayamadığım sözcükler söylemeye başlıyor ve nasıl pazarlandığım konusunda hiçbir şüphe bırakmıyorlar.

Kusmak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Kaçmak istiyorum ama şu anda kaçma şansım yok, bunu biliyorum.

Sakin ve akıllı olmalı ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Ancak kalabalığın gürültüsünün kulaklarımı doldurduğu ve kafamın içinde çığlık atmaya devam eden dışında tüm düşünceleri bastırdığı şu anda bu imkansız geliyor.

Satılıyorum. Satılıyorum. Satılıyorum. Ben bir köleyim.

Bu nasıl olabilirdi? Hayatım nasıl bu kadar çılgınca kontrolden çıktı?

Açık artırma savaşı devam ederken sinirlerim tavan yapıyor ve ne dediklerini anlamasam da kalabalığın en önüne geçen üç uzaylının fiyatı artıran taraf olduğunu söyleyebiliyorum, tekliflerini bağırarak sürdürüyorlar. Müzayedeci heyecanlı görünüyor ve komisyon alıp almadığını merak ediyorum.

Sonunda, başım dönmüş bir şekilde uzaylılara bakarken, açık artırma durdu.

Bitti, diye düşünüyorum yorgunca. Birisi kazandı.

Sonra kim olduğunu, hangi uzaylının en yüksek teklifi verdiğini görüyorum ve neredeyse kusacağım.

Bacakları olan bir sümüklüböceğe benziyor, kelimenin tanımının bile ötesinde obez, kocaman ay şeklinde bir yüzü var, cildi kirli bulaşık suyu renginde. Bana doğru paytak paytak yürürken bacakları cüssesini ancak taşıyabiliyor gibi görünüyor, vücudunun her santimi pahalı görünen kumaşlarla örtülü. Kolları incecik, bu da vücudunun büyüklüğünü daha da garip gösteriyor ve elleri mücevherli yüzüklerle kaplı. Az önce benim için ne kadar para harcamış olabileceğini hayal edebiliyorum.

Bu beni hasta ediyor, çünkü satın alacağı üründen ne bekleyeceğini de biliyorum.

Muhafız geri dönüyor, beni omuzlarımdan tutuyor ve sümüklüböceğe benzeyen uzaylının beklediği sahnenin karşı tarafındaki merdivenlerden aşağı inmeye zorluyor.

En alt basamağa ulaştığımda gardiyan beni iterek yerine oturtuyor, beni yeni sahibime doğru çeviriyor ve saçlarımdan tutarak başımı geriye çekip beni sümüklüböcek adama bakmaya zorluyor.

Karşımdaki uzaylı, bazıları yabancı bir maddeyle kararmış sivri dişlerini göstererek genişçe sırıtıyor. Elini uzatıp göğsümü kavıyor ve bakışları vücudumda gezinirken sertçe sıkıyor.

Muhafız prangalara doğru eliyle işaret ederek uzaylının onları çıkarmak isteyip istemediğini soruyor. Sümüklüböcek adam başını zahmetle sallıyor, gıdılarının kıvrımları sallanıyor ve yoğun bir parfümle karışık pis bir koku yayıyor. Geri çekiliyorum, ama muhafız omzumu sertçe sıkıyor, uzaylıyı başıyla selamlıyor ve ona bir anahtar uzatıyor.

Umutsuzca, bronzlaşmış uzaylıyı bulmak için kalabalığı taradım. Bana bir kez bile teklif vermedi. Beni satın almak için gelmediyse, kurtarmak için gelmiş olmalı, değil mi?

Ama hareket etmedi. Hala bana bakmıyor.

Neden burada olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettiğimde umutsuzluğa kapılıyorum - ama bunun benimle bir ilgisi yok gibi görünüyor. Beni hiç umursuyormuş gibi görünmüyor.

Soğanlı, sümüklü böceğe benzeyen uzaylı kolumu tutuyor ve beni çamurda ileriye doğru sürüklüyor.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, göğüs kafesime çarpıyor. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama beni başka bir hücreye kapatmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Hedeflediği yere varmadan önce, kaçmaya çalışmalıyım.

Bu benim tek kaçış şansım olacak.

2 Zhorl

Müzayecinin Savyiek olarak adlandırdığı iğrenç, devasa uzaylının Terran kadını götürüşünü izlerken çenem o kadar sıkılıyor ki dişlerim birbirine çarpıyor.

Her tarafı titriyor, muhtemelen soğuktan olduğu kadar korkudan da titriyor, kirli ve perişan halde ve hala gördüğüm en güzel kadınlardan biri.

Müzayedenin tamamını izledim ve onu kurtarmak için en iyi planın ne olacağını ölçmeye çalıştım. Sonunda başarı için en büyük şansımın satılana kadar beklemek olacağına karar verdim, ancak onun korkusunu düşünmek ve o sahnede elle tutulup sergilenmesini görmek benim için neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Ama fazla seçeneğim yoktu. Belki Kalixian filosunun geri kalanı hâlâ burada olsaydı, sahneye saldırabilir ve onu sahneye ayak basmadan yakalayabilirdik. Ama ben yalnız bir savaşçıyım - ne kadar sert bir savaşçı olursam olayım, sayıca çok üstünüm. Kadını bu gezegenden canlı çıkarmak istiyorsam, içimdeki her şeye aykırı olsa bile, her zamankinden daha ölçülü ve temkinli olmalıyım.

Savaşma dürtüsü damarlarımda dolaşıyor olsa da, o sahnede yaşanan vahşeti gördükçe içimi savaş arzusu kaplasa da akıllıca bir seçim yapmak zorundayım.

O iğrenç uzaylının, Savyiek'in, Terranlı kadını iradesi dışında ellemesini izlemek neredeyse kararlılığımı kırıyordu. Yüzünü buruşturuşunu, gözlerindeki tiksinti ve dehşeti gördüm ve aldığım tüm taktik eğitimleri neredeyse unutuyordum. Hissedebildiğim tek şey uzaylıyı o anda ve orada deşme dürtüsüydü.

Kanının ayaklarının altındaki pis çamurun üzerine döküldüğünü görmek bir zevk olabilirdi. Ama muhtemelen kadını kurtaramazdı. Müzayede mahallesinin topladığı hatırı sayılır muhafız birliğinden henüz yeterince uzakta değil.

Savyiek kadını kalabalıktan uzaklaştırırken güvenli bir mesafeden takip ediyorum, şüpheli görünmemek için yeterince geride dururken onları görüş alanımda tutuyorum. Kavgaya etmek için can atıyorum, kanım damarlarımda gürüyor ama öfkemi zor dizginliyorum, kendime yakında zamanı geleceğine dair söz veriyorum.

Soğanlı uzaylının yanında birkaç koruması var, etrafını ve kadını sarmışlar. Belli ki Tanu şehrinin en zengin sakinlerinden biri. Terranlı kadın için harcadığı miktar hem etkileyici hem de iğrençti.

Onları caddede takip ediyorum, dikkatlice ölçülmüş adımlar atıyorum ve hamlemi yapmak için doğru zamanı bekliyorum. Müzayede mahallesinden uzaklaştıkça ve sadece Savyiek'in altı korumasıyla mücadele etmek zorunda kaldıkça, gerginleşiyorum. Her an, bolca ara sokağı olan ıssız bir caddeye yaklaştığımızda, saldıracağım.

Ama ben ileri atılamadan, kadın Savyiek'in pençesinde aniden dönüyor.

Başı öne eğik, korkak ve ürkmüş bir kölenin her halini takınmış bir şekilde onun yanında usulca ilerliyordu. Belli ki gardını düşürmüştü, çünkü dizini kaldırıp kasıklarından yakalayınca donup kalmıştı. Sonra bileklerini sertçe kaldırarak zincirin uzunluğunu yüzüne sertçe vuruyor.

Geri çekilir ama bir kadının karşısında hâlâ altı koruma vardır.

Eğilip zincirini bir diğerine doğru savurarak onun da kasığına tekme atmaya çalışıyor ama fiziksel olarak çok güçlü değil -zayıf ve tutsak olduğu için yetersiz beslenmiş- ve belli ki dövüşmek için eğitilmemiş. Ağır zinciri sallamak onu şimdiden yoruyor gibi görünüyor.

Onu Savyiek'ten uzaklaştıran muhafızın üzerine atılarak ileri atılıyorum. Beni fark edemeyecek kadar kendisini esir alan kişiye odaklanmış durumda, adamın elini çılgınca ısırtıyor ve kurtulmaya çalışırken karda debeleniyor.

Küçük vahşi bir hayvan gibi, vahşi ve öfkeli, öfkesiyle pençeliyor ve tıslıyor. Onu tutan muhafızı kolundan bıçaklayıp bir dizi küfür savurmasına ve onu serbest bırakmasına neden olduğumda mavi gözleri öfkeyle parlıyor.

Serbest kaldığı anda içgüdüsel olarak bana doğru dönüyor ve muhafızlara uçtuğu gibi bana saldırıyor.

Beni hazırlıksız yakalıyor ve Savyiek'e yaptığı gibi taşaklarıma sertçe vuruyor. Homurdandım ve içgüdüsel olarak öne doğru eğildim.

Benden uzaklaşırken kendimi yakalamak için uzanıyorum, ayakları çamur ve karda kayıyor.

Savyiek'in kalan beş muhafızı da aynı anda üzerime geliyor ve hemen toparlanıyorum, iki silahımı da çekip onlarla savaşmaya hazırlanırken kasığımdaki zonklayan acıyı unutuyorum. Ben dövüşürken Terran kadının onlardan kaçtığını görüyorum ama onu izleyemeyecek kadar dikkatim dağınık. Beşe karşı bir büyük bir ihtimal değil ama daha ktleriyle de karşılaştım. Yine de bu savaşı kazanmak için tüm konsantrasyonuma ihtiyaım olacak.

Korumalar, onlardan korkmadığım gerçeği karşısında neredeyse şaşırmış görünüyorlar. Belli ki eşit olmayan oranların beni geri adım attırmasını bekliyorlardı, ama ben şiddetle saldırıyorum, onları savuştururken savaşın tanıdık hareketleriyle hareket ediyorum.

Hatta kılıcımın kabzasını birinin kafasının arkasına indirip karnına sert bir tekme atarken ve onu bir hayvanın idrarıyla sararmış, yarı erimiş bir kar yığınının içine uururken bile ukalaca sırtıyorum.

"şimdi daha iyi kokacaksın!" Ona bağırıyorum, iki kişiye daha etkisiz hale getirmeyi başarıırken acımasızca gülüyorum.

Korkak Savyiek, ben korumalarıyla savaşırken başka bir sokağa kaçıyor. Birkaç dakika içinde, adamların geri kalanını hallettim. Hiçbirini öldürmedim; bu tür bir dikkatin başıma toplanmasına ihtiyaım yok. Umarım, onlar kendilerine gelene kadar, ben Terran kadınla birlikte çoktan gitmiş olurum.

Ama onu en son gördüğüm yöne döndüğümde, hiçbir yerde görünmediğini fark ettim. şansını denedi ve katı ve ben nerede olduğunu tamamen kaybettim.

Çenemi sertçe sıkıp dişlerimi birbirine geçiriyorum. Onu bulmalıyım, hem de hemen.

Onu satın alan uzaylıdan kurtulmuş olabilir ama böyle bir yerde *kesinlikle* güvende değil.

Bileklerim hâlâ prangalarla bağılyken sokaklarda koşarken NEFESİM kısa nefesler halinde geliyor.

Yoldaki çukurlara ya da gevşek taşlara takıldığım da bile durmuyorum. Nefes nefese ve bitkin bir halde dengemi yeniden kazanıyor ve koşmaya devam ediyorum. Ben hızla geçerken garip ve tehditkâr görünümlü uzaylılar bana bakıyor, bazıları anlayamadığım kelimelerle sesleniyor.

Kimse beni yakalamaya çalışmıyor ama bunun an meselesi olduğunu biliyorum. Bu şekilde bir hana yerleşmem ya da limana gidemem. Hâlâ zincirli, geceliğimin içinde, kirli ve açıkça kaçmakta olan kaçak bir köleyim.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki acıtıyor, göğüs kafesimden fırlayacakmış ya da pes edecekmiş gibi hissedene kadar göğsümde çarpıyor. Nereye gittiğimi bilmeden ve hiçbir yön duygusu olmadan ara sokaklara ve caddelere dalıyorum.

Bildiğim kadarıyla, daireler çiziyor olabilirim ve ani bir dehşetle ne kadar boku yediğimi fark ediyorum.

O korkunç uzaylıdan kurtulmuş olabilirim ama şimdi nereye gitmem gerekiyor? Dilini bilmediğim yabancı bir gezegende, zincirler içinde, parasız ve yardım isteyebileceğim hiçbir yer olmadan sıkışıp kalmışken "kaçmak" ne anlama geliyor?

Bu sorulara cevap bulamayınca, bulunduğum sokaktan aşağı doğru koşmaya devam ediyorum. Daha iyi günler görmüş gibi görünen köhne binaların arasında dar bir sokak ve şehrin bu harap kısmında saklanmanın daha kolay olacağına dair biraz umudum var.

Ama son sürat koşarken, boğaya benzeyen burunları, kollarını ve göğüslerini kaplayan kırmızı kürkleri olan bir çift iri, düşmanca görünümlü uzaylının tam ortasına daldım. Onlar beni yakalayamadan, sağındaki sokağa dönerken karda kayarak uzaklaşıyorum.

Yeni caddede koşarken, şehir duvarının kenarındaki küçük, karanlık bir ara sokağa doğru gittiğimi fark ediyorum.

Ara sokağa sapıyorum, en azından gölgede olduğum için minnettar bir şekilde etrafıma çılgınca bakıyorum. Aşağıya baktığımda, duvarda küçük bir boşluk fark ediyorum, neredeyse dibinde bir fırtına ızgarası gibi. Bir zamanlar küçük açıklığı kapatan parmaklıklar kırılmış, içinden kıpırdayabileceğim kadar boşluk bırakmış.

Dışarıda, şehirde olduğu gibi ana caddelerden temizlenmemiş, devasa yığınlar halinde birikmiş karları görebiliyorum. Bir kar yığınının içinde yolumu kazıyor olacağım ama umurumda değil. Bu şehirden gitmeliyim.

Nefesimi tutarak, duvardaki açıklıktan her seferinde bir santim geçerek karların içine yuvarlanana kadar kıvrıla kıvrıla ilerliyorum.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda içimi yepyeni bir korku kaplıyor. Şehir korkunç ve tehlikeli ama kalabalık, barınak ve yiyecek var, tabii nasıl daha az kaçak bir köle gibi görüneceğimi ve bu şeylere nasıl ulaşacağımı bulabilirsem. Burası ise dümdüz, kasvetli ve karla kaplı; neredeyse hiç ağacın olmadığı, sadece uçsuz bucaksız tundraların bulunduğu çorak bir çöl.

Hemen duvardan geçip şehre geri dönmek istiyorum ama bulunup yakalanma riskini göze alamıyorum.

İçinden sürünerek geçtiğim boşluk bir kanala çok benziyor ve bu da muhtemelen şehir duvarları boyunca başkalarının da olduğu anlamına geliyor. Etrafta yürümeye devam edersem, belki buradan uzakta bir yere geri dönmenin bir yolunu bulabilirim. Sümüklü böceğe benzeyen uzaylının muhafızlarının bakmayı bilmeyeceği bir yere.

Her zamankinden daha fazla titremeye başladığımda kollarımı kendime sararak sur boyunca ilerlemeye başlıyorum. Elimden geldiğince hızlı yürüyorum ama yavaş ilerliyorum. Kar ayak bileklerime ve bazı yerlerde neredeyse dizlerime kadar ulaşmış durumda.

Soğuk bastırdıkça tenim uyuşuyor, ara sıra sinirlerimde acı kıvılcımları çıkıyor. Hava koşullarından dolayı gerçek bir yaralanma, hatta belki de ölüm riskine girmeden önce şehre geri dönüp bir tür sıcaklık bulmak için fazla zamanım olmadığını biliyorum. Giydiğim ince terlikler hava koşullarına karşı hiçbir koruma sağlamıyor. Zincirler de buz gibi soğuk, tenime her değdiklerinde irkilip titrememe neden oluyorlar.

Şehre geri dönmek için yeni bir yer ararken acıya, yorgunluğa ve dondurucu soğuğa göğüs gererek daha hızlı gitmeye çalışıyorum.

Duvarı kayabileceğim kadar büyük başka bir delik aramakla o kadar meşgulüm ki nereye gittiğime dikkat etmiyorum. O kadar da gerekli görünmüyor - hepsi sadece sonsuz kar.

Ama sonra bir adım atıyorum ve ayağımın altında soğuk bir metal hissediyorum.

Ayağımı geri çekmeden, nefes alamadan, düşünmeden ya da herhangi bir şey yapamadan, paslanmış bir yayın gıcirtısını ve ardından yüksek bir çıtlama sesi duyuyorum.

Kavurucu, kör edici bir acı tüm vücuduma yayılıyor, kaval kemiğimden başlayıp tüm sinirlerimi yakıyor. Sanırım çığlık attığımı duyuyorum ama emin olamıyorum. Yana doğru savrulurken, zincirlenmiş ellerimle karı tırmalayıp içine düştüğüm şeyden kurtulmaya çalışırken, korkunç acının ötesinde hiçbir şeyi algılayamıyorum.

Ne olduğunu anladığımda dehşet kaplıyor içimi.

Bir çeşit tuzağın içine düştüm. Bir ayı kapanına benziyor, belli ki şehrin dışındaki çorak arazide dolaşan her türlü uzaylı yırtıcı için tasarlanmış. Bacağım sıkışmış, tuzağın dişleri etrafına kenetlenmiş ve iki yanından tutup açmaya çalışırken dişlerimi gösteriyorum.

Ama soğuk metal kımıldamıyor.

Bu kapanı açmak için benden çok daha güçlü, kaldıraç gücü olan biri gerekiyor ve benim uyuşmuş, güçten düşmüş ellerim bunu başaramaz.

Her hareket ettiğimde içime bir acı saplanıyor ve yırtılmış etimin arasından beyaz kemik parçalarını görebiliyorum. Bacağım kırıldı ve çok kan kaybediyorum.

Sikeyim. Çok fazla.

Tuzağın etrafındaki kar parlak kırmızıya boyanmış, renk bir çiçeğin açması gibi yavaşça yayılıyor. Başım dönüyor ve dünya etrafımda bulanıklaşıyor gibi görünüyor. Acı, soğuk ve kan kaybı hepsi bir araya gelerek mükemmel bir fırtına oluşturuyor ve bunun beni öldüreceğini belli belirsiz fark ediyorum.

İşte böyle bitecek -evden milyonlarca mil uzakta, donmuş bir yabancı gezegende, zincirlenmiş bir köle karda kan kaybından ölecek.

İşte böyle bitiyor.

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını, yanaklarımda donduğunu hissediyorum, kendimi kurtarmaya çalışarak kapanı zayıfça çekmeye devam ediyorum. Ama faydası yok. Ellerim ve kollarım pes ediyor, kan kaybı ve acı zaten zayıflamış bedenimin kaldıramayacağı kadar fazla. Karda geriye doğru yığılıyorum, düzensiz, titrek nefesler alırken görüşümün kenarları kararıyor.

Böyle olmaz, diye düşünüyorum, düşüncelerim şimdiden bulanıklaşmaya ve belirsizleşmeye başladı. *Lütfen, böyle olmasın. Ölmeye hazır değilim.*

Yavaş yavaş bilincimi kaybederken etrafımdaki kör edici beyaz manzara titriyor ve kararıyor. Karanlık anların arasında kısa süreliğine kendime geliyorum, sanki ateşli bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyorum. Neredeyse bu durum için minnettarım.

Beni tamamen altına çektiğinde karanlık, çünkü en azından acı ya da soğuk yok. Siyah bir denizde sürükleniyormuşum gibi hissediyorum.

Ve sonra, aniden, bacağıma vuran kör edici bir acıyla o sıcak yüzerlik hissinden kopuyorum.

Tüm vücudum alev almış gibi hissediyor ve bacağım sanki bir şey onu çiğniyormuş, zaten yırtılmış olan etimi parçalıyormuş gibi acıyla yanıyor. Kaval kemiğimin etrafındaki baskı azalıyor, sanki tuzağın dişleri çekilmiş gibi, ama bu acıyı azaltmıyor.

Bağırıyorum, çığlık olması gereken ama gerçekte küçük bir iniltiden fazlası olmayan bir ses.

Üstümde derin bir ses gürlüyor. Kelimeleri anlayamıyorum ama kulağa yatıştırıcı, neredeyse rahatlatıcı geliyor.

Ölüyorum, diye düşünüyorum. Belki de halüsinasyon görüyorum.

Acıya rağmen ses beni biraz rahatlatıyor ve tekrar karın içinde gevşiyorum, başım bir tarafa kayıyor. Sanki yeniden yüzüyormuşum, havaya kaldırılıyormuşum gibi belli belirsiz hissediyorum ve sonra bir kez daha bayılıyorum.

Başka bir bilinç titreşimi yaşadığımda, sanki biri beni taşıyormuş gibi ilerlediğimin farkındayım. Geniş bir göğse yaslandığımı hissediyorum, sıcak badem kokulu ten yanağıma değiyor. Hiç düşünmeden kucağın içine giriyorum.

Vücudumu saran bir battaniye ya da palto gibi sıcaklık etrafımı sarıyor ve üzerimde anlayamadığım daha fazla kelime mırıldanıldığını duyuyorum.

Rüya görüp görmediğimi, çoktan ölüp ölmediğimi ya da bir tür arafta olup olmadığımı bilmiyorum ve bunu anlamak için düşüncelerimi yeterince toparlayamıyorum. Ama garip bir şekilde kendimi güvende hissediyorum, sanki her şey yolundaymış gibi ve eğer bu ölmekse, belki de o kadar kötü değildir diye düşünüyorum.

Belki de böylesi daha iyidir. En azından huzurlu ve sıcak hissediyorum.

Karanlık tekrar üzerime çökmeden ve tamamen kendimden geçmeden önce aklıma gelen son düşünce bu.

Terran kadını paltoma sararak şehre geri götürürken dikkatle izliyorum.

Onu takip edebilmem ve kendi ayak izlerimi takip edilmeyecek kadar gizleyebilmem iyi bir şey, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde.

Onu bulduğumda kapana kısılmıştı, kanlar içinde karda yatıyordu. Görünüşüne bakılırsa, bir iki dakika sonra bile gelsem ölmüş olacaktı. Zaten uçurumun kenarında ve onu kurtarmak için hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum. Yarı donmuş durumda ve çok fazla kan kaybetti.

Bu düşünceyle onu kollarımda biraz daha sıkı tutuyorum.

Vücudu kollarımda çok küçük ve gevşek hissediyorum. Şu anda bile çok güzel ama böyle çok kırılğan görünüyor. Yüzü korkutucu derecede solgun ve ona bakarken daha hızlı yürüyorum, ona yardım edemeden öleceği korkusu içimde her zamankinden daha keskin bir şekilde yükseliyor.

Cesur ve gözü pek biri. Savyiek'in üzerine atlayışına ve onun tüm korumalarını alt etmeye çalışacak kadar vahşi oluşuna hayran olmamak elde değildi ama belli ki herhangi bir dövüş eğitimi almamıştı. Çaresizdi ve onu vahşi doğaya kaçmaya iten de buydu.

Sonunda, bu onun durumunu daha da kötüleştirdi.

Tanu şehri tehlikeli, ama dışındaki bölge çok daha tehlikeli. Kurtarma görevi için yaptığımız keşif sırasında, şehir duvarlarının dışında dolaşan yırtıcı hayvanları öğrendik - ön kolum kadar uzun dişleri ve buna uygun pençeleri olan iri yarı, kürk kaplı canavarlar.

Bu kadın, karşılaştığı en kötü şey bir tuzak olduğu için bir bakıma şanslı. Eğer o yaratıklardan birine rastlasaydı, bulabileceğim hiçbir şey kalmazdı.

Nierra'daki hemen hemen her yer bir şekilde köle ticaretiyle bağlantılı olduğu için bu gezegendeki hemen hemen her işletmeye patronluk taslamaktan nefret ediyorum, ancak seçeneklerim sınırlı. Beni buraya getiren kaçış kapsülü

Diğer Terran kadınlarla birlikte kalan savaşçı arkadaşlarım sert bir iniş yaptı, bu yüzden ne bir sığınak ne de gezegenden çıkış yolu olarak işe yaramayacak.

Şehrin temel düzenini öğrendim ve Tanu'nun en karanlık bölgelerinden birinde bir şifacı olduğunu biliyorum. Yeterli jeton karşılığında, orada bulunduğunuza dair herhangi bir kayıt olmadan bir iyileştirme kapsülü kiralayabileceğiniz bir yer. Kaçakçılar genellikle satılamayacak kadar kötü yaralanmış köleleri getirir ve açık artırmaya çıkarmadan önce onları "tamir ettirir".

Mekânın sahibi içeri girdiğimde bana şüpheyle bakıyor. Yüzümü kayıtsız tutuyorum. Sanki Terranlı kadın umurumda değilmiş gibi, sanki kurtarmaya çalıştığım biri değil de benim malımmış gibi görünmem gerekiyor. İçimdeki her şey bir köleye sahipmişim gibi davranma fikrine isyan ediyor -bu bana her açıdan iğrenç geliyor- ama adamın bu şekilde bizden daha az şüpheleneceğini biliyorum.

"Bu kadının mümkün olduğunca çabuk iyileştirilmesini istiyorum," diyorum ona. "Ne kadar sürerse sürsün bir kapsül için ödeme yapacak jetonlarım var. Çok güzel bir kadın ama iyileşmediği sürece onu değerine satamam."

Kelimeler ağzımdan çıkarken acı bir tat veriyor ve keşke onları hiç konuşmak zorunda kalmasaydım diyorum. Ama ben konuşurken dükkan sahibi rahatlıyor, sanki aynı hikayeyi daha önce yüzlerce kez dinlemiş gibi başını sallıyor.

"Onun için de çok dilli bir implanta ihtiyacım olacak," diye ekliyorum. "Emirleri anlama yeteneğiyle gelirse daha değerli olacaktır."

Uyandığında onunla konuşabilmem gerekiyor - *eğer* iyileşme sürecini atlatabilirse. İletişim kurabilirsek onu Nierra'dan alıp Kalix'e tek parça halinde geri götürmek çok daha kolay olacaktır.

Adam kapsül kiralama ve çevirmen çipi için bir fiyat söylüyor ve ben irkiliyorum. Elimdeki jetonların çoğunu alacak ve ceketimin cebini karıştırıp onları verirken biraz yüzümü buruşturuyorum.

Bu gezegenden ayrılmamızı oldukça zorlaştıracak. Artık geçiş için yeterli param olmayacak ve buradan nasıl çıkacağımızı bulana kadar bize kalacak yer ve yiyecek bulmam gerekecek.

Neden gidip kendine zarar vermek zorundaydın ki? Kadını kapsüllerin tutulduğu küçük odaya taşıırken hayıflanarak düşünüyorum.

Cevap vermiyor tabii ki. Ve gerçekte, bunun bir önemi yok. Olan oldu ve şu anda hiçbir şey onu iyileştirmekten daha önemli değil.

Onu bağlayan kelepçeler için bir anahtarım yok ama onları kırmayı başarıyorum, hançerimin kabzasını dikkatlice kullanarak zincirleri koparıyorum

onu daha fazla incitmeden. Onlara daha fazla bakmak istemediğim için küçük odanın en uzak köşesine atıyorum.

Bilekleri prangaların derisine sürtündüğü yerlerden kanıyor ve sıyrılıyor ve ona baktığımda irkiliyorum. Kapsül işini yaptığında iyileşecekler ama onun narin cildinin bu şekilde zarar gördüğünü görmek beni öldüresiye öfkeliendiriyor.

Paltomu onun cılız bedeninden dikkatlice sıyrıyorum, onu kapsüle yatırmadan önce ince bedeninden nemli elbiseyi kaydırarak çıkarıyorum. Bacaklarının arasını zar zor örten küçük bir iç çamaşırı parçası dışında üzerinde hiçbir şey yok ve zayıf ve yıkanmamış haliyle bile ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark ediyorum.

Ama bacağı her şeyden çok dikkatimi çekiyor.

Kötü bir yaralanma, et parçalanmış ve kemik açıkça kırılmış. Kapsüldeki kabloları vücudundaki uygun yerlere takmaya başladığımda içimde endişe alevleniyor ve çenemi sıkıyorum.

Görev liderimiz Druxik'in Nierra yolculuğunda aldığı yara kadar kötü görünmüyor. En azından öyle olmadığını umuyorum. Mekanizmaları kurmayı bitirip kapsülü kapatırken, bu değerlendirmemde haklı olduğum için tanrılara sessizce dua ediyorum. Bacağını kaybederse, burada bunu düzeltecek kimse yok. Osynth'in Druxik'e protez uzuv yapmak için kullandığı teknolojinin hiçbirine sahip değilim.

Hayatımda başka hiç kimse için böyle bir korku hissetmemiştim. Adını bile bilmiyorum ama bu kadın benim bu gezegende bulunma sebebim.

Onu izlemek için yerleştiğimde, aynı dua zihnimde tekrar tekrar yineleniyor.

Lütfen şifa kapsülünün çalışmasına izin ver. Lütfen görevimde şimdiden başarısız olmama izin verme.

Lütfen.

Yavaşça, çok yavaşça, bilinç geri gelmeye başlar.

Farkına vardığım ilk his, kapalı olmanın verdiği tuhaf duygu. Burun deliklerim açılıyor ve etrafımdaki temiz, antiseptik kokuyu içime çekiyorum. Gözlerimi halsizce açtığımda acı ve soğuğu hayal meyal hatırlıyorum ve bu hislerin kaybolduğunu fark ediyorum. Vücudumun her yerinde ağrı var, ama sığağım ve bir tür sert yastığın üzerinde yatıyorum.

Etrafım netleşmeye başladığında çatlamış ve kurumuş dudaklarımı yalayarak göz kırpiyorum.

Üzerimde şeffaf pleksiglas tipi bir kubbe var ve derimden birkaç kablo çıkıntı yapıyor. Kubbeyi iterek doğrulmaya başlıyorum ve işte o zaman onu görüyorum. Müzayededeki bronz tenli uzaylı üzerimde geziniyor, yakışıklı yüzü buruş buruş... endişe gibi mi görünüyor? Endişe mi?

Bir anda bir sürü anı geri geldi. Açık artırma, beni seks kölesi olarak kullanacak olan korkunç blob benzeri uzaylı, kaçma kararlılığım, onu tekmelemem ve zincirle ona vurmam.

Muhafızlardan kaçıp duvardaki delikten geçtiğimi ve sonra içine düştüğüm tuzağı ve kör edici, korkunç acıyı hatırlıyorum.

Bacağım kırılmıştı.

Ama vücudumun uzunluğuna baktığımda, bacağımın bütün görüldüğünü, sadece derinin daha önce parçalandığı ve yırtıldığı noktayı işaretleyen ince pembe bir yara izi olduğunu görüyorum.

Ben bu keşfin şokuyla boğuşurken, bronz uzaylı kubbenin dış tarafındaki bir düğmeye basıyor. Bir tıslama ile kubbeyi kapalı tutan mekanizma serbest kalıyor.

Ani bir adrenalin dalgası içime hücum ediyor ve kapsülün tepesini yukarı doğru iterek, aklımda tek bir düşünceyle dışarı fırlıyorum; kaçmalıyım. Kaçmak zorundayım.

Dışarı fırladığımda tellere bağlı pedler derimden kurtuluyor ve acıyla inliyorum ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Artık zincirsizim ve bu gerçekten sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum. Bronz tenli uzaylı dirseğimden tutup beni kendisine doğru çekiyor ve ben de erkeklerden kurtulmak için sahip olduğum en iyi taktiği kullanarak etrafında dönüyorum - taşaklarına tekrar diz atmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar iki kez işe yaradı ve şimdi bir şeyleri değiştirmeye başlamak için bir neden göremiyorum.

Ama bu sefer hazırlıksız yakalanmadı. Beni yumuşak bir şekilde engelliyor, diğer bileğimi tutarken kaşlarını kaldırıyor. Kelepçelerin olduğu yerdeki yaraların acımasını bekleyerek irkiliyorum ama sonra şokla fark ediyorum ki derim orada da iyileşmiş, yakalanmadan önceki gibi lekesiz.

Bu da ne böyle? O kapsülün içinde ne tür bir çılgın teknoloji var?

Bronz tenli uzaylıyı tekrar tekmelediğimde bunu düşünecek zamanım olmuyor. Bu sefer dizine nişan aldım. Darbe isabet ediyor ve acı dolu bir homurtu çıkarıyor, bileklerim hâlâ iri ellerindeyken yana doğru tökezliyor.

İkimiz de dengemizi kaybedip yere düşüyoruz ve o havada dönerek altıma iniyor, yere çarptığımızda bir homurtu çıkarıyor. Sonra beni sırtüstü yuvarlıyor, vücudu benimkinin üzerine yerleşirken bileklerimi başımın üzerinde sabitliyor.

"Benden kaçmak zorunda değilsin," diyor, derin sesi erimiş çikolata kadar yumuşak ve zengin. "Ya da benimle dövüşmene. Sana zarar vermek istemiyorum, söz veriyorum. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Altında kıvrılarak, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Sonra donup kalıyorum.

"I-" Ona gözlerimi kırptıştırırken ağzım açık kalıyor. "Şimdi ne dediğini anlayabiliyorum!"

"Evet ve ben de seni anlayabiliyorum," diyor sırtarak. Dudaklarının bir tarafının diğerinden daha yukarı kıvrılmasında ukala ve sıcak bir şey var. "Seni buraya getirdiğimde senin için çok dilli bir implant aldım ve seni iyileştirirken kapsülün onu takması için ayarladım." Duraklıyor, ifadesi ciddileşiyor. "Seni buraya getirdiğimde durumun çok kötüydü. Hayatta kalamayacağından korkuyordum."

Yutkunuyorum, sıcak bir bedenin ve beni taşıyan güçlü kolların belirsiz hissini, bilincim gidip gelirken duyduğum derin sesi hatırlıyorum. Bir rüya gibi görünüyordu, ya da belki de bu hayatla öteki hayat arasında olan bir şeydi - ama şimdi hepsinin gerçek olduğunu anlıyorum.

O yaptı. Ne de olsa beni o kurtardı.

"Muhafızlar sizi yükleme rıhtımından çıkardıktan sonra gemimiz ayrıldı," diye açıklamaya başladı, muhtemelen yüzümdeki şaşkınlığı fark etmişti. "Komutanımız Druxik diğer kadınların da yakalanması riskini göze alamadı ve onları güvenli bir yere götürmekte haklıydı. Ama ben kaçış kapsüllerinden birini aldım ve buraya geri döndüm. Müzayedeye seni bulup kurtarmak için gittim. Bunu satıldıktan sonra, kalabalığın gözünden uzakta yapmak daha mantıklıydı. Ama sonra sen kendi başına kaçmaya çalıştın ve-" Yüzünü buruşturuyor. "Sen kaçtın ve ben seni kaybettim. Seni bulduğum için şanslıyım."

Ona bakıyorum, tamamen sessizliğe gömülüyorum. Buraya geri dönmek için aldığı riskler kafama dank ediyor; geri dönüp beni kurtarmaya çalışmak için emri çiğnemiş ve liderine karşı gelmiş.

Kim tanımadığı biri için böyle bir şey yapar ki?
Köleleştirilip köleleştirilmediğim neden bu kadar umurunda ki?

Ve sonra, bana doğru eğildiğinde, yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. İnanılmaz yakışıklı, simsiyah saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve boynuzları kafasına yakın kıvrılıyor. Gözleri çok koyu mavi, neredeyse siyah, içlerinde gümüş lekeler var.

Geceleyin gökyüzündeki yıldızlar gibi, şaşkınca düşünüyorum ve sonra bu kadar saçma bir şey düşündüğüme inanamayarak başımı sallıyorum.

Hâlâ üstümde, bileklerimi tutarken kollarındaki kaslar esniyor ve aniden onun sıcaklığının ve kokusunun farkına varıyorum. Teni hafifçe badem gibi kokuyor ve aniden içime çekip burun deliklerime daha fazla çekme dürtüsüyle savaşıyorum.

Bu adam da kim?

Ve neden onun iri gövdesinin ağırlığı benimkinin üzerinde garip bir şekilde... *iyi* hissettiriyor?

6
Zhorı

TERRAN kadın yumuşak mavi gözleriyle bana bakarken, vücudunun hafifçe gevşediğini hissediyorum. Belki de bana biraz güvenmeye başladığını düşünüyorum ve bunun için minnettarım. En azından ona söylediklerime inanıyor gibi görünüyor ve bu kurtarma girişimini mümkün kılmak için uzun bir yol kat edecek.

Tekrar ona bakıyorum, yüzündeki her ifadeyi alırken gözleriyle buluşuyorum.

Orada çok fazla duygu var. Kafa karışıklığı, korku, minnettarlık... ve başka bir şey daha. Tam olarak anlayamadığım bir şey.

Teni benimkine karşı yumuşak, kapsülde geçirdiği zamanın sıcaklığını taşıyor ve küçük göğüsleri göğsüme bastırıyor. Ellerimi kıvrımlarında gezdirmek, her santimini keşfetmek için ani bir dürtü duyuyorum ama bu düşünceleri hızla aklımdan uzaklaştırıyorum.

Bunun için burada değilim.

Onu satmayı planlayan köle tacirlerinden kurtarmak için Nierra'ya geri döndüm. Onu korumak için.

Birkaç kalp atışından sonra nefesini içine çekerek gözlerini kırptırıyor. Kafasını temizlemek istercesine sertçe sallıyor ve bileklerindeki tutuşumu çekiştiriyor. Onu hâlâ altımda tuttuğumu fark edince hemen bıraktım, ayağa kalktım ve kalkmasına yardım etmek için bir el uzattım. Onu o kadar uzun süre yerde tutmamalıydım ama içimden bir ses bana öyle bakarken hareket edemeyeceğimi söylüyordu.

Şimdi karşımda durduğuna göre, çıplak olduğu gerçeğini keskin bir şekilde hatırlıyorum. Teninin benimkine değmesi kanımı biraz daha ısıtmaya yetti ve bakışlarımı yüzünde sabit tutup vücudunun her santimetresinde dolaşmasına izin vermemek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor.

Kendine bakıyor ve hafifçe inliyor, kolları otomatik olarak göğüslerinin üzerinden geçerek onları gizliyor. Giydiği slipin bir sandalyenin arkasına atıldığını gördüğünde, onu almak için dönüyor, yüzü utanç gibi görünen bir şeyle yanıyor.

Tabii ki. Terralıların giyinik olmayı tercih ettiklerini, çıplaklığın çok özel bir şey olduğunu düşündüklerini öğrendiğimi hatırlıyorum.

Bana hiç mantıklı gelmiyor ama rahatsız olmasını da istemiyorum. Yine de ayakkabısı kir ve kurumuş kanla kaplı ve ona dokunmadan önce geri çekiliyor, kanla nasıl kabuk bağladığını görünce gözle görülür bir şekilde beyazlıyor.

Tekrar giymek istemeyeceğini bildiğimden -kimse istemez- paltomu alıp omuzlarına atıyorum, böylece üzerini örtebiliyor.

Bu hareketten ürkmüş gibi görünüyor, vücudu geriliyor ama kalın paltonun kenarlarından tutup sıkıca kendine çekiyor. Paltonun kıvrımları içinde çok küçük görünüyor ve etekleri yerde sürükleniyor. Neredeyse sevimli ve bana bakarken gülümsemeden edemiyorum, şimdi biraz daha az utanmış görünüyor.

"Sana yeni kıyafetler almam gerekecek," diyorum ona. Artık benden kaçmaya çalışmadığına göre, ona neler olduğunu daha derinlemesine anlatabilirim. Sandalyeyi işaret ediyorum. "Belki de biraz oturmalsın. Kapsül seni iyileştirdi ama kapsamlı bir iyileşme sürecinden geçtikten sonra kendini tamamen kendin gibi hissetmen genellikle biraz zaman alır."

Başını sallıyor, sandalyeye gömülüyor ve kirli saçlarını önünden itiyor. yüz.

"Tanışmayla başlayalım." Salonda başka bir köhne sandalye daha var. ve onun önüne oturmak için çekiyorum. Üzerine abanmak ya da herhangi bir şekilde korkmasına neden olmak istemiyorum. "Ben Zhorı. Umarım beni hatırlarsın. Seni ve diğer Terran kadınlarını kurtarmaya gelen Kalixian ekibinin bir parçasıydım."

"Terran mı?" Bana bakıyor, yüzü kırışıyor.

"Terra'dan gelen insanlar. Siz ona Dünya diyorsunuz."

"Ah." Bir an için alt dudağını çiğniyor, sonra bir nefes alıyor. "Ben Brooke. Garsonluk yapıyordum. Dünya'da. Köle olana kadar."

Son sözcükler acı dolu ve öfke kanımı yeniden ısıtırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Sen bir köleydin. Artık değilsin," diyorum ona kararlılıkla. "Sana bu konuda söz veriyorum, Brooke. Ben hayatta olduğum sürece bir daha köleleştirilmeyeceksin. Seni kurtarmak için burada olduğumu söyledim ve bunda ciddiydim. Ama-" Elimi çenemde gezdirerek duraklıyorum. "Artık sadece ben olduğum ve ekibimin geri kalanı olmadığı için işler biraz daha zor olacak. Ayrıca fon sıkıntımız var. I

Elimdeki jetonların büyük bir kısmını dil implantına ve seni iyileştirmek için kapsüle harcadım."

Gözlerini kırıştırıyor, kaşları hafifçe yukarı doğru kalkıyor. "Oh," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim. Ama... bunun için teşekkür ederim."

"Özür dilemene gerek yok." Başımı sallıyorum. "Ya da bana teşekkür etmene. Buraya seni kurtarmaya geldim ve buna yararı iyileştirmek de dahil. Parayı kapsüle harcayıp harcamamak benim için hiçbir zaman bir soru olmadı. Ama şimdi planı biraz değiştirmemiz gerekecek."

Gözlerinde endişe parlıyor ve bir elimi kaldırıyorum.

"Nierra'dan kurtulmanın hâlâ bir yolu var," diye onu çabucak temin ediyorum. "Ama bu biraz daha karmaşık. Gezegen dışına çıkmak için takas yapmamız gerekecek. Bu biraz zaman alacak ve bu şehirde olduğumuz sürece çok dikkatli olmamız gerekecek. Ayrılanı kadar güvende olmayacağız. Savyiek -sizi satın alan uzaylı- sizin kaybınızı ya da kendisinin ve korumalarının yaralanmasını hafife almayacaktır. Ama bizi bulmaması için radarın altında kalmaya çalışabiliriz."

Brooke hiçbir şey söylemiyor, dikkatle beni izliyor. Buraya geldiğimde mal sahibine ne söylediğimi hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum: onun benim kölem olduğunu. Bu numarayı sürdürmek istemiyorum ama onu burada nasıl korumam altında tutacağım konusunda seçeneklerim sınırlı. Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğilirken yüzümü buruşturuyorum.

"Güvenliğiniz için, Nierra'da karşılaştığımız herkesin benimle olduğunuza, *yani benim* olduğunuza inanması en iyisi. Diğerlerini seni yalnız bırakmaya ikna edecek bağlar için sadece iki seçenek var. Benim eşim, benim Irisa'm gibi davranabilirsin. Ya da kölemmişsin gibi davranabilirsin."

Son kelimeyi söylerken dudağım kıvrılıyor ve Brooke az kalsın başına gelecek olan kaderden kendini korumaya çalışıyormuş gibi paltosunu vücuduna sımsıkı sarıyor.

"Son kısmın ne anlama geldiğini biliyorum," diyor yavaşça. "Ama 'eş' derken neyi kastediyorsun?"

"Eş bağının kaderi tanrılar tarafından belirlenmiştir," diye açıklıyorum. "Kalıcı ve dokunulmazdır. Eğer benim eşim olduğuna inanılırsa, diğerleri seni sahiplendiğimi düşünür ve sadece en pervasız ya da güçlü köle tacirleri sana dokunabilir. Böyle şeylere inanan türler arasında çiftleşmiş bir kadını çalmak çok tehlikeli ve buna değmez olarak kabul edilir, çünkü çiftleşmiş bir erkek Irisa'sını geri almak için her şeyi göze alacaktır."

Gözleri açılıyor. "Çiftleşmişiz gibi davranmak o uzaylının - Savyiek'in - beni rahat bırakmasını sağlayacak mı?"

"Şüpheli. Böyle bir şeyle caydırılamayacak kadar varlıklı ve güçlü görünüyor. Ama çoğunlukla, Tanu'nun genel nüfusu ve geçiş için takas etmeye çalışacağımız kişiler söz konusu olduğunda, güvende olacaksınız. Ya da... diğer seçenek de var. Bunu anladığınızı biliyorum."

Brooke yüzünü buruşturuyor, gözle görülür bir şekilde soluyor. Eş bağının temellerini anlatırken şüpheli görünüyordu ve ona Kalixian bağının gerçekte nasıl bir şey olduğunu, ne kadar güçlü ve samimi olduğunu anlatırsam ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kaşlarını çatıyor, belli ki her iki seçenekten de biraz tedirgin olmuş.

"Sanırım senin eşinmişim gibi davranacağım," diyor sonunda, parmaklarını birbirine dolayarak. "Köle gibi davranmak bile istemiyorum." Bileklerini ovuşturuyor, bir zamanlar kelepçelerin onları sardığı noktaya bakıyor. "Bundan bıktım artık. Hem de *fazlasıyla*."

Başımı sallıyorum, onun seçimi içimi rahatlatıyor. İsteyeceğim son şey günlerce bir köle sahibi gibi davranmak zorunda kalmak. Düşüncesi bile beni iğrendiriyor ve öfkeliendiriyor. Ama onun da bir seçeneği olsun istedim, eşimmiş gibi davranmaya zorlanmasını değil.

"Gidelim o zaman," diyorum ona, usulca ayağa kalkarak. "Tanu'da hiçbir yer güvenli değil ama şehrin en kötü yerlerinden birindeyiz. Pazar mahallesine yaklaşmaya çalışalım ve kalacak bir yer bulalım. Sanırım ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var. Kalacak bir yer bulduktan ve biraz yiyecek aldıktan sonra daha detaylı bir plan yaparız."

Brooke başını sallıyor ve en azından bana güvenmeye çalıştığı için yeniden rahatladığımı hissediyorum. Büyük bir travma geçirdi ve başkalarına olan inancının sarsıldığından eminim ama onu tekmeleyerek ve çılgılık atarak kurtarmak zorunda kalsaydım bu görev ikimiz için de çok daha zor olurdu.

Şimdi sadece bu güveni hak ettiğimden emin olmalıyım. Bizi bu Tanrı'nın unuttuğu gezegenden çıkarmalıyım.

Brooke

Zhori'nin şifa kapsülünü kiraladığı binadan ayrılıyor ve caddede yürürken onun yanından ayrılmıyorum. Daha kalabalık alanlardan ve kalabalık caddelerden kaçınmaya dikkat ediyor ve ben de bir tür sığınağa ulaşana kadar kendimi olabildiğince küçük ve görünmez kılmaya çalışarak paltosunun kapüşonunu yüzümün etrafında tutuyorum.

Yürürken, ona göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Her zamankinden daha çarpıcı görünüyor, paltosunu bana verdiğinden beri vücudu tümüyle sergileniyor. Soğuğa hiç aldırıyor gibi görünüyor, sokaklarda sadece peştamalıyla yürüyor. Barbar bir savaşçı gibi görünüyor, vahşi ve acımasız; kafasındaki kıvrık boynuzlar ve derisindeki izler de bu etkiyi artırıyor.

Bu soğuk ve kirli yerde bronzlaşmış teniyle ilgili bir şey onu gri bir kış gününde ortaya çıkan güneş, bu korkunç gezegende bir ışık feneri gibi gösteriyor. Bu onu olması gerekenden daha fazla öne çıkarıyor, ama şu anda tek düşünebildiğim onun... güzel görüldüğü.

O bir uzaylı. Tüm bunları bir uzaylı hakkında düşünüyorsun. Bir uzaylıya hayranlık duyuyorsun. Kafamın içindeki küçük ses düşüncelerimi böldü ve irkildim. Nesin sen, deli mi?

Kendime, ona bir şans vermeye ve ona biraz güvenmeye karar vermiş olmama rağmen -başka bir seçeneğim olmadığı için- ona *tamamen* güvenmediğimi hatırlatıyorum.

Beni Savyiek'in muhafızlarından koruyarak ve bacağımı tuzaktan çekerek beni birden fazla kez kurtardı. İlk kaçış girişiminde muhafızların beni geri çekmesini engellemeye çalışan Kalixianlardan biri olduğundan oldukça eminim.

Bu benim için çok şey ifade ediyor. Hiç tanımadığı biri için büyük bir riske girdi.

Ama yine de temkinliyim.

Şu anda nazik davranıyor ve bana iyi davranıyor olması bir art niyeti olmadığı anlamına gelmiyor ve her konuda doğruyu söylediğinden emin değilim. Gardımı düşürmemeli ve tedbirli olmalıyım.

"Nereye gidiyoruz?" Ona ayak uydurmak için biraz hızlanarak soruyorum.

Bacakları benimkilerden daha uzun ve çok daha formda olduğu aşikâr - yine de kapsülden çıktığımdan beri kendimi yüz kat daha iyi hissediyorum. Yetersiz beslenmem ve müzayede evi muhafızlarından aldığım darbeler ve çürüklerin yanı sıra bacağım ve bileklerim de iyileşmiş gibi görünüyor.

"Sen iyileşirken yiyecek aramak için dışarı çıktığım zamanlardan birinde şehrin iyi bir yerinde kapsül kiralayan küçük bir yer gördüm. Bunun gibi birkaç yer daha var ama burası köle tacirlerinin pek uğramadığı bir yer gibi görünüyor. Buradan geçenlerin en kötülerinin kaçınacağı kadar güzel ama Savyiek ve yandaşları gibi daha zengin uzaylıların içeri adım atmaya tenezzül etmeyeceği kadar da sade."

Kaşlarımı çattım. "O kapsülün içinde ne kadar kaldım?"

Birkaç saat, belki de bir gün olduğunu düşündüm. Uyandığımda sanki uzun süredir baygınmışım gibi gelmedi. Ama Zhorî'nin konuşma tarzından aniden emin olamadım.

"İyileşmen birkaç gün sürdü," diyor bana bakarak. "Yiyecek almak için yaptığım kısa yolculuklar dışında, güvende olduğundan emin olmak için seninle kaldım. Seni orada yalnız bırakmak akıllıca olmazdı."

Birden iyileştiğim süre boyunca beni izlediğini fark ettim. Odada televizyon, kitap ya da başka bir şey yoktu, bu yüzden orada oturmak ve iyileşirken güvende olduğumdan emin olmak dışında ne yaptığından emin değilim.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Dönüp duran düşüncelerim varış noktamıza vardığımızda kesintiye uğruyor. Zhorî'nin kalmamız için seçtiği yer oldukça köhne görünüyor, dışarıda kirli taş duvarlar ve sokaktan temizlenen kenarlara yığılmış karlar var. Ahşap kapı yontulmuş ve lekeli, ama içeri girdiğimizde içerisinin basit ve biraz salaş olsa da temiz olduğunu görüyorum.

Şehrin çok yoğun olmayan bir bölgesinde ve neden burayı seçtiği açık. Sahibi de köle ticaretinin hayranı gibi görünmüyor. İşini nasıl sürdürdüğünü merak ediyorum ama sanırım bu şehirde yasal bir ticaret olmalı.

Zhori bir oda isteyip kalan birkaç parça parasını uzattığında, sesi biraz keskinleşerek "Peki ya kadının sizinle ilişkisi?" diye soruyor.

"O benim eşim." Zhori bana doğru uzanırken sesi derin ve sakin. Kolunu belime dolayıp bir elini kalça kemiğime yerleştirirken mutlu ve aşık görünmeye çalışıyorum. "Gezegenime dönerken uğrayacağız ve birkaç gece için bir kapsül kiralamamız gerekiyor."

Gezegeninin nerede olduğunu sorup sormayacağını merak ediyorum ama Nierra çok az soru sormanın daha iyi olduğu bir yer gibi görünüyor. Ev sahibi ikimize de hızlıca bir kez daha bakıyor, kokluyor ve sonra Zhori'ye bir anahtar veriyor.

"Sessiz ol," diyor ve benden Zhori'ye bakarken gözlerinde neredeyse kıskançlığa benzer bir şeyin titrediğini görüyorum. "Burada başka konuklar da var ve duvarlar ince."

Neden bahsettiğini anladığımda kızarıyorum, Zhori beni masadan uzaklaştırırken yanaklarım ısınıyor. Onu üç kat merdiven çıkarak en üst kata kadar takip ediyorum ve odamızın kapısının kilidini açarken bekliyorum. Kilit klik sesini duyunca kapıyı iterek açıyor ve bana içeri girmemi işaret ediyor.

Oda küçük. Çok küçük.

Dünya'da tanıdığım insanların sosyal medyada stüdyo dairelerinin fotoğraflarını paylaştıklarını gördüğümü hatırlıyorum - liseye birlikte gittiğim ve küçük kasabamızdan ayrılıp maceralar yaşamaya ve büyük şehirlerdeki üniversitelerde okumaya giden insanlar. Zhori'nin deyişiyle bu "kapsül" onlardan bile daha küçük, ancak bir yurt odası büyüklüğünde. En azından temiz görünen tek kişilik bir yatak, iki düz yastık ve ucuna atılmış soluk bir yorganla yıpranmış bir battaniye var. Tezgâhın üzerinde sıcak tabağa benzeyen bir cihaz duruyor ve odanın bir tarafındaki açık kapıdan küçücük bir banyoya giriliyor.

Zhori bana güven verici bir gülümseme göstererek, "İstersen temizlenebilirsin," diyor. "Gidip bizim için biraz yiyecek, senin için de daha iyi kıyafetler bulacağım."

Onunla gideceğimi söylemeye başladım ama sonra kendimi durdurdum. Kasabada koşuşturmanın iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Savyiek'in muhafızları şimdiye kadar beni arıyorlardır ve sümüklüböcek adam benim için bir ödül bile koymuş olabilir. Ayrıca, Zhori'nin paltosuna sarınmışım ve altımda bir çift iç çamaşırdan başka bir şey yok ve hâlâ kirliyim. Düşünmek bile istemediğim kadar uzun zamandır yıkanmadım.

Bana öyle geliyor ki, o markete giderken ben burada kalırsam, kaçabilirim ve onun bundan haberi olmaz. Ona gerçekten güvenebileceğimi nereden bileceğim? Evet, benim için geri döndü ve parasının çoğunu beni iyileştirmek için harcadı - ama ya bunların hepsi onunla gitmemi sağlamak için bir numaraysa, böylece geri dönüp beni başkasına satabilir mi?

Kaçarsan aptallık etmiş olursun, diyorum kendime. En azından şu anda barınağın, yiyeceğin ve temizlenme fırsatın var. Her seferinde azar azar al. Başka ne yapacaksın ki? Burada paran yok, bağlantıların yok, arkadaşların yok.

Zhori'nin ben iyileşirken yerleştirdiği dil çipi sayesinde artık karşılaşabileceğim herhangi bir uzaylıyla konuşabiliyorum. Ama para olmadan bunun bana ne faydası olacağını göremiyorum.

Kafam karmakarışık, duygular ve çelişkili düşüncelerden oluşan bir yumak gibi. Kendime hep bir gün küçük kasabamdan ayrılacağıma, cesaretimi toplayıp yeni bir yere gideceğime ve yeni şeyler keşfedeceğime söz vermişim.

Ama *bunu* kastetmemiştim. Bu aklımdaki şeye hiç benzemiyor.

"P e k â l â ," diyorum Zhori'ye, hâlâ sabırla benim konuşmamı bekliyor. cevap ver. "Duşa ihtiyacım olduğunu biliyorum." Biraz utangaç bir şekilde gülüyorum. "Teşekkür ederim. Oda ve diğer her şey için."

"Elbette." Zhori'nin koyu mavi gözleri biraz yumuşuyor. "Dediğim gibi, sana yardım etmek istiyorum. Bundan kurtulacağız. Sadece biraz zaman alacak." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi duraklıyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Sizi yalnız bırakıp olabildiğince çabuk döneceğim."

Kapsülden dışarı adım atıyor ve banyoya girmeden önce kapı arkasından sıkıca kapanana kadar bekliyorum.

Paltosunun yere düşmesine izin verdim, küçük duş kabiniindeki musluğu açtım ve sıcak su olması için dua ettim. Böyle bir yerde su en iyi ihtimalle ılık olsaydı şaşırmazdım. Ama büyük bir rahatlamayla, birkaç dakika içinde dumanı tüten sıcak su akmaya başlıyor. Spreyin altına girdiğimde bir zevk iniltisini bastırıyorum.

Su basıncı biraz riskli ama umurumda değil. Gerçekten temiz olmanın ya da bu kadar sıcak olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuşum. Duştaki tek sabun, bir tür narenciye gibi keskin kokan sert bir top. Koku bana sabundan çok temizlik solüsyonunu hatırlatıyor ama elimden geldiğince köpürtüyorum, kiri, pası ve kan kalıntılarını temizlemek için köpüklü parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Mutluluk verici bir his. Şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha iyi, masajdan daha iyi, abur cuburdan daha iyi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca suyun altında duruyorum, üzerimden akmasına izin veriyorum ve sonra cildimin her yeri pembeleşip temizlenene, o korkunç deponun, müzayedenin ve yaramın tüm izleri silinene kadar tekrar sabunlanıyorum. Geriye kalan tek şey baldırımdaki ince pembe yara izi ve acaba o da eninde sonunda geçecek mi?

Buz gibi soğuk bir gezegende bir yerimi kırıp iyileştikten sonra beklediğim gibi bir acı bile yok. Sadece tüm vücudumda biraz ağrı var ama muhteşem sıcak su onu da hafifletiyor.

Kısa bir süre sonra duşta kendi kendime usulca şarkı söylemeye başlıyorum, beni mutlu eden melodilerden parçalar. Sevdiğim bir pop şarkısı, büyükannemin evde mırıldandığı eski bir ilahi, onun her şeyden çok sevdiği ve birlikte onlarca kez izlediğimiz *The Sound of Music*'ten bir şarkı.

Beni sakinleştiriyor, daha sağlam ve ayakları yere basan biri olduğumu hissettiriyor. Gergin kaslarım gevşemeye başlıyor, geçen haftaların dehşeti ve acısı kaybolmaya başladıkça düşüncelerim bir tür düzen kazanıyor. Tamamen geçmedi ve o anılarla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Ama şimdilik, neredeyse yeniden *kendim* gibi hissediyorum.

Sonunda üzerime yağan su soğumaya başlıyor. Üşümeye başlamadan hemen kapatıyorum ve sırlıklam bir halde duştan çıkıyorum. Etrafıma bakıyorum ama hiçbir yerde asılı havlu yok. Saklanabilecek bir dolap bile yok.

Gözlerimi devirerek sessiz bir nefes alıyorum. *Kahretsin. Böyle bir yerde neden şaşırdım ki?*

Burada en temel olanaklardan bile daha azının olacağını bilmeliydim. Biraz titremeye başlayarak tereddüt ediyorum, hala yere su damlatıyorum. Yatağın üzerinde yıpranmış bir battaniye vardı; onu kullanırsam, yorganı yatağın üzerinde kullanmak için bırakmış olurum. Ve belki daha sonra ihtiyacımız olursa ev sahibinden fazladan bir battaniye alabiliriz.

Küçük ana odanın boş olduğundan emin olmak için kafamı banyodan çıkardıktan sonra, yatağa ve üzerindeki ince battaniyeye doğru ilerliyorum.

Ama ben ona ulaşamadan kapı açıldı. Zhorî elleri paketlerle dolu bir şekilde odaya giriyor.

Odanın ortasında çırılçıplak ve sırlıklam bir halde olduğum yerde donup kalıyorum, nemli saçlarım yüzüme yapışıyor. Kapıyı arkamdan kapattı

Dönerken beni görüyor. O da tıpkı benim gibi o l d u ğ u yerde durdu, bakışları bana sabitlendi.

Kısa bir an için gözlerinde sıcaklık parladı. Erkeklerin yüzünde daha önce de gördüğüm kusursuz bir bakış.

Arzu.

Ama her nasılsa Zhorî'nin yüzünde farklı görünüyor. Bana bakarken gözleri neredeyse ışıldıyor gibi görünüyor, içlerindeki gümüş benekler parlıyor. Bakışları bir kez üzerimde geziniyor, neredeyse çaresizce, sanki saygılı olmak istiyor ama kendini durduramıyor. Sanki bana bakmayı o kadar çok istiyor ki bakışlarını benden ayırmaya dayanamıyor.

Ve hareket edemiyor gibiyim. Nefesim boğazımda düğümlenirken onun beni izlemesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Sonra, o anın geldiği kadar hızlı bir şekilde gitti.

Kafasını temizlemek istercesine sertçe sallıyor.

"Özür dilerim." Boğazını temizledi, paketleri tezgâhın yanındaki posta pulu büyüklüğündeki masaya bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. "Terran kadınları giyinik olmayı tercih eder, bunu biliyorum. Gözlerimi dikmemeliydim."

Yatağın ayak ucundan ince battaniyeyi alıyor, üzerime sararken bakışlarını kaçırıyor. Omuzlarıma doluyor ve göğsüme sararak dikkatlice kurulanmama yardım ediyor.

Bunu kendim de yapabilirim ve bunu söylemeye başlıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Bu jestte o kadar nazik, o kadar tatlı bir şefkat var ki, sanki önemli değilmiş gibi, sanki bir sıkıntı ya da patronluk taslama gibi omuz silkmeyi kendime yediremiyorum - çünkü öyle demek istemediğini biliyorum.

Bana karşı o kadar *dikkatli*, o kadar nazik ki, vücudumun onun dokunuşuna karşılık vermeye başladığını hissedebiliyorum, büyük ellerinin altında rahatlarken ona doğru biraz sallanıyorum. Sadece benimle ilgileniyor, beni hissetmeye ya da ellemeye çalışmıyor. Aslında, uygunsuz olarak yorumlanabilecek herhangi bir yere dokunmamaya çok dikkat ediyor. Ama yine de odadaki hafif soğukla hiçbir ilgisi olmayan tüylerim diken diken oluyor.

Karnımda sıcak bir şeyler yanıyor ve beni kurularken ellerine baktığımda, peştamalının biraz kaydığını görüyorum.

Bu onu da etkiliyor mu?

Ben daha emin olamadan ya da bu düşüncüyü tam olarak sindiremeden geri çekildi ve yan ın da getirdiği eşyalardan birini almak için döndü. Büyük bir

Bez çantayı bana uzattığında bir elimle çantayı tutuyor, diğer elimle battaniyeyi üzerime sarıyorum.

"Burada sıcak tutan giysiler var," diyor. "Süslü bir şey değil ama seni soğuktan koruyacaktır. Ayrıca içinde uyuyabilmen için temiz bir yatak da var. Halkınızın bunu tercih ettiğini biliyorum."

Sifonu çekiyorum, banyoya dalmadan önce ona teşekkür ediyorum, battaniye hala vücuduma sarılı. Tenim yanıyormuş gibi hissediyorum ve kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Garip bir şekilde, üzerimde özenle gezinen ellerinin hissini özlüyorum. Nefesim kesiliyor ve nedenini anlamıyorum.

Kıyafetleri çantadan çıkarıyorum, artık ıslak olan battaniyeyi yere bırakırken hızla giyiniyorum. Zhorî bana ağır kanvas benzeri bir malzemeden yapılmış bir pantolon ve bir hayvanın kılından örülmüş kapüşonlu kazak benzeri bir üstlük getirdi. Kaba yün gibi hissettiriyor ve biraz kaşıdırsa da sıcak tutacağından eminim.

Daha iyi günler görmüş botlar da var ama deriden yapılmışlar ve yünle astarlanmışlar. Tüm bunların altında Zhorî'nin bahsettiği slipi buluyorum. Dürüst olmak gerekirse çantadaki en güzel parça, yumuşak keten benzeri bir malzemeden yapılmış ve uyluğun ortasına gelecek kadar uzun, omuzlarında kurdele bağları var.

Durup sadece sıcak tutacak giysilere ihtiyacım olduğunu değil, aynı zamanda çıplak uyumak istemeyeceğimi de düşündüğünü fark etmek beni duraksatıyor.

Gerçekten *önemsiyor* gibi görünüyor. Sadece güvenliğimi değil, rahatlığımı da. Benim hakkımda.

Bunun hiçbir anlamı olmasa da, hile ya da yalan aramaya devam etsem de, doğruyu söylediğine dair işaretler görmeye devam ediyorum. Gerçekten sadece bana yardım etmek için burada olduğunu. Ve onu potansiyel bir kurtarıcıdan başka bir şekilde düşünmemem gerektiğini bilmeme rağmen...

Bana dokunduğu her yerde tenim hâlâ karıncalanıyor.

8
Zhorı

Satın aldığım yiyecekleri paketinden çıkarırken, Brooke'un kaybolduğu banyo odasının kapalı kapısına bakıyorum.

Tesadüfen onu gördüğümde nasıl göründüğünü hatırlamadan edemiyorum - vücudunun mükemmel şekli, dar beli ve ince kalçaları, ellerime tam oturacakmış gibi görünen o yumuşak göğüsleri. O her zaman güzeldi. Ama duştan yeni çıkmış, ıslak saçları tenine yapışmış ve her santimi çıplak ve temiz, bakılması gereken bir görüntüydü. Ve ona dokunduğumda.

Ellerimin altında sıcak ve yumuşaktı ve şifa kapsülünden dışarı fırlayıp benimle tekrar savaşmaya çalıştıktan sonra vücudunun benimkinin altında nasıl hissettiğini hatırlamamak mümkün değildi. Cesur ruhu da en az güzelliğı ve kırılganlığı kadar çekiciydi.

Bu düşüncelerden sıyrılıp, kanımı yakan arzunun sıcak çarpıntısını görmezden geliyorum. Kendimi hiçbir zaman güzel bir kadının arkadaşlığından mahrum eden biri olmadım ve birçok kişiyi yatağıma çekip baştan çıkardım. Kalixian savaşçılarından bazıları zaman zaman dünya dışındaki kadınlar için para ödüyor ama ben bunu bile nadiren yapmak zorunda kaldım. Aslında, yerel kadınlardan birkaçı tarafından *çok* mutlu bir şekilde karşılanacağım bir ya da iki gezegen düşünebiliyorum.

Ama bu durumda, güzel kadın benim görevim.

Buraya onu güvende tutmak, onu kurtarmak ve birlikte yakalandığı diğer Terralılar gibi Kalix'teki sığınağı geri getirmek, nereye gideceğı ve geleceğıyle ilgili ne yapacağı konusunda ona seçim hakkı vermek için geldim, onunla yatmak için değil.

Her ne kadar ona ilgi duysam da, buradaki amacım bu değil.

Yine de kıvrımlarının yumuşaklığını ya da ne kadar güzel koktuğunu unutmak mümkün değil. Ucuz sabunun keskin kokusu altında teninin tatlılığını, onu nazıkçe kuruladığımda kendi uyarılmışlığının ipucunu koklayabiliyordum.

Bana cevap verdi. Bunu hissettim.

Ama bunu görmezden gelmek benim görevim, tıpkı ne kadar güzel olursa olsun onu sağ salım Kalix'e geri götürmek ve sonra da kendi haline bırakmak gibi. Ve o gerçekten de çok güzel; diğer Terran kadınlarının hiçbirinin bana göstermediği bir şekilde çarpıcı.

Pazardan aldığım bazı yiyecekleri ısıtarak kaba bir sebze ve et yahnisi haline getirirken banyo odasının kapısı tekrar açılıyor. Etin hangi hayvandan geldiğinden emin değilim ama ne olursa olsun, yeterince iyi olacak. Brooke'a çok ihtiyaç duyduğu besinleri verecek ve zengin et suyu onu ısıtmaya ve güçlendirmeye yardımcı olacak.

Terran kadın, onun için aldığım giysileri giymiş olarak dışarı çıktı. Giysiler ona biraz büyük geliyor, vücudunu gizliyor. Bu durum beni neredeyse rahatlatıyor; ucuz yün ve sert pantolonlar içindeyken ona olan ilgimi bir kenara bırakmak daha kolay. Ama parlak mavi gözleri ve keskin çenesiyle yüzü hâlâ çok güzel ve neredeyse kurumuş olan saçlarının ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemiyorum. Kalın dalgalar yüzünün etrafına düşüyor, kirli pencereden süzülen soluk ışıktaki bile parıldayan yumuşak bir kahverengi.

Bakışlarımı ondan ayırarak iki kâseyi küçük masanın üzerine bıraktım.

"En iyi yemek değil," diye itiraf ediyorum. "Ama seni biraz daha iyi hissettirecektir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Brooke usulca, oturuyor ve ona uzattığım kaşığı alıyor. Birkaç dakika sessizce yedikten sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Sana... sana bir soru sorabilir miyim?"

"Her şeyi," diyorum ona kolayca. "En azından bir cevabım olan her şeyi."

Bir süre kaşığıyla oynuyor, kaşığını kâsesindeki et suyunda gezdiriyor. "Neden sen ve diğer Kalixianlar bizi kurtarmaya geldiniz?" diye soruyor sonunda. "Bir grup insan kadına ne olduğu neden umurunuzda?"

Tüm bunları ona en iyi nasıl açıklayacağımı düşünerek duraklıyorum. "Terranların varlığını uzun zamandır biliyorduk," diyorum sonunda. "Çoğu Kalixialı sizin türünüzden biriyle hiç karşılaşmamıştı, çünkü Terra kendini evrene ne kadar kapalı tutuyor. Ama aylar önce, bir Orkun gemisinde esir tutulan sizin türünüzden bir grupla -sizin gibi başka kadınlarla- karşılaştık."

"Orkun..." Burnunu kırıstırıyor. "Beni kaçııp buraya gönderen o kambur uzaylıların adı bu mu?"

"Evet." Başımı sallıyorum, tiksintimi gizleyemiyorum. "Esir Terran kadınlarını keşfettiğimiz sırada biz de esir tutuluyorduk. Savaşta esir düşmüştük ve Orkun savaş lordlarının eğlencesi, üreme törenlerinden önce bir gösteri için dövüşmemiz gerekiyordu."

Brooke'un gözleri büyür. "Peki ne oldu? Kaçtın mı?"

"Yaptık," diye onaylıyorum. "Orkunlara karşı ayaklandık ve birçoğunu öldürdük. Geri kalanlar gemiden kaçtı ve çalınan Terran kadınlarını güvende tutacağımız konusunda anlaştık. Ancak Kalix'e geri dönerken, eş bağımızın bu kadınlarla etkinleşebileceği ortaya çıktı. Bir tanesi komutanımıza bağlandı. O zamandan beri, diğer birkaç Kalixli de eşlerini Terran kadınları arasında buldu."

Brooke'un bakışlarını tutarak biraz öne doğru eğildim. "Terranlar artık bizim dünyamızın bir parçası - türümüzle bağ kuruyor ve üriyorlar - ve bu yüzden size karşı kendi halkımıza karşı olduğu gibi bir görevimiz var. Orkun'un kaçırdığı daha fazla Terran kadını kurtarmak için bir fırsat olduğunu öğrendiğimizde, bunun elimizden kaçmasına izin veremezdik."

Brooke bana bakıyor, çenesi biraz gevşemiş.

"Vay canına," diye fısıldıyor usulca. "Yani... eş bağı gerçek mi? Bunu uydurmuyor muydun?"

Ona göz kırpıyorum. "Evet. Tabii ki gerçek."

Neden öyle olmadığını düşündüğünden emin değilim, ancak Terralılarda bu kadar bağlayıcı bir şey olmadığını duyduğumu hatırlıyorum. Neredeyse ona soracaktım ama önce o konuştu.

"Peki diğer kadınlar nereye gitti? Esir tutulduğunuz gemide tanıştıklarınız mı?"

"Artık hepsi Kalix'te."

"Çiftleşmemiş olanlar bile mi?" Son kelimeyi tuhaf bir şekilde söylüyor, sanki bu ona hâlâ çok tuhaf geliyormuş gibi.

"Evet." Güvecimden bir ısırık daha alıp yüzünü dikkatle izliyorum. "Hepsi kalmayı seçti."

"Buradan ayrıldığımızda ben de oraya mı gideceğim? Kalix?"

"Evet, eğer Terra'ya dönmek istemiyorsanız. Bu kolay bir süreç değil, çünkü gezegeninize sadece kaçakçı rotaları var ve resmi bir ulaşım yok. Ama eğer istediğiniz buysa bunu ayarlayabiliriz." Duraksıyorum, acaba Terra'ya

ona daha fazlasını anlatmalıyım. Ama gerçeği bilmeyi hak ediyor. "Bunu isteyip istemeyeceğini bilmiyorum, Brooke."

"Neden olmasın?" Yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce kaşığını indiriyor.

Yavaş bir nefes verdim. "Kaçırılmaların arkasında halkınızın hükümeti vardı. Fazla ailesi olmayan, savunmasız -yoksul, işsiz, evsiz, suç geçmişli olan ya da yalnız- kadınları buluyorlar ve stratejik olarak onların gitmeye meyilli olacakları, sonra da kaçırılacakları yerler ayarlıyorlardı."

Brooke kaşığını düşürdü. Yüzü solgunlaşmıştır ve hasta görünmektedir, ifadesi hafifçe sersemlemiştir.

"Ne?" diye fısıldıyor. "Neden? Bunu neden yapsınlar ki?"

"Orkun'un uygarlıkları yok edebilecek *tehlikeli* bir teknolojisi var," diyorum dikkatlice. Kendi türümün Orkunlarla olan geçmişi hakkında ayrıntıya girmek istemiyorum, şimdi değil. "Terralı kadınları haraç gelini olarak almaları karşılığında, bu teknolojiyi Terra'nın insanları üzerinde kullanmamayı kabul ettiler."

Brooke hiçbir şey söylemiyor, yüzü hiç kıpırdamıyor. Kaşığını almak ya da bir ısırık daha almak için kıpırdamıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ama yüzündeki şoku ve ihaneti görebiliyorum.

"Biraz uyumalıyız," diyorum nazikçe, onu sersemliğinden biraz olsun kurtarmaya çalışarak. "İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var ve geç oldu. Yarın Nierra'dan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışacağız ve bu zor olacak. Uyanık ve tetikte olmamız gerekecek."

Brooke dudaklarını yalayarak başını sallıyor. "Pekâlâ," diye mırıldanıyor. "Bu iyi bir fikir."

Ayağa kalkıyorum, masayı hızlıca topluyorum ve ona biraz yer açıyorum. "Yatağı alabilirsin," diyorum ona. "Ben yerde uyurum. Daha kötü yerlerde de yattım."

Biraz parçalanmış tahtaların durumu ve battaniye olarak sadece ceketimin olacağı gerçeği göz önüne alındığında, rahat bir gece olmayacağını biliyorum. Ama başını sallarken gözlerinde parlayan minnettarlığı görmek kararına değiyor.

Uyuması için satın aldığım slipi giymek için tekrar banyoya giriyor, dışarı çıkarken kumaşı elleriyle düzeltiyor. Slip daha önce giydiği gibi üzerine yapışmıyor ama yine de göğüs uçlarının hafif hatlarını görebiliyorum.

Kumaşın kalçalarının üzerine dökülüştü bana ellerimin altında nasıl hissettiklerini hatırlatıyor.

Yatağa tırmanıp yorganı üzerine çektiğini duyduğumda boğazımı temizleyip kase ve kaşıklarımızı yıkamakla meşgul olarak hızla başka tarafa bakıyorum. Işığı söndürüyorum, paltomu üzerime sarıyorum ve eğer davetsiz misafirler gelirse onlarla başa çıkabileceğim kadar kapıya yakın bir yerde, yerde bir boşluk yaratıyorum. Hançerimi de aynı nedenle el altında tutuyorum.

Uykuya dalmam uzun sürmüyor. Bir savaşçı olarak, nerede ve ne zaman olursa olsun dinlenmeye alışkınım. Ama kısa bir süre sonra tekrar uyanıyorum, gözlerimi kırpıştırarak açtığımda penceredeki ince perdelerin arasından parlayan yıldız ışığını görüyorum.

Yumuşak bir ses dikkatimi çekiyor ve Brooke'un yatakta titrediğini, dişlerinin hafifçe takırdadığını fark ediyorum. Dışarıdaki sıcaklık şimdiye kadar oldukça düşmüştü ve oda iyi yalıtılmamıştı.

"Zhori?" diye fısıldıyor karanlıkta, sanki uyanık olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi. "Hava... gerçekten soğuk. Belki ikimiz de yatağa girsek daha iyi olur."

Tereddüt etmem gerektiğini biliyorum, hatta belki de ona slip yerine daha sıcak giysiler giymesini önermeliyim, her ne kadar onların içinde uyumak için rahat olamayacaklarını bilsem de. Ama bunun yerine hiç tereddüt etmeden kalkıyorum, paltomu çıkarıp odanın öbür ucuna, yatağa doğru yürüyorum ve yorganın altına giriyorum.

Ona uzanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve vücut ısım tenine yayılıp kendi iç ısıyla birleşerek onu ısıtırken bana karşı rahatlamadan önce derin bir şekilde titrediğini hissediyorum.

Vücudum onun bana doğru bastırılmış hissine tepki veriyor, daha büyük olan çerçevemin kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünüyor. Tanıştığım diğer Terran kadınları kadar minyon değil, daha uzun boylu ve daha yuvarlak hatlara sahip, ama yine de kollarımda küçük hissediyor.

Elimi o kıvrımlarda gezdirmeyi, kalçalarımı öne doğru kaydırmayı ve sikimin kalçalarının arasında kaydığını hissetmeyi düşünmemek imkansız. Aramızda çok az şey var, sadece benim peştemalim ve onun giydiği keten slip. Peştemalini onun alçakgönüllülüğüne saygı duyduğum için üzerinde bıraktım - aksi takdirde alışkın olduğum gibi çıplak uyurdum.

Uyarılma kanımı ısıtıyor ve düşüncelerimi yeniden odaklamaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum.

Bunun için burada değilsin, kendime sertçe söylüyorum. Brooke benim görevim, başka bir şey değil. Onu sıcak ve güvende tutmak da bu görevin bir parçası.

-Onu yatakta tek başına donmaya terk edemem. Burada onunla birlikte olmamın baştan çıkarma ya da arzuyla hiçbir ilgisi yok, sadece bu soğuk gezegende vücut ısınıp birleştirmenin pratikliği var.

Ama Brooke uykuya dalarken bana doğru kaydığında, vücudunun benimkine yaptığı baskı aletimin seğirmesine neden oluyor, bir uyarılma zonklaması kasıklarımı sıkıyor.

Gözlerim kapanırken bir iç çekiyorum.

Uzun bir gece olacak.

Sabah uyandığımızda, Brooke ve ben hala birbirimize sıkıca sarılmıştık, kolum onun beline dolanmış ve onu bana doğru tutuyordu. İlk fark ettiğim şey, sikimin artık kaya gibi sertleşmiş olduğu, bana yaslandığı kışına bastırıldığı ve rahatlamak için can attığı.

Brooke'un uyandığını hissediyorum ve hareketsiz kalmadan önce bana karşı hafifçe kıpırdanıyor, sert uyarılmışlığımı açıkça hissediyor.

Neyse ki bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Benden uzaklaşıyor, doğruluyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Beni sıcak tuttuğun için teşekkürler," diyor sessizce, bakışlarını benimkilerden ayırmadan.

Sonra kalkıp banyo odasına gidiyor ve beni inatla sertleşen sikime bakıp o geri gelmeden önce pes etmesi için dua etmek zorunda bırakıyor. Kendime dokunmak istiyorum. Vücudum uzun zamandır olmadığı kadar çaresizce serbest kalmak için ağrıyor. Ama ne kadar zamanım olduğundan emin değilim ve isteyeceğim son şey onun dışarı çıkıp beni *bunu* yaparken yakalaması.

Bunun yerine çenemi sıkıp soğuk karı, savaş planlarını ve sümüklü böceğe benzeyen uzaylıları, yani uyarılmışlığımı bastıracak her şeyi düşünüyorum. Son görüntü işe yarıyor gibi görünüyor, Savyiek'in Brooke'a dokunduğunu hatırlayınca içimden bir öfke seli geçiyor.

Güzel, sanırım. Öfke arzudan daha iyidir. Öfkenin en azından bu görevi tamamlamada bir yeri var.

Brooke tekrar dışarı çıktığında, ağır pantolonunu ve kalın gömleğini tekrar giymişti ve bu biraz yardımcı oluyordu. Ama bu hantal ve rahatsız edici kıyafetler bile yüzünün narin hatlarını, gözlerinin parlak mavi ışıltısını gizleyemiyor.

ya da ellerimi umutsuzca içine daldırmak istediğim açık kahverengi saçlarının yumuşak düşüşü.

Sen eğitilmiş bir savaşçısın. Göreve odaklan, diye kendime hatırlatıyorum. Bedenim artık battaniyeyi geriye atıp doğrulmama yetecek kadar kontrol altında. Brooke'un bakışları kısa bir süre üzerimde geziniyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor ama hemen başka tarafa bakıyor.

"Bize kahvaltı hazırlayacağım," diyorum ona. "Sonra da gidip bizi bu ıssız gezegenden çıkaracak birini bulmaya çalışacağız."

Yemek vasatın da altında, sıcak, tahıllı bir mısır gevreği ve biraz meyve, sanki çok yumuşamış gibi görünüyor, ama gerekli yakıtı sağlıyor. Hana dönmemizin ne kadar süreceğini ya da dışarıdayken yiyecek bulacak vaktimiz olup olmayacağını bilmiyorum.

Bizi Kalix'e geri götürebilecek bir kaçakçı ararken Brooke'u burada bırakmayı düşündüm. Ama gerçek şu ki, içeride biraz daha güvende olsa da, biri aramaya gelirse mal sahibinin bir şey söylemeyeceğine güvenmiyorum. Brooke'un gözümün önünde ve korumam altında olmasını tercih ederim, bu onu şehirde tutmak anlamına gelse bile.

Soğuk caddede ilerlerken, ben bir kez daha paltoma sarınmış, Brooke da ellerini ceplerine daldırmış, ona hayranlıkla bakıyorum. Yüzünde görmeyi beklemediğim yoğun ve kararlı bir ifade vardı. Biraz korku, hatta belki de tereddüt bekliyordum ama yaşadığı bir dizi şoku oldukça iyi atlattı.

Yardımları kabul etmeye karar verdiğinden beri bu konuda hiç tereddüt etmedi. Durumundan yakınmak yerine, uyum sağladı ve kendisine verilenle yapabileceğinin en iyisini yaptı. Bu beni şaşırtan bir özellik, zira bu gibi olağanüstü durumlarda böyle bir şeye nadiren rastlanır. Ve bunun için ona hayranım.

Caddede yürürken birkaç uzaylının ona baktığını fark ediyorum. Belli ki şekilsiz kıyafetlerine rağmen onu güzel bulan tek kişi ben değilim. Onun adil bir oyun olmadığı konusunda daha açık olmam gerektiğini fark ediyorum. O bana ait, en azından şimdilik.

Kalix'teki çiftleşmiş erkeklerin eşlerine nasıl davrandıklarını hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Buna hiç dikkat etmedim, her şeyden çok eğitime ve savaşmaya odaklandım.

Kendi kendime *"Gittikçe uydur"* diyorum, Brooke'a yaklaşıp kolumu beline doluyorum. Sahiplenici bir şekilde sıkıyorum ve gözlerini hızla kaçırıp diğer uzaylılara bakıyorum.

Ona ilk dokunduğumda Brooke'ta hissettiğim gerginlik, o da onları fark ettiğinde vücudundan hemen çıkıyor. Ne yaptığımı anlamış gibi görünüyor ve bana doğru eğilerek kendini yanıma bırakıyor. Sokaklarda ilerlerken ona sıkıca sarılıyorum ve bundan *hoşlandığımı* fark etmek beni ürkütüyor. Kumaş katmanlarının arasından sızan sıcaklığının, vücudunun yakınlığının, saçlarının ve teninin burun deliklerime dolan kokusunun tadını çıkarıyorum.

Başka bir şeyin kokusunu da alabiliyorum; onun uyarılmışlığının hafif kokusu. İçimde bir şeyleri sarsıyor. Bunu dün handa, onu odanın ortasında çıplak gördüğümde fark ettim ve dün gece onu ısıtmak için kendime doğru tuttuğumda tekrar fark ettim. O da benimle aynı cazibeyi hissediyor, bundan eminim ve bu bilgi korkunç derecede dikkat dağıtıcı. Buradaki amacımı hatırlamamı her zamankinden daha da zorlaştırıyor.

Aslında, dikkatim o kadar çok Brooke'un üzerinde ki, bize doğru yürüyen iki uzaylıyı neredeyse kaçırıyorum.

Savyiek'in korumaları olarak istihdam edilen diğerleriyle aynı türden, geniş omuzlu, alınları çıkık ve gözleri yarık erkekler. Aynı renklerde tunikler ve pantolonlar giyiyorlar, üzerlerinde de ağır deri paltolar var. Savyiek'in muhafızları olduklarından ve muhtemelen bizi aradıklarından hiç şüphem yok.

Krax. Omuzlarım gerilirken içimden küfrediyorum.

Sokağın ortasındayız.

Ve her an muhafızlar bizi tanıyacak kadar yakınımızda olacaklar.

ZHORI'nin tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve etrafımdaki kolu daha da sıkılıyor. Ne olduğunu anlayamadan beni sertçe bir tarafa çekti, bir ara sokağa sürükledi ve duvara yasladı.

Kollarıyla beni sarmalıyor, yüzümü korumak istercesine iki yanımdan tutuyor, bedeni bedenime yaslanıyor. Her santimi gergin ve ben onun koyu mavi gözlerine bakıyorum.

"Zhorı-" Midem sıkışırken sesim biraz titriyor. "Neler oluyor?"

"Savyiek'in iki muhafızı neredeyse bizi görüyordu," diye mırıldanıyor, neredeyse benim duyamayacağım kadar alçak sesle. "Şu anda yanımızdan geçiyorlar. Sizi görmelerini istemiyorum. Çok sessiz olun."

Korku içimde kabarıyor, soğuk ve keskin, buradaki sıcaklığın bile başaramayacağı bir şekilde beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Aman Tanrım. Hayır. Savyiek'e geri dönemem. Ve Zhorı'ye bir şey olmasını istemiyorum.

Dikkatlice kolunun altından bakıyorum ve saklandığımız ara sokağa doğru yürüyen muhafızları bir an için görebiliyorum. Geçip gidiyorlar mı yoksa neler olup bittiğini incelemeye mi geliyorlar anlayamıyorum.

Zhorı görüş alanının çoğunu kapatıyor, kimsenin yüzümü görmesini engellemeye çalışıyor. Paltosunu giymiş, oldukça dikkat çekici vücudunun büyük bir kısmını gizliyor ve boynuzlarını ve sıra dışı gözlerini saklamak için kapüşonunu çıkarmış. Ama yine de uzun ve iri, ortama uyum sağlayan biri olmaktan çok uzak. Ne olursa olsun şüpheli görünüyor.

"Öp beni," diyorum aniden, bu fikir bir anda aklıma geliyor.

Zhorı göz kırptırıyor, irkilmiş görünüyor.

"Ne?" diye fısıldıyor ve ben de açıklamaya başlıyorum - şu anda yaptığı şeyin şüpheli görüldüğünü, saklanmaya çalışıyor gibi görüldüğünü söylüyorum

dikkatleri üzerimize çekebileceğini söyledi. Ama muhafızlar geliyor ve bunları söyleyecek zamanımız yok.

Ben de öyle yapıyorum.

Uzanarak kollarımı boynuna doluyorum ve ellerimi başının arkasına bastırıyorum, parmak uçlarımda yükselirken onu benimle buluşması için aşağı çekiyorum.

Dudakları benimkilerle çarpışıyor, sert ve ürkek, soğuk havadan üşümüş. Benimkiler de soğuk, içimde dalgalanan korkudan dolayı gergin ve bir an için sadece dudaklar birbirine değiyor, ten tene, garip ve anlamsız.

Sonra Zhori biraz öne eğiliyor, belli ki niyetimi anlıyor ve oyunuma geliyor.

Boğazının altından bir ses çıkarıyor ve başını biraz eğerek yüzümün onunkiyle tamamen örtülmesini sağlıyor. Ön kolları başımın iki yanındaki duvara yaslanırken vücudu benimkine karşı geniş ve sağlam, öpücük derinleşirken ağzı benimkinin üzerine eğiliyor.

Zhori'nin dudakları ısınmaya başlıyor ve benimkiler de ısınıyor, ikimiz de rol yaptığımızı unutmuş gibi görünürken yumuşuyor, sadece gardiyanların bizi kaçak değil de baş başa vakit geçiren aşıklar olarak görmelerini sağlamaya çalışıyoruz.

Isı aramızda çiçek açıyor, onun bedeninden benimkine yayılıyor ve dudaklarımızın şiddetli bağlantısı aracılığıyla tekrar geri dönüyor. Teninin tatlı badem kokusunu alabiliyorum ve daha sert nefes almaya başladığında verdiği nefeslerin hayaletini yüzümde hissedebiliyorum. Birden her zamankinden daha sıcak hissettiriyor, bir fırın gibi, lanet olası *güneş* gibi ve ben ona karşı eriyorum.

Arzu tenimde kıvılcımlar gibi çıtırdıyor, içimi aydınlatıyor. Biraz inliyorum, parmaklarım kumaşın soğuk kanvasına batarken başının arkasında birbirine geçiyor ve ağzını benimkine tutuyor.

Zhori karşılık olarak inliyor, öne doğru fırlıyor ve beni duvara daha sıkı bastırıyor, göğsünden kalçalarına kadar vücudunun her yeri benimkine değiyor. Dili alt dudağımın üzerinde geziniyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ağzımın içine daldırırken ona erişim izni veriyorum, sanki bana sahip çıkıyormuş gibi beni öpüyor.

Sanki gerçekten onunmuşum ve tüm bunlar beni güvende tutmak için bir oyun değilmiş gibi.

Belli belirsiz, muhafızların geçtiğini fark ediyorum, ayak sesleri yükseliyor ve sonra devam ederken kaybolmaya başlıyorlar, açıkça bizim numaramız tarafından kandırılmışlar.

Ama artık bunun bir numara olduğundan emin değilim. Durmak istediğimden emin değilim.

Hiç böyle öpülmemiştim. Hiç kimse bana bu şekilde *dokunmamıştı* ve Zhorî beni gerçekten öpse, o başlatsa böyle mi olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Bu kadar tutkulu, bu kadar *sahiplenici* olur muydu? Beni sanki susuzluktan ölüyormuş gibi, sanki ben havaymışım ve onun nefes alabilmesinin tek yolu buymuş gibi öper miydi?

Beni daha sert öperken parmakları saçlarımda geziniyor, alnını alnıma bastırıyor. Aleti kalçamda zonklıyor ve biraz öne doğru itildiğini hissediyorum, vücudu sanki bunu daha da ileri götürmenin, *beni* almanın eşiğindeymiş gibi titriyor.

Ama sonra aniden geri çekiliyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Paltosunu üzerine topluyor, tam o sırada aşağıya bakıyorum ve onu bir an için görebiliyorum, peştamalı uyarılmışlığının gücüyle bir kenara kaymış. Aslında hiçbir şey görmüyorum ama sadece sertleşmiş olduğu düşüncesi bile içimde öyle güçlü bir şehvet dalgası yaratıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

İkimiz de nefes nefese kalıyoruz ve Zhorî bana alaycı bir şekilde gülümsemeden önce derin, titreşen bir nefes alıyor. "Aferin sana. İyi düşünmüşsün. Hızlı hareket ediyorsun."

Nefesimi tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. Muhafızlar durmadan geçip gittiği için rahatlamıştım ama bundan da öte, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tahrik olmuşum. Hiçbir insan bana az önce yaşadıklarına yakın bir şey hissettirmemişti.

Öpülmeyle uzun zaman olduğu için ve onun çok güzel olduğu için, diyorum kendi kendime. *Belki de bunun yeniliği. Daha önce hiç devasa, barbar bir uzaylı seni fantastik bir romanın kahramanıymışsın gibi duvara yapıştırmamıştı. Ama o bir uzaylı. Kafanı kaybedecek biri değil.*

Zhorî bir adım daha geri çekilir ve sokağa doğru başını sallar.

"Devam etmeliyiz," diyor, sesi biraz kısık. "Daha önce olduğu gibi bana yakın dur. Kimsenin senin kolay bir hedef olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Sokakta ilerlemeye devam ediyoruz ve ben kalbimin göğsümdeki sabit gümbürtüsünü görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Nabzım ara sokaktaki karşılaşmamızdan dolayı hâlâ yüksek, tüm vücudum Zhorî'nin ellerinin ve ağzının üzerimde olmasının etkisiyle uğulduyor. Bunu aklımdan çıkarmak istiyorum ama o bu kadar yakinken, sadece birkaç dakika önce dudaklarının benim dudaklarımda olduğu, dilinin benimkilere karıştığı gerçeğini düşünmemek çok zor.

Görünüşe göre, hızlı düşünmem bizi kurtarmamış olabilir.

Daha yarım düzine metre gitmiştik ki ensemdeki deri diken diken oldu. Omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım ve muhafızların geri dönüp bize doğru geldiklerini gördüm, yüzlerinde şüpheli bakışlar vardı.

Kahretsin.

Bu sefer saklanacak hiçbir yer yok, ne ara sokaklar ne de ara yollar. Döndüğümüz dar sokakta sadece uzun bir sıra terk edilmiş ve harap binalar ve etrafta başka kimse yok.

"Bu o!" diye bağılıyor muhafızlardan biri. "Köleyi çalan uzaylı! Ve sanırım yanındaki de o!"

Bize doğru saldırıyorlar ve Zhori beni geriye doğru itip diğer eliyle silahını çekiyor. "Geri çekil," dedi bana sertçe. "Bırak bunu ben halledeyim."

Geriye doğru sendeliyorum, iri gözlerle izlerken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Zhori öne çıkarak bana doğru ilerlemelerini engelliyor ve silahını kaldırıyor; kalın kabzalı ve parıldayan kısa bir kılıç. Bana korkunç görünüyor ama iki muhafız hiç yavaşlamadan ileri atılıyor, kendi kılıçlarını da çekmişler.

Yine de Zhori ile boy ölçüşemezler. Belki Nierra'ya gelen kaçakçıların ve uzay çöplerinin çoğuyla başa çıkabilecek kadar yetenekliler ama Zhori tamamen başka bir şey.

Bir dansçının akıcılığıyla hareket ediyor, o kadar zarif ve güçlü ki bunu görmek beni hayrete düşürüyor. Silahını sanki bu hareketleri binlerce kez yapmış gibi sallıyor, sanki bu onun için o kadar doğal ki düşünmesine bile gerek yok.

Bıçağı ilk muhafızın göğsünü deler ve ölmekte olan uzaylının bileğini kavrayarak kılıç diğer tarafa doğru kayarken onu kendine doğru çeker. Sonra Zhori kılıcı aşağı doğru çekiyor.

Uzaylı muhafızın parmakları sinirsizleşirken kılıcını düşürür ve Zhori akıcı bir hareketle kılıcı yakalar, sol eliyle rakibinin dikkatinin dağılmasından yararlanmaya çalışan diğer muhafızı keserken kendi kılıcını serbest bırakır.

Ama Zhori onun üstünlük sağlamasına izin vermez. İlk muhafızın cesedini düştüğü yerde bırakarak yeni saldırganıyla tamamen yüzleşmek için döner.

Zhori ile yüzleşirken ikinci muhafızın gözlerindeki korkuyu görebiliyorum, kendi ölümünün kesinliği yüzüne soğuk bir şekilde yerleşiyor. Neden kaçmadığını bilmiyorum - belki de Savyiek'i geçememenin cezası bir

kılıcını göğsüne sapladı. Sebep her ne olursa olsun, en azından Zhorî'yi de yanında götürmek niyetiyle ileri atılıyor.

Kalixialı savaşçı sert bir ifadeyle sırtını eğerek muhafızın kılıcının darbesinden kurtulur ve kendi kılıçlarına uzanır. Mükemmel bir isabetle ileri atılıp hamle yapıyor, kılıçları çaprazlayıp yana doğru sürüklerken eğiliyor ve muhafızın boğazında kocaman bir yara açıyor.

Muhafız bir çuval tuğla gibi yere düşüyor, kafasının yarısı kopmuş, kanı donmuş taşların üzerine akıyor. Bir elimle ağzımı kapatıyorum, dehşet verici manzaraya bakarken soluğumu bastırıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve neredeyse etkileniyorum - dehşete düşmüş, kopuk bir şekilde. Tamamen *gerçek* gibi gelmiyor, sanki gözümün önünde bir film oynuyormuş gibi.

"Brooke!"

Zhorî adımı sesleniyor ve ben ona bakıyorum, gerçeklik bir anda geri dönüyor. Acele et.

Elinde kanlı kılıçlar, cesetlerin üzerinde duruyor. Gözlerinde hala savaşın şiddeti var. Şimdiye kadar gördüğüm ya da hayal ettiğim en vahşi, en güzel, en barbar savaşçıya benziyor.

Bakışlarımız kilitleniyor ve bir an için nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Zhori

Göğsüm kabarıyor, dövüşün adrenalini hâlâ damarlarımda dolaşıyor.

Brooke'un mavi gözleri kocaman açılmış, hayranlık ve dehşet arasında bir ifadeyle bana bakıyor ve ben muhafızların iki cesedine bakarken içimden lanet okuyorum.

Durumumuzu daha önce olduğundan daha zor ve tehlikeli hale getirdim. Brooke'un kaçmasına yardım edip şimdi de bu ikisini öldürerek Savyiek'e iki muhafız ve bir köleye mal oldum. Mülkünün intikamını almak için şimdi daha da kararlı olacak, zaten bu yüzden onlarla ilk kez savaştığımda muhafızları öldürmekten kaçındım. Brooke'un onun pençelerinden kaçmasına yardım ederek Savyiek'le zaten yeterince hesaplaştım. Ona muhafızlarına mal olmak sadece bunu artıracak ve ödemesini kanla almak isteyeceğinden hiç şüphem yok.

Brooke'a bakıyorum, sanki o ana kadar beni hiç görmemiş gibi hâlâ bana bakıyor. Umarım görüldüğü kadar cesur ve güçlü ruhludur, çünkü hızlı hareket etmemiz gerekiyor ve muhtemelen yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyler yapmamız gerekiyor.

Muhafızın kılıcını yere atıp benimkini onun tünigine silerek temizliyorum ve kınına sokuyorum.

"Cesetleri saklamalıyız," diyorum acımasızca, sokağın aşağısına bakarak. "İşte orada." Sokağın ilerisinde, muhafızların ilk geldiği yöndeki bir ara sokağı işaret ediyorum. "Onları oraya saklayacağız. Ama yardımınıza ihtiyacım var."

Brooke'un tereddüt etmemesi beni şaşırttı. Gözleri biraz vahşi, ama doğruldu ve hızla bana doğru yürüdü, iki muhafızdan daha küçük olanın kollarından tuttu - her ikisi de ondan oldukça ağır olmalarına rağmen.

"Bunu ben hallederim, sanırım." Hafifçe homurdanıyor, onu sokakta sürüklemeye başlarken zaten biraz nefes nefese kalmış gibi görünüyor.

"Onları birlikte taşıyabiliriz. Daha hızlı olur. Bacaklarını tut," diyorum cesede doğru başımı sallayarak. Adamın açık boynuna bu kadar yakın olmak istediğini sanmıyorum.

Brooke başıyla onaylıyor ve talimatlarıma hemen uyuyor, cesedi ara sokağa taşıırken gözlerini biraz kaçırıyor, ikincisi için geri dönmekten önce onu olabildiğince derin gölgelere sürüklüyoruz. Ne kadar çabuk adapte olduğuna, panik ya da korku içinde kaybolmak yerine cesetleri saklama görevine nasıl atladığına şaşıyorum. Onları bizi kurtarmak için öldürdüğümü, bunun gerekli olduğunu ve şimdi bunun da gerekli olduğunu anlamış görünüyor.

Onun gücü, Nierra'ya onun için geri döndüğüme daha da memnun olmamı sağlıyor. Bunu atlatmayı hak ediyor.

Görevimizi yaparken, onun bana ne kadar yakın olduğunu, kolunun benimkini okşarkenki yakınlığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Kokusunu alabiliyorum, bu pis, kanlı sokakta hiç yeri olmayan bir tatlılık. Cesetlerle uğraştığımız gerçeği bile - bunca yıllık savaştan sonra alıştığım bir şey - dikkatimi ondan tamamen uzaklaştıramıyor. Dudaklarının tatlılığını ya da onu ara sokaktaki soğuk taşa bastırdığımda vücudunun benimkine karşı verdiği yumuşak ve teslimiyetçi hissi unutmak imkânsız.

Her ne kadar beni öpme stratejisi muhafızların dikkatini tam olarak çekmemiş olsa da, pişmanlıkla düşünüyorum.

Ancak ilk başta onların incelemelerinden kaçınmamıza yardımcı oldu ve en azından kavga, tanıklar tarafından görülmediğimiz daha az kalabalık bir alanda gerçekleşti.

Bir kez daha gafil avlanmamaya kararlı bir şekilde Brooke'la ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp önümüzde duran göreve odaklanıyorum. Her iki ceset de mümkün olduğunca uzun süre gizlenmeleri için üzerlerine kar atılarak sokağın aşağısına saklandığında, elini uzatıp beni takip etmesi için çekiştiriyorum. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, ben de geldiğimiz yöne doğru başımı sallıyorum.

"Az önce olanlardan sonra sokaklarda olmak çok tehlikeli. Hana geri dönelim. Orada temizlenip yeniden toplanabiliriz."

Dönüş yolunun tamamı boyunca onu kendime çok yakın tutuyorum ve kararına direnmiyor ya da karşı çıkıyor gibi görünmüyor. Başımı hafifçe eğerek ve kapüşonumla gizleyerek yanımdan geçen her yüze bakıyorum, başka bir tehdide karşı tetikte ve gerginim. Öldürdüğüm muhafızların hemen fark edilmeyeceğini, onlar bulunmadan önce bir plan yapmak için biraz zamanımız olacağını umuyorum.

Hana giden sokağa saparken Brooke'a sessizce, "Birkaç gün ortalıkta görünmememiz gerekecek," diyorum. "Savyiek ikimizi de arıyordu-

seni, bariz sebeplerden dolayı ve beni, çünkü bundan önce bir kez muhafızlarına saldırmıştım. Birlikte olduğumuzu ya da buraya seni kurtarmaya geldiğimi biliyor mu bilmiyorum ama şimdiye kadar anlamış olabilir. Umarım birkaç gün saklanırsak, kaçtığımızı ve Nierra'yı terk ettiğimizi düşünecek ve kayıplarını azaltmaya karar verip bizi aramaktan vazgeçecektir."

Brooke başını sallıyor ve kapıya vardığımızda ona hana kadar eşlik ediyorum, onu içeri kadar takip etmeden önce endişeyle sokaklara bakıyorum. Merdivenlere doğru ilerlerken hanın sahibine bir göz atıyor ve endişeyle bana bakıyor.

"Sence bizi ispiyonlar mı?" diye soruyor merdivenlerden çıkarken kısık bir sesle.

Başımı iki yana sallıyorum. Ceketimin cebinden odamızın anahtarını çıkarırken ona "Sanırım pek olası değil," diyorum. "Bu gibi yerler Nierra'da yaşanan tüm şiddet olaylarında ve el altından yapılan anlaşmalarda oldukça tarafsız kalırlar. İşlerini bu şekilde sürdürüyorlar - bir taraf seçmek çıkarlarına hizmet etmiyor. Ve mülkünde herhangi bir kavga çıkmasını istemeyecektir. Burada kanlı bir kavga çıkarsa, bu iş için paramızı alıp ağzını kapalı tutmaktan daha kötü olur. İnsanlar satılacaklarını düşünürlerse kendilerini güvende hissetmeyecek ve burada kalmayı bırakacaklardır."

"Oh. Tamam." Brooke alt dudağını çiğniyor. Bana tam olarak inanmadığını söyleyebilirim, ancak yine de benim kararına güvenmeyi tercih ediyor.

Haklı olduğum için tanrılara dua ediyorum.

Sonraki üç gün boyunca birlikte odada saklandık. Aldığım yiyecek bize bir gün daha yetiyor ve sonra daha fazlasını almak için dışarı çıkmam gerekiyor - ama tek başıma gidiyorum, Brooke'u odada bırakıyorum ve olabildiğince hızlı hareket ediyorum, olabildiğince iyi gizleniyorum.

Sadece ben olsaydım, muhtemelen gezegenden bir an önce ayrılmaya çalışmayı göze alırdım ama Savyiek Brooke'u satın aldığı anda oradaydım. Brooke açık artırmaya çıktığında daha da yüksek teklif verirken yüzündeki şehvet dolu ifadeyi gördüm. Onun gitmesine kolay kolay izin vermeyecek.

Sadece maliyeti yüzünden değil, onun gibi yaratıklar oyuncaklarının daha onları kırmaya fırsat bulamadan çalınmasını pek hoş karşılamazlar.

Daha fazla muhafızla karşılaşma ya da ikimizden birinin Savyiek'in gözetimine geri alınma riskini göze alamam. Bunun yerine sabrımın her zerresini topluyorum ve olduğumuz yerde kalıyoruz. Doğamın her zerresine aykırı ama bunun en iyi seçim olduğunu biliyorum. Brooke'u riske atmayacağım.

Güzel Terran kadın ise gezegenden ayrılmak için en az benim kadar istekli görünüyor. Hareket etmeye, *bir şeyler* yapmaya hevesli olduğunu söyleyebilirim ve bu dürtüyü anlayabiliyorum - benim derimin altında yananla aynı. Ama huzursuzluğuna rağmen tek bir şikâyet kelimesi bile etmedi.

İçinde bulunduğumuz küçük oda kadar küçük bir alanı bile onunla paylaşmak şaşırtıcı derecede kolay. Diğer savaşçılarla dolu kışlalarda bulunmaya ya da bir gemide birkaçıyla aynı kamarayı paylaşmaya alışkınım ama daha önce hiç tek bir kişiyle aynı alanı paylaşmamıştım.

Ve kesinlikle bir kadınla değil.

Tıpkı ilk gece yaptığımız gibi, o zamandan beri soğuğa karşı bir savunma olarak her gece aynı yatağı paylaşıyoruz. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum ve Brooke'un da böyle düşündüğünü biliyorum. Battaniyeler tek başına bizi sıcak tutmaya yetmediği için ortak vücut ısısına kesinlikle ihtiyaç var. Ama oda iyi ısıtılmış olsa bile kollarımda onunla uyumak isteyeceğimi inkar edemem.

Onun bana yaslanmış haliyle ilgili bir şey her gece uykuya dalmamı kolaylaştırıyor ve beni sık sık ziyaret eden savaş hayallerini susturuyor. Bunun yerine, daha tatlı şeyler hayal ediyorum. *Daha güzel* şeyler.

İkimiz de paylaştığımız öpücük hakkında tek kelime etmedik ve bunu kesinlikle tekrarlamadık. Ama ben bunu sık sık düşündüm, anıyı kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Hayalini de kurdum. Bundan daha ileri gitmeyi hayal ettim ve sikim sertleşmiş, zonkluyor ve rahatlamak için can atıyorken uyandım.

Ona çekiliyorum ve buna hakkım olmadığını bilsem de bundan kurtulamıyorum. Sadece arkadaşmışız gibi *davrandığımızı* hatırlamam gerekiyor. Brooke üzerinde hiçbir hakkım yok ve onun yatağında bir koruyucu ve muhafızdan başka bir şey olarak bulunmaya hakkım yok.

Dördüncü günün akşamı erken saatlerde, yetersiz erzağımız tamamen tükendiği için dışarı çıkıp bize yiyecek bulmam gerektiği gerçeğine minnettarım. Ondan biraz uzak kalmaya, onun varlığı ve kokusuyla dolu odadan uzak kalmaya ihtiyacım var. Birbirimizle konuşmaktan ve daireler çizmekten başka yapacak hiçbir şeyin olmadığı, çok fazla yiyecek olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştığımız

Geçen dakikaları doldurmak için yapabileceğimiz şeyler - o boşa geçen zamanda benim ona, onun da bana yapabileceği pek çok şey.

Pazar tezgâhlarına doğru ilerlerken her zamanki gibi tetikte ve temkinli olmaya devam ediyorum. Savyiek'in izimizi kaybetmiş olmasını umuyorum ama gardımı düşürmemem gerektiğini de iyi biliyorum. İnsanın kayıtsız kaldığı an, tehlikenin tam da saldıracağı andır - bunu Kalix'teki Alfa Gücü'nün bir parçası olarak eğitimimin çok erken dönemlerinde öğrendim.

Yarınki yemekler için birkaç temel malzemeyle birlikte bir sokak yemeği satıcısına uğrayıp ondan akşam yemeği satın alıyorum.

Bir satıcıdan yemek yediğimiz birkaç seferde Brooke'un sattıkları baharatlı, yağlı etleri çok sevdiğini fark ettim. Adama ödeme yapıp dumanı tüten kutuyu alırken sırtıyorum çünkü ben de seviyorum. Kurtarılmış bir Terran kadınla çubukta yağlı et yiyerek bağ kurmayı hiç beklemiyordum ama daha garip şeyler de oldu sanırım.

Odaya dönüş yolculuğum soğuk ve olaysız geçiyor ve hana geri döndüğümde içeriye adım attığım için memnunum. Beni Kalix'e dönmeye heveslendiren sadece bu gezegenin tehlikesi ya da genel sefilliği değil. Bizim en soğuk mevsimimiz bile buna kıyasla ılıman geçiyor ve Nierra'nın soğuk mevsimi yılın büyük bir bölümünde sürüyor, sadece kısa bir süre için buzlar çözülüyor.

Hanın kapısını omzumla iterek açıp üst kata çıkarken, *buradaki herkesin öfkeli olmasına şaşmamalı*, diye düşünüyorum acımasızca. *Hayatım boyunca bu soğukta yaşamak zorunda kalsaydım belki ben de öyle olurum.*

Odamızın kapısına ulaştığımda, alışık olmadığım bir ses duyunca aniden geriliyorum. Bir an için Brooke'un başının dertte olabileceğini, ağladığını ya da-

Sonra durakladım.

Hayır. Bu ağlama sesi değil, farkındayım, ya da başka bir sıkıntı sesi. Aslında, olağanüstü güzel bir ses.

Brooke şarkı söylüyor.

Tanıdığım bir melodi değil ama şarkı büyüleyici, dinlerken yerimde duramama neden oluyor. Aynı anda hem yürek parçalayıcı hem de dinlendirici, içime işliyor ve sanki sonsuza kadar dinleyebilirdim gibi hissettiriyor. Hiç bu kadar güzel şarkı söyleyen birini duymamıştım.

Yavaşça, onu rahatsız etmemek için kapıyı olabildiğince sessizce iterek açıyorum. İçeri girdiğimi fark etmiyor ve odayı toplarken sırtı bana dönük bir şekilde şarkı söylemeye devam ediyor. Gür, parlak saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve ben

Taşıdığım her şeyi yere bırakma, odayı geçme ve ellerimi içine gömme, onu tekrar öpebilmek için onu döndürme dürtüsü.

Ama ben yapmadım. O bitirene kadar öylece duruyorum, hayretler içinde ve büyülenmiş bir halde. Şarkısının son notaları kaybolurken odaya derin bir sessizlik çöküyor.

Paketleri küçük masanın üzerine bırakırken "Çok güzeldi," diye mırıldandım.

Brooke sanki onu ürkütmüşüm gibi sığıyor ve dönüp bana bakıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama yanakları parlak, öfkeli bir kırmızıyla alev alıyor.

Brooke

ZHORI'NİN SESİ, yumuşak ve minnettar, arkamdan sessizliği yararak geliyor ve beni o kadar ürkütüyor ki bir gıcırtyla sıçıyorum. Dönüp ona bakıyorum, yüzüm alev alev yanıyor. Öfkeden mi, utançtan mı, yoksa her ikisinden de mi bilmiyorum ama kendimi korkunç derecede mahcup hissediyorum.

Birden fark ettim ki kızgıyım. İçeri girdiğini duymadığım için kendime ve odaya girerken daha açık davranmadığım için Zhor'i'ye kızgıyım.

İnsanların önünde asla şarkı söylemem. *Asla*.

Ve biraz mırıldanmaktan daha fazlasıydı. Tam anlamıyla, gırtlaktan söylenen bir şarkıydı. O bölmeden çıktıktan sonra kendi kendime sessizce şarkı söyleyerek başladım, ancak bir süre yalnız kaldıktan sonra, *Müziğin Sesi*'nden en sevdiğim şarkılardan birini tam anlamıyla yorumlamaya başladım. Kendimi yeniden büyükanneme yakın hissetmemi sağladı, beni yatıştırdı ve sakinleştirdi. Kendimi şarkının içinde kaybettim, beni buradan, bu tehlikeli gezegenin tüm korku ve belirsizliğinden çok uzaklara götürmesine izin verdim.

Zhor'i'nin kulak misafiri olduğunu öğrenmek, tüm bu rahatlığı bir anda ortadan kaldırır.

"İnsanlara böyle sinsice yaklaşmamalısın!" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken gözlerim akmayan yaşlarla yanarak ona çıkışıyorum.

Zhor'i biraz irkiliyor, belli ki öfkeme şaşırmış. Ve sanırım onu suçlamıyorum. Biraz mantıksız davrandığımın farkındayım ama elimde değil. Onun beni şarkı söylerken duyması, böyle sınırsız ve açık bir şekilde? Beni kazara çıplak yakaladığında hissettiğimden daha açıkta hissettiriyor.

Bunun da bir kaza olduğunu biliyorum, ama en azından o zaman, benim Cilt.

Bu sefer, çıplak ruhumu görmüş gibi hissediyorum.

Zhor'i gözlerini açtığı anda bile kendimi kapattığımı, içime kapandığımı hissedebiliyorum.

özür dilemek için. Yıllar geçtikçe bu konuda iyi oldum. Duvarlar örmekte ve başkalarını dışarıda tutmakta iyiyim. Bunun beni tekrar incinmekten, birini çok fazla sevmekten ya da kalbimi kıracak kadar yakınlaşmalarına izin vermekten koruduğunu öğrendim.

Zhori ve ben yeterince iyi anlaşıyoruz - özellikle de daha önce bir erkekle hiç bu kadar yakın bir ortamı paylaşmadığımı düşünürsek - ve ona giderek daha fazla güvenmeye başladım. Başlangıçtaki güvensizliğime rağmen yardım etme arzusu gerçekten samimi görünüyor. Ama şimdi ona bakarken, özrünü zar zor duyarken, başkalarının önünde şarkı söylemekle ilgili tüm karmaşık duygularım üzerime yıkılıyor ve topuklarımın üzerinde dönüp banyoya kaçıyorum, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Küçük lavabonun musluğunu açıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken yanan yüzüme soğuk su sıçratıyorum. Neredeyse ağlamak üzereyim ve duygularımı kontrol altına almak için çok uğraşıyorum.

Yakalandığımda ya da neredeyse kurtarılıp tekrar yakalandığımda ağlamadım. İğrenç bir uzaylıya açık artırmayla satıldığımda ağlamadım ve kurtarıcımın önümde iki adamı öldürmesini izlediğimde de ağlamadım. Öyleyse neden şimdi birinin beni şarkı söylerken duyması için gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum?

Mantıklı değil ve mantıksız olduğunu biliyorum.

Siktir, Brooke. Hadi ama.

Yüzüme biraz daha su sıçratıyorum, damlacıklar tenimden aşağı süzülürken lavabonun kenarına tutunuyorum, sonra aynaya bakıyorum.

Yanaklarımdaki kızgın kırmızı lekeler dışında tenim solgun ve sakinleşmeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Sonunda, duygularımı tekrar kontrol altına aldığımı hissettiğimde, yüzümü gömleğimle kurulayıp banyonun kapısını açıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Zhori diğer tarafta duruyor, elini kapıyı çalacakmış gibi kaldırmış. Odaya geri getirdiği yiyecek paketleri masanın üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyor. Tereddütle ona bakıyorum, gözlerinde alev alev yanan bir öfke görmeyi bekliyorum. Ama onun yerine, bana bakarken sadece endişe görüyorum.

O kızgın değil.

O endişeli. *Benim hakkımda.*

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve yüzündeki ifade karşısında duvarlarımın yıkılmaya başladığını hissedebiliyorum.

Nedenini açıklayamıyorum ama tereddüt etmeden kollarına giriyorum ve yanağımı geniş, pürüzsüz göğsüne yaslıyorum. Bir an şaşkınlıkla geriliyor, sonra o güçlü kollarıyla beni sarıyor. Uzun bir süre bana sarılıyor, iri vücudu yatıştırıcı ve sıcak. Göğsünün nefesiyle yükselip alçaldığını hissettiğimde, mantıksız öfkemin bir kısmı akıp gitmeye, içimden süzölmeye başlıyor.

"Özür dilerim." İç geçiriyor. "Seni üzmemek ya da utandırmak istememiştim, Brooke. Daha önce hiç bir kadınla aynı yaşam alanını paylaşmamıştım, he le de bir Terranla. Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu *her zaman* bilemiyorum." Biraz bilinçsizce kıkırdıyor, sesi göğsünde gümbürdüyor. "Örneğin Terranların çıplak olmayı tercih etmediklerini biliyordum ama özel olarak şarkı söylemeyi tercih ettiklerini bilmiyordum."

Son cümle beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki kendimi tutamayarak güldüm.

"Bu Terranlara özgü bir şey değil," diye mırıldanıyorum, yüzüm hâlâ onun göğsüne yaslanmış. "Bu sadece 'ben' ile ilgili bir şey. Başkalarının önünde şarkı söylemem. Yıllardır söylemiyorum."

"Neden?" diye soruyor basitçe, ses tonunda açık bir şaşkınlık var. "Çok güzel şarkı söylüyorsun."

Kalbim göğsümde çarpıyor, orada acı çiçek açıyor ve bir saniyeliğine tekrar kapanmak, onu uzaklaştırmak ve cevap vermemek istiyorum. Bunu yapabilirdim

-Zhor'i'ye burnunu sokmamasını söylersem bana baskı yapmayacağını biliyorum. Ama içimdeki dürtü yükselirken bile, bu şeylere bu kadar sıkı tutunarak ve Zhor'i'yi uzak tutmak için bu kadar çok çalışarak aptallık ettiğimi fark ediyorum.

Şu anda evrende sahip olduğum tek şey o. Dünya'da ya da başka bir yerde beni onun kadar önemseyen kimse yok. O benim tek arkadaşım.

Muhtemelen ona biriymiş gibi davranmaya başlamalıyım.

Yavaşça arkama yaslanıyorum ve onun endişeli, yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Hadi yemek yiyelim," diyorum sonunda. "Ve açıklayacağım."

Zhor'i başını sallayarak beni serbest bırakıyor ve geri çekilirken vücudunun bana karşı olan katı sıcaklığını, kollarının güvenliğini, hatta kokusunu bile anında özlüyorum.

Bunları özlemenin bir hata olduğunu biliyorum, çünkü yakınlığımız Nierra'da birlikte olmanın bir ürünü. Kalix'e geri döndüğümüzde, o normal hayatına devam edecek ve Dünya'ya ve oradaki önemsiz varlığıma geri dönmek mi yoksa Kalix'te yeni bir şey yaratmaya çalışmak mı istediğime karar vermek bana kalmış olacak.

İyi niyetli olduğundan hiç şüphem yok ve dostluğunun gerçek olduğundan her zamankinden daha fazla eminim, ama bunu dostluktan daha fazlası olarak düşünmeye başlamama izin vermemeliyim. Bana sarılmasını ya da bundan daha fazlasını arzulamasını istememeliyim.

Ben küçük masaya otururken o da yiyecekleri yerleştiriyor ve birkaç gün önce pazar tezgâhlarından birinden aldığımız kızarmış, baharatlı, yağlı etin aynısını önüme koyuyor. Görünce biraz canlandım. Bu ete bayılıyorum. Kremalı, keskin bir sosla birlikte geliyor ve sosa batırıp bir ısırık aldığımda ne kadar aç olduğumu fark ediyorum, zevkle gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

"Nierra berbat bir yer," diyorum Zhori'ye, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kendi yemeğinden bir ısırık alırken bana sırtıyor. "Ama bu, bu inanılmaz."

"Kalix'e varana kadar bekle." Sırtışı genişliyor. "Orada yemekler daha da güzel."

Ses tonu rahat olsa da, az önceki çıldırışımı açıklamamı beklediğini görebiliyorum. Merak gözlerinde parlıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Beni büyükannem büyüttü," diyorum sonunda. "Annemle babam ben çok küçükken bir araba kazasında ölmüşler. Çok hızlı giden bir tür ulaşım aracı," diye ekliyorum yüzündeki hafif şaşkın ifadeyi fark edince. "Ondan sonra büyükannemle yaşamaya başladım. Çok küçük bir kasabada yaşıyorduk ve çok fazla fırsatımız yoktu ama o her zaman elinden gelenin en iyisini yaptı. O bir öğretmendi ve bir yandan da okul korosuna ders veriyordu. Evde bana nasıl şarkı söyleneceğini öğretti. Bu her zaman *aramızdaki* bir şeydi."

Dudaklarımı yalayıp duraklıyorum. Zhori o yoğun mavi gözleriyle beni izliyor, sözümü kesmiyor ya da daha hızlı konuşmam için beni zorlamıyor. Sadece bekliyor. Dinliyor.

"Eski müzikalleri izlerdik ve o şarkıları birlikte söylemeyi çok severdi ama beni ne istersem söylemem konusunda cesaretlendirirdi. Müzikaller, gospel şarkıları, pop, rock müzik. Bana hiçbir zaman herhangi bir müzik türünün diğerinden daha iyi olduğunu söylemedi. Sadece-" Sözümü kesiyorum, boğazımda yükselen duyguyu yutkunarak geri çekiyorum. "Bana neşe veren her şeyi söylemem gerektiğini düşünürdü. Güzel olduğunu düşündüğüm her şeyi."

"Çok sevimli bir insana benziyor," diye mırıldanıyor Zhori ve ben gözyaşlarımı tutamayıp başımı sallıyorum. Yemeğime bakıyorum, duygularımı gizlemek için bir ısırık alıyorum ve kendime onları tekrar kontrol altına almak için bir an veriyorum.

"Öyleydi," diye fısıldıyorum, sonra boğazımı temizleyip ona bakıyorum. "Başarılı olacağıma ve profesyonel olarak şarkı söylemeyi deneyeceğime dair büyük bir hayalim vardı. Dünya'da bunu yapabilmek gerçekten çok nadir bir şey," diye açıklıyorum. "En azından önemli bir seviyede. Bazen barlarda şarkı söyleyerek iş bulabilirsin ya da büyük şehirlerde hala birkaç salon şarkıcısı ve bunun gibi işler var. Ama bu işten gerçekten para kazanmak çok zor. Doğru insanlar tarafından fark edilmeniz gerekiyor."

"Şarkı söylediğini duyan birinin seni fark etmemesine inanmakta zorlanıyorum," diyor Zhorı, gözlerinde parlayan samimiyetle.

Ona küçük, minnettar bir gülümseme veriyorum. Bu kadar uzun zaman sonra bundan bahsettiğime ya da şarkı söylememin gerçekten bu kadar iyi olduğunu düşündüğüne inanmak benim için çok zor. Büyükannemden başka biri beni şarkı söylerken dinlemeyeli yıllar olmuştu.

"Kariyer yapma hayalimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirdi. Bunu yapabileceğime her zaman inandı. Bir keresinde birlikte Nashville'e gitmiştik. Dünya üzerinde müzik için çok büyük bir şehir. O geziden çok fazla fotoğrafım *var*. Bir sürü güzel anı. Birlikte çıktığımız son geziydi."

"Ne kadar zaman önce öldü?" Zhorı usulca soruyor ve göğsümde bir sızı yayılıyor.

"Beş yıl," diyorum ona. "Cenazesinde şarkı söylemem gerekiyordu ve ben-ben sadece tılandım. Yapamadım. Sanki tabutunun başında şarkı söylemek onun öldüğünü, geri gelmeyeceğini ve yapayalnız olduğumu daha da *gerçek* kılacaktı. Büyükannem dünyada sahip olduğum tek şeydi... ve o artık yoktu."

Alt dudağımı ısıriyorum, Zhorı'ye tekrar bakacak cesareti bulana kadar uzun bir süre yere bakıyorum, yüzümde o kadar çok duygu var ki.

"Ondan sonra artık insanların önünde şarkı söyleyemez oldum. Şarkı söylemeyi bıraktım. Onunla ilgili anılarımla çevrili evde bile şarkı söylemek zordu ama kesinlikle halkın önünde değil. Bu işi profesyonel olarak yapma hayalinden vazgeçmiştim ve kendimi kaybetmiştim. Geçinmek için ufak tefek işler yaptım ve garsonluk yaptım ama hayatta başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi tamamen başıboş hissettim. Ve sonra -" Omuz silktim. "Peki, sonra ne olduğunu biliyorsun."

Yemeğimizi bitirdik ve ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Onları kucağımda birleştiriyorum, Zhorı'ye bu kadar çok şey anlattıktan sonra kendimi utangaç hissediyorum, kendimi ona tamamen yeni bir şekilde çıplak bırakıyorum.

Ama bana bakışından anladığım kadarıyla deli, tuhaf ya da aşırı tepki verdiğimi düşünmüyor. Bunun yerine derin bir nefes alıyor ve sanki beni ürkütmemeye çalışıyormuş gibi yavaşça elini bacağıma koyuyor.

"Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyor sonunda, sesi biraz gergin. "Ailem ben çok küçükken öldü. Ailesi olmayan diğer çocuklarla birlikte ortak bir binaya götürölüp büyütölüdüm ve temel eğitimi alabilecek yaşa gelir gelmez Alfa Gücü'ne çırak olarak alındım,

Onlar için ufak tefek işler yapar ve eğitimin temellerine başlarlar. Bir savaşçı olmak için eğitim on iki yaşında başlar, ancak ailesi olmayan erkekler için sekiz yaşında erken bir çiraklığa izin verilir. Ben de öyle yaptım."

Derin bir nefes alıyor ve ben de kendimi onun bana baktığı kadar dikkatle onu izlerken buluyorum, bu güçlü uzaylı savaşçı hakkında daha fazla bilgi edinmeye açım.

Bazı açılardan onu şimdiden çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Yoğun koşullar bir insanın gerçekte kim olduğunu göstermenin bir yolunu bulur ve Zhori'nin sadık, cesur ve koruyucu olduğunu ilk elden gördüm. Ancak geçmişine, Kalix'teki yaşamına dair bu içgörü, yepyeni bir şekilde açığa çıkıyor gibi hissettiriyor.

Bu devasa, cesur uzaylının benimkine bu kadar benzer bir hikâyesi olacağını hiç beklemiyordum.

"Alfa Gücü hatırladığım tek aile," diye devam ediyor Zhori. "Annemle ilgili belli belirsiz bir fikrim var; bazen rüyalarımda sesini hatırlıyorum ama yüzünü değil. Diğer çocuklarla birlikte yaşamaya götürülmeden önceki her şey benim için bulanık ve bazen o bile bulanık geliyor. Gerçek anılarım Alfa Gücü ile başlıyor."

Bana yarım bir gülümseme verirken gözleri benimkilerle buluşuyor, eli hala bacağımanın üzerinde duruyor.

"Gördüğünüz gibi, ailenizi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyor. "Ve bu tür bir kaybı yaşadktan sonra artık herhangi bir şey hissetmenin ne kadar zor olabileceğini de biliyorum."

Bana çok yakın, avucunun sıcaklığı pantolonumun ağır kumaşından bile tenime batıyor ve nabzımın boğazımda hızlandığını hissediyorum.

Şiddetli bir yaz fırtınasının elektrik yükü gibi aramızdaki havada bir şeylerin toplandığını hissedebiliyorum. Hâlâ gözlerini benden kaçırmıyor ve beni öpüp öpmeyeceğini çılınca merak ediyorum.

Bunu çok kolay yapabilirdi. Sadece aramızdaki o küçük boşluğu kapatması, diğer eliyle uzanması ve dudaklarımı kendi dudaklarına çekmesi gerekiyordu.

Ama bakmıyor. Bana sadece sanki beni tamamen yeni bir ışık altında görüyormuş gibi bakıyor ve ben de aynı şekilde hissettiğimi fark ediyorum. Zhori'ye kendimi açarak ona sadece başka bir yönümü göstermedim, aynı zamanda onun da yeni bir katmanını ortaya çıkarmasını sağladım.

Ve ona her zamankinden daha yakın hissediyorum.

Bir parçam onun beni öpmesini *istiyor*. O ara sokakta hissettiklerimi tekrar hissetmek istiyorum, ama bu sefer köşede pusuya yatmış tehlike olmadan, muhafızlardan saklanmanın verdiği korku ve endişe olmadan. Öpmesini istiyorum

Beni burada, bu odada, sessiz ve sakin bir yerde, kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği, istediğimiz kadar az ya da çok şey yapabileceğimiz bir yerde. Onun dokunuşuyla rahatlayabileceğim ve böyle bir adam tarafından öpölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenebileceğim, daha önce tanıdığım hiçbir adama benzemeyen bir adam.

Uzun bir an daha aramızda bir şey dolaşıyor, havayı kalınlaştıyor. Sonra Zhorı aniden bacağımı sıkıyor, yüzü iyi tanımaya başladığım o büyüleyici gülümsemeye dönüşüyor. Aramızdaki gerilim bir ipliğin kopması gibi kopuyor.

"Biraz dinlenmeliyiz," diyor. "Uzun bir akşam oldu."

İtiraz etmiyorum. Yorgunum ve bu odada saklanarak geçirdiğimiz zamanın yakında sona ereceğini biliyorum. Çok geçmeden Nierra'dan kurtulmak için bir hamle daha yapacağız ve iyi dinlenmiş olmamız işimize yarayacak.

Üzerimi değiştirdikten sonra ikimiz de her zamanki gibi yatağa giriyoruz, ben battaniyeleri üzerimize çekerken Zhorı beni kucaklıyor.

Ama bu gece, bana sarıldığında, onun tamamen yeni bir şekilde farkındayım.

Zhori

Brooke uykuya dalarken onu kollarımda sıkıca tutuyorum ve uykuya dalarken yavaşça rahatladığını hissediyorum.

Uykuyu bulmak benim için daha zor. Onu bedenime sararken arzu içimde kuduruyor, kollarımdaki ağırlığı beni neredeyse açlıktan öldürüyor.

O çok güzel ve onu daha önce tanımadığım bir şekilde şimdi tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Onu şarkı söylerken duymak...

Tanrım, sesi hayatımda duyduğum en güzel, en büyüleyici şeydi. Ve şimdi bunun onun için ne anlama geldiğini bildiğimden, tatlı şarkısının sesini daha da çekici kılıyor.

Bu kadar kişisel bir şeye tanık olmak ya da ona mahremiyeti yokmuş gibi hissettirmek istememiştim ama bunu yaptığım için pişman değilim. Sonuç olarak onun hakkında daha çok şey öğrendim ve onunla biraz da kendimi paylaştım.

Sanki aramızda bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum. Onun tarafında olduğumu, ona asla zarar vermeyeceğimi, sadece ona yardım etmek ve onu güvende tutmak için burada olduğumu gerçekten kabul etmiş gibi görünüyor. Kendini bana açtı ve bu da ona karşı daha korumacı hissetmeme neden oluyor. Herhangi bir şekilde tekrar incinmesini istemiyorum.

İşte tam da bu yüzden bunun olduğundan daha fazla büyümesine izin vermemelisin, diyorum kendime kararlı bir şekilde. Sadece arkadaşmışsınız gibi davranıyorsunuz ve bu fanteziye olduğundan daha fazla kapılırsanız, sonunda ikinizin de incinme ihtimali çok yüksek.

Bu, hain zihnimin Brooke'la aramızda kaynayan çekime teslim olmanın nasıl bir şey olabileceğine dair görüntüler canlandırmasını engellemiyor.

Onu sırt üstü yatırmak, içine girerken güzel yüzüne bakmak, tekrar tekrar içine girerken yüz hatlarında zevk titreşimlerini görmek istiyorum. İnlerken de şarkı söylerken olduğu kadar güzel sesler çıkarıp çıkarmadığını öğrenmek, sesinin zevk sesleriyle birlikte yükseldiğini duymak istiyorum ta ki ikimiz de-

Sikim zonkluyor ve bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum. Hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştım ve bir an için kalkıp bu konuda bir şeyler yapmayı düşündüm. Yataktan çıkıp banyo odasına girebilirdim, orada sikime yapacağım birkaç hızlı vuruş beni geçici olarak rahatlatabilirdi.

Ama ben bunu düşünürken bile Brooke uykusunda kıpırdanıyor ve bana daha da yaklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kolumu ona doladığımda pişmanlıkla irkiliyorum. Ben temel dürtülerimi tatmin ederken onu yatakta yalnız ve soğuk bırakamam.

Nasıl olsa fark etmez, diye düşünüyorum acımasızca. Eğer son zamanlardaki halin bir gösterge ise, boşaldıktan saniyeler sonra, o tekrar kollarında olur olmaz tekrar sertleşeceksin.

Çünkü kendime ne kadar sık Brooke'un benim görevim olduğunu, onu güvende tutmakla yükümlü olduğumu ve eş olma oyunumuza kapılmamam gerektiğini hatırlatsam da, bu basit bir gerçeği değiştirmiyor.

Onu istiyorum.

"Bu gece harekete geçmeyi denemeliyiz," diyorum Brooke'a sabahları, artık korktuğum bir şey haline gelen tatsız sıcak mısır gevreğini yerken. "Sonsuza kadar burada kapalı kalamayız. Eninde sonunda gezegenden çıkmalıyız ve umarım Savyiek şimdiye kadar avı azaltmış olur. Belki de çoktan kaçtığımızı düşünüyordur. Bu gece bir kaçakçının izini bulmaya çalışacağız ve buradan çıkış için bir ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğimize bakacağız."

"Pekâlâ." Brooke kolayca kabul ediyor, bakışlarımla buluştuğunda mavi gözleri parlıyor.

Günler geçtikçe bana daha fazla güvenmeye başladı ve dün geceki konuşmamızdan sonra aramızda bir şeyler değişti. Her zamankinden daha fazla bir takım gibi hissediyoruz ve ben bundan memnunum.

Gece çökmeye başladığında, hem soğuğa karşı korunmak hem de olabildiğince iyi gizlenmeye çalışmak için hantal kıyafetlerimize sıkıca sarınarak dışarı çıkıyoruz. Brooke'u kendime yakın tutuyorum, kolum son kez birlikte dışarı çıktığımızda olduğu gibi koruyucu bir şekilde ona sarılıyorum.

Artan arzumdan mı yoksa dün akşamki yemekte paylaştığımız geçmişimizden mi bilmiyorum ama bu sefer elimi tutmak daha rahat hissettiriyor.

Onu kendime daha yakın hissediyorum, başkalarını uzaklaştırmak için yaptığım bir rol gibi değil. O da kolayca yanıma doğru eğiliyor, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kucağıma doğru ilerliyor, vücudu benimkine karşı esnek ve yumuşak. Dokunuşuma verdiği tepkiyi, bana uyum sağlama şeklini ne kadar sevdiğimi bir kez daha fark ediyorum.

Varış noktamız, bir sokak satıcısından yiyecek alırken adını duyduğum eğlence bölgesindeki biraz kabataslak bir salon.

Kirli taştan bir dış cephesi var, herkesin girebilmesi için açık duran kemerli bir kapısı var. İçerideki ışıklar loş, müzik sokağa sızıyor ve içeri girdiğimizde barın solunda bir sahne görüyorum. İki uzun boylu, güzel uzaylı kadın küçük platformun üzerinde dans ediyor, üstelik zar zor giyinmişler.

Sahnenin arkasından bir grup müzisyen çalışıyor ve bar gecenin bu saatinde bile kalabalık, gürültü alçak ve sürekli.

Etrafıma bakarken omuzlarım geriliyor, her zamankinden daha tetikte ve tetikte oluyorum. Brooke'u güvende tutmam gerekiyor ve onun burada benimle olması beni geriyor. Ama tek bildiğim, bu gece yola çıkacak bir kaçakçı bulabileceğimiz. Onun için geri dönerek zaman kaybetme ve penceremizi kaçırma riskini göze alamam.

"İçki alacağız," diye mırıldanıyorum ona usulca, bizi bara doğru yönlendirirken. "Buraya uyum sağlamış gibi görünmeliyiz, sadece iyi vakit geçirmek için buradaymışız gibi."

Bunun üzerine hafifçe homurdanıyor ve ne düşündüğünü tam olarak tahmin edebiliyorum - bu ikimizin de burada olduğu son şey.

Brooke'un bunların ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayacağını bilerek ikimiz için de içki sipariş ediyorum. Barmen, yeşilimsi tenli, kısa boylu, tıknaz bir uzaylı ve gözleri dönüyor, ağzı biraz kirli görünen toprak bir sürahidan içkileri doldurmaya başlarken merakla bana bakıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, içkilerin parasını öderken bardan ona birkaç jeton daha uzatıyorum.

"Burada gemi kullanan ya da mal ticareti yapan birini tanıyor musunuz?" Elimden geldiğince rahat bir şekilde soruyorum.

Barmen jetonları toplarken cıvıl cıvıl bir ses çıkarıyor ve köşede daha uzakta, çoğunlukla gölgede kalan bir kabini işaret ediyor. Orada uzun boylu, esmer görünümlü bir uzaylı oturuyor. Yüz hatları buruşuk ve yaralı, uzun siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyor. Dansçı kıyafeti giymiş, kıvrımlı, yeşil tenli bir uzaylı kadına dokunuyor. Kadın en ufak bir ilgi duyuyormuş gibi görünmüyor, ancak bir eli göğsünü sıkarken diğerinin yavaşça kalçasına doğru ilerlemesine tahammül ediyor.

"Bu Gir," diyor barmen, içkileri bana doğru iterek. "Konuş onunla."

Brooke'a bir içki veriyorum ve Gir'in oturduğu kabine doğru yürüyüp onun karşısına geçerken içkiye şüpheyle bakıyor.

"İyi akşamlar," diyorum gülümseyerek, öne doğru eğilerek. Koyu renk gözleriyle bana bakıyor, eli hâlâ yeşil tenli uzaylı kadının üzerinde.

"Ne istiyorsun lan sen?" Gir, sözünün kesilmesine açıkça sinirlenerek hırslıyor. "Burada meşgul olduğumu göremiyor musun?"

Çekici bir şekilde gülümsüyorum, cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama sanki aniden kendi kendine anlamış gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Bekle, biliyorum," diyor, yüzündeki sinirli ifade derinleşiyor. "Seni Vortex mı gönderdi? Beni biraz silkelemeye mi geldin, bir sonraki adımın ne olacağını öğrenmeye mi geldin?" Gir yere tükürüyor ve uzaylı kızın bacağına kıl payı ıskalıyor. "Ondan yeterince çektim, sana söyleyeyim-"

"Bizi kimse göndermedi," diye sertçe araya giriyorum. "Bizi gezegenden çıkaracak bir gemi bulmak için yardıma ihtiyacımız var."

Bunun üzerine Gir'in kaşları tekrar havaya kalktı.

"Yürü bakalım," diye çıkışıyor uzaylı kadına, o da omuz silkip banktan kayıyor. Kadın uzaklaşmak için döndüğünde, Gir onun kışına sert bir tokat atıyor ve sert etinin tokattan titreyip kararmasını izlerken dudaklarını yalıyor. Brooke'un yanımda gerildiğini hissediyorum ve onu suçlamıyorum. Muhtemelen burada, salonda çalıştığı için buna alışık olsa da, bu uzaylının kadını hırpalamasını görmekten ben *de* hoşlanmıyorum.

Sanki bu son noktayı kanıtlamak istercesine, kadın ona dönüp bakmıyor bile, kalabalığın içinde kayboluyor.

"Araba mı dedin? Bunu sağlayabileceğimi nereden çıkardın? Ben yolcu ticareti yapmam. Ben kargoyla ilgilenirim." Gir kabinde kayıtsızca arkasına yaslanıyor, içkisinden derin bir yudum alıyor ve bir elinin tersiyle dudaklarındaki damlacıkları özensizce siliyor.

Kaşlarımı çattım. "Sanırım kutu ve kasalardan daha fazlasını satıyorsun dostum. Nierra'da neyin ticaretinin yapıldığından bihaber değilim."

Gir güler. "Doğru. Bilip bilmemen umurunda mı sanıyorsun?" Etkilenmiş bir ilgisizlikle bana bakıyor ama bakışlarının paltomun yakasındaki bronz ten şeridinde ve kapüşonumun altındaki boynuzlarımda gezindiğini görüyorum. "Evet, köle kaçakçılığı yapıyorum. Hayatımı kazanmak zorundayım ve dışarıda zorlu bir evren var. Ahlak faturaları ödemiyor, biliyor musun?"

Tekrar gülüyor ve yüz ifademini bir an için sertleştirdiğini hissediyorum, sonra kendimi nazikçe gülümsemeye zorluyorum. Böyle pisliklerle uğraşmaktan, onlarla takas yapmaktan ya da onlara jetonlarımdan tek bir tanesini bile vermekten nefret ediyorum. Ama Brooke'u bu gezegenden çıkarmak şu an için en önemli şey; bu, pek de iyi niyetli olmayan uzaylılarla pazarlık yapmak zorunda kalmak anlamına gelse bile.

"Seni neden bırakayım ki?" Gir kollarını kavuşturuyor ve dikkati, hantal kıyafetlerinin içinde saklanmak için elinden geleni yapan Brooke'a kayıyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Anlaşma yapıldığında size varış yerini söyleyeceğim," diye kesin bir dille cevap veriyorum.

İhtiyacım olan son şey, etrafı soruşturması ve kısa bir süre önce halkımdan daha fazlasının burada köleleri özgür bıraktığını öğrenmesi. Pazarlık olsun ya da olmasın, Brooke ve benim kim olduğumuzu ve ne kadar değerli olabileceğimizi anlarsa Savyiek'in ona vereceği daha iyi bir ödeme gününe koşacağından hiç şüphem yok. Gir'in o kadar da zeki olduğunu düşünmesem de, böyle bir yerde kaçakçı olarak hayatta kalmak için belli bir miktar kurnazlık ve sokak zekası gerekir.

Bunun yanı sıra ahlaki kurallardan da yoksun.

"Yani nereye gideceğimi bile bilmeden sizi yolcu olarak mı almalıyım?" Gir yüzünde abartılı bir şok ifadesi beliriyor ve sanki ikinci bir boynuzum çıkmış gibi bana bakıyor. "Ya o yöne gitmiyorsam?"

"O zaman planlarını değiştireceksin." Çenem sıkıca kenetlenmiş halde ona eşit bir şekilde gülümsüyorum. "Eğer bizi gezegenden çıkarabilirsen iyi para alacaksın. Ve biliyorum ki sonunda rotanı belirleyen şey para olacak."

Gir bir an düşünüyor, içkisinden bir yudum almadan önce kalın dudaklarını yalarken ikimizin arasına bakıyor.

"Hadi ama," diyor sonunda, masadan kalkıp etrafına gizlice bakarak. "Bunu herkesin konuşmamızı dinleyebileceği bir yerde konuşmamalıyız. Beni takip edin."

Biraz gerildim ve gözlerimi ona diktim. Konuşmamızı gizli tutmak konusunda haklı ama yine de bu uzaylıya hiç güvenmiyorum. Brooke da aynı şekilde hissediyor olmalı, çünkü onu salonun arka kapısına doğru takip ederken bana yaklaşıyor.

Siyah saçlı uzaylıyı takip ederken ona "Yakınımda kal," diye fısıldıyorum. "Eğer varsa, belaya karşı hazırlıklı ol."

İçimde kesinlikle bir sorun çıkacağına dair kötü bir his var.

Brooke

Zhori ve ben Gir'i salonun arka çıkışına kadar takip ederken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Tıpkı Zhori gibi ben de bu uzaylının bize yardım edebileceğini umuyorum. Ama oturduğumuz andan beri ondan rahatsız olduğumu hissediyorum - sadece neredeyse kucağında olan dansçıya davranış şekli yüzünden değil, tüm tavırları yüzünden.

Onunla ilgili her şey iğrenç ve itici geliyor, yine de sanırım buna şaşırمامalıyım. Burası beni Nierra'da bulunduğum neredeyse her yerden daha fazla geriyor. Salon, sert ifadeleri ve tehlikeli tavırları olan kabataslak görünümlü uzaylılarla dolu. Ne tür iş anlaşmaları yaptıklarını ya da buradaki amaçlarının ne olduğunu bilmiyorum ama tek bir tanesine bile güvenmiyorum.

Burası açıkça köle müzayedeleri düzenleyen, evrendeki herhangi bir varlığın en kötü dürtülerine hitap eden ve bunu özür dilemeden veya utanmadan yapan bir gezegen. Buradaki hemen herkesin beni dehşete düşürecek şeylere karıştığından hiç şüphem yok.

Zhori beni daha yakına çekiyor ve soğuğa adım atarken kaslı vücudunun sığınağı için minnettar olarak kucağına eğiliyorum.

"Tetikte ol," diye fısıldıyor. "Ama unutma, ben burada seninleyim. Seni güvende tutacağım."

Sözler güven verici, salonun dışındaki nemli, loş ara sokağa adım attığımızda beni biraz rahatlatıyor. Gir gölgelerin arasında duruyor ama arkasını döndüğünde yüzüne yeterince ışık düşüyor, Zhori'ye ve sonra bana bakarken sert bakışlarını görebiliyorum, gözlerinde paralı asker parıltısı var.

"Karanlık işler çevirdiğinizi biliyorum," diyor sert bir memnuniyetle. "Gerçek bir yolcu gemisine binebilecek olsalar kimse bana gelmezdi, kimlik ibraz etmeniz ve adınızı listeye yazdırmanız gereken bir gemiye. Sadece çaresiz olanlar onları bu gezegenden götürmemi ister. Özellikle de zamanımın büyük bir kısmını buraya stok getirmek için harcarken." Bakışları üzerimde geziniyor ve ne tür bir *stoktan* bahsettiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Kurt gibi sırtıyor ve dikkatini tekrar Zhori'ye çeviriyor. "Seni istediğin gezegene götüreceğim. Ama işte fiyatım."

Gir fiyatını söylerken Zhorî'nin gözleri irileşiyor. Uzaylı para birimi hakkında en ufak bir bilgim olmamasına rağmen, tepkisinden bu kaçakçının çok şey istediğini anlayabiliyorum - muhtemelen karşılayabileceğimizden çok daha fazlasını.

Zhorî sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra Gir'e sertçe başını sallıyor. "Pekâlâ," diyor, sesi keskin. "Ödeyeceğiz. Ama sanırım ilk durak biz olacağız?"

Zhorî'nin bunu kabul ettiğini duyduğumda nefesimi tutmaya çalışıyorum. Gerçekten o kadar ödeyebilir mi?

İyileşme kapsülünden uyandığımda bana jetonlarının azaldığını söyledi. Bacağımı iyileştirmek ve iletişim kurmamızı sağlayan çevirmen implantını almak çok pahalıya mal olmuş olmalı - ve o zamandan beri kıyafetler, odamız ve birkaç günlük yiyecek satın aldı. Şimdiye kadar jetonları neredeyse bitmiş olmalı, bu da ödemenin kalanının Kalix'e vardığımızda yapılması gerekeceği anlamına geliyor.

Zhorî'nin bahsettiği kralın, savaşçılarından birini -ve beni- Kalix'e geri getirmesi için kaçakçıya ödeme yapmaya razı olup olmayacağını merak ederken midem düğümleniyor.

Tüm bunlar Zhorî'nin üzerine mi kalacak? Döndüğümüzde Gir'e kendi cebinden ödeme yapmak zorunda mı kalacak?

Minnettarlık ve suçluluk duygusu aynı anda içimde kabarıyor, alt dudağımı gergin bir şekilde çiğnerken birbirleriyle savaşıyorlar. Zhorî'nin beni bu gezegenden çıkarmak ve korumak için ne kadar ileri gidebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Biri beni bu kadar önemsemeyeli ya da güvende olduğumdan emin olmak için bu kadar çaba sarf etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Gir'in gözleri kısıldı. Zhorî'nin fiyatı bu kadar çabuk kabul etmesine o da neredeyse benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Bu çok kolay oldu," diyor alçak sesle gülerek. "Bu kadar saf olduğun için burada uzun süre hayatta kalmazsın."

Zhorî sertleşiyor. *Saf* olarak anılmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirim ve bu pek de uygun bir tanımlama değil. Onurlu biri olması onu aptal yapmaz.

Ama Gir, Zhorî'nin tepkisini fark etmez. Kendinden çok memnundur.

"Pazarlık etmeye bile tenezzül etmediğinize göre *çok* çaresiz olmalısınız.

Ve

Bu da fiyatın artacağı anlamına gelir." Kendini beğenmiş uzaylı sırtıyor ve kollarını kavuşturarak Zhorî'yi küçümsüyor.

Zhorî'nin öfkeyle gerildiğini hissedebiliyorum ve Gir'i durduğu yerde boğazlama dürtüsüne engel olmak için ne kadar çabaladığını anlayabiliyorum.

Ama

Tabii bunu yapsaydı, en başa dönmüş olurduk.

Uzaylı kaçakçı bir an için bir şey düşünüyor gibi görünüyor. Bakışları bana kayıyor ve loş ışıktaki sadece yüzüm seçilebilse de, o bile zar zor seçilse de, beni yukarıdan aşağıya süzerken dudaklarını şehvetle yalıyor.

"Madem yardımına bu kadar ihtiyacın var, cömert davranacağım," diyor, Zhori'yle konuşuyor olsa da bakışları hâlâ bana sabitlenmiş. "Daha önce söylediğim fiyat karşılığında seni Nierra'dan kurtaracağım - artı onunla bir gece."

Bana başını sallıyor, Zhori'ye bakarken keskin köşeli yüzünde beklenti dolu bir gülümseme yayılıyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, korku kanımı donduruyor. Zhori'nin bunu kabul etmeyeceğini biliyorum ama ya tek seçeneğimiz buysa? Gir gördüğüm en kötü görünüşlü uzaylı değil, ama bana bakışından sonra onunla yatma fikri, özellikle de ödeme olarak, midemi bulandırıyor. Zhori yanımda kaskatı kesiliyor, eli kılıcının kabzasına kayıyor ve öfkesini tamamen kaybetmenin eşiğinde olduğunu hissediyorum.

"Brooke benim kölem değil," diyor Gir'e hoyratça. "O benim eşim. Onun için çoktan konuşuldu."

Yavaş bir nefes aldım.

Lütfen, bu son olsun.

Otele giriş yaptığımızdan beri ilk kez Zhori'nin benden bu şekilde bahsettiğini duyuyorum ve küçük bir parçamın bundan hoşlandığını fark ediyorum.

Beni güvende hissettiriyor. Korunmuş.

Kalix'e vardığımızda, bu oyun sona erecek. Birlikte bu kadar çok zaman geçirmemiz için bir neden kalmayacak ve bu konuda neredeyse üzgün olduğumu fark ediyorum. Zhori'nin yanımda olmasına, onun istikrarlı ve sıcak varlığına alışmışım. Çok uzun zamandır hayatımda böyle biri olmamıştı.

Gir umursamazca omuz silkiyor ve gözlerinde giderek artan bir şehvetle bana bakıyor.

"Benim için fark etmez." Başını öne eğiyor. "Bedeli bu. Çiftleşsin ya da çiftleşmesin, delikleri aynı hissi verecek ve sikim aradaki farkı anlamayacak. Belki daha da iyi, eğer onu düzgün bir şekilde alıştırdıysan."

Gir müstehcen bir hareket yapıyor ve Zhori yanımda kıpırdamadan duruyor, diğer uzaylıyı dikizlerken tek bir kası bile kıpırdamıyor.

Gir'in iğrenç yorumu karşısında tüylerim diken diken oldu. Bu bana Orkun beni kaçırdıktan sonra nasıl hissettiğimi, Savvyek'in elleri üzerimdeyken nasıl hissettiğimi hatırlatıyor-

Sanki bir et parçasından başka bir şey değilmişim, atılmadan önce oynanacak ve aşağılanacak bir şeymişim gibi.

Kaçakçı, yüzümden görebildikleri dışında, tüm bu hantal giysilerin altında neye benzediğimi bile bilmiyor ve bahse girerim umurunda da değil. O kadar güzel olduğumdan değil, benimle bir gece geçirmek için karşı konulmaz bir arzuyla takas yapmak istiyor.

Bunun gücünü seviyor.

Çaresiz erkek ve kadınları bedenleriyle pazarlık yapmaya zorlayabileceğini bilmek hoşuna gidiyor. Başka seçenekleri olmadığı için onları manipüle edebileceğini bilmekten zevk alıyor.

Arkamı dönüp kaçmak mı yoksa Gir'in o kendini beğenmiş, çirkin suratına bir yumruk atmak mı istediğimi bilemiyorum ama ikisini de yapamadan Zhorî beni şaşkına çeviren bir hızla saldırıyor.

Gir'i omzundan tutup kemiklerini çatlatacak bir güçle duvara doğru itiyor. Gir'in yüzündeki acı dolu ifadeye ve çıkardığı homurtuya bakılırsa, bu onu en azından biraz yaralamış.

Uzaylı adam yüzünü buruşturuyor, Zhorî'nin pençesinde kıvranıyor ve boştaki kolunu savurarak Zhorî'nin karnına yumruk atıyor. Bir tuğla duvara yumruk atmak gibi bir şey olduğunu hayal ediyorum, ama Zhorî darbeden ürküyor, Gir'e olan tutuşu biraz gevşiyor ve bu kadar çabuk - bu bir dövüş.

Eğer Zhorî'nin dövüşte bir dezavantajı varsa, o da onurlu olmasıdır. Gir'de ise hiç yok ve ilk başta bu ona Zhorî'ye karşı hafif bir üstünlük sağlıyor.

Kısa bir bıçak çıkarıyor ve Kalixian'ın kolunun altından eğilmeye çalışan Zhorî'nin yan tarafına saplıyor, aynı anda da taşaklarına diz atmak için hareket ediyor. Daha önce bir erkeğin diğerine böyle bir hamle yaptığını hiç görmemişim - sanırım bu konuda bir tür kural var - ama Gir'in umurunda değil gibi görünüyor. Zhorî her iki darbeyi de savuşturuyor ama Gir'i yakalayıp tekrar duvara çarparken, Gir başını çevirip Zhorî'nin elini sertçe ısıyor, kaçmaya çalışırken dişlerini gıcırdatıyor.

Zhorî acı dolu bir kükreme çıkarıyor ve adil olma çabalarının kaymaya başladığını görüyorum. Gir ona tekme atıyor, dizinin arkasından yakalıyor ve buzlu sokakta kaymasına neden oluyor ve tökezlerken Gir bıçağıyla onu tekrar kesmeye çalışarak boynuna vuruyor.

"Dikkat et!" Bir uyarı çığlığı atarken kalbim boğazıma fırlıyor. Zhorî keskin bir şekilde başını kaldırıyor ve Gir'e saldırmadan önce bıçaktan kıl payı kurtuluyor. Küçük uzaylıyı sıkıca kavrayarak onu donmuş taşların üzerine yatırıyor.

Zhori bileğini sertçe kavrayıp bıçağı bir kenara fırlatmadan önce parmaklarını açarken Gir onun altında çılgınca kıvranıyor. Zhori'yi tekmeliyor, ısıyor ve kıvranıyor ve Gir kasıklarına bir diz sokmayı başarırken Zhori'nin hayal kırıklığıyla homurdandığını duyuyorum.

"Seni *suta!*" Zhori hırlıyor.

Diğer uzaylıyı boğazından yakalıyor ve tüm cüssesiyle onu yere yapııştırıyor, boğazını sıkarken Gir'in karnına bir diz atacak kadar yükseliyor. Zhori'nin öfkesinin sınıra dayandığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor ve birden Gir'i öldüreceğinden çok korkuyorum.

Bunu yapabileceğini biliyorum. Gardiyanları öldürdüğünü gördüm.

Bunu neden yaptığını anlıyorum, ancak bunun üzerimize daha fazla ateş düşürebileceğini ve işleri çok daha kötü hale getirebileceğini de biliyorum. Birkaç gün boyunca saklanmak zorunda kalmamızın nedeni buydu ve bunun tekrar olmasını istemiyorum. Üzerimize daha fazla şüphe yığılmasını istemiyorum. Bu gezegenden defolup gitmek istiyorum ve Zhori Gir'i öldürürse işlerin daha da zorlaşacağını biliyorum.

"Zhori!" Gir'in kafasını taşlara çarparken çığlık atıyorum, elleri küçük uzaylının boğazını daha da sıkıyor.

Ona doğru koşarak omuzlarından tutuyorum ve elimden geldiğince sarsıyorum -sanki *bir* kayayı sarsmaya *çalışıyormuşum gibi*- botlarım kaygan yüzeyde kayarken onu geriye doğru *çekiyorum*.

Zhori kadar güçlü değilim, yakınından bile geçemem. Onu zorla hareket ettiremeyeceğimi biliyorum ama en azından denemek zorundayım. Bir şeyler yapmalıyım.

Ve hayretle görüyorum ki, dokunuşum onu ölümcül öfkesinden çekip çıkarıyor. Kaslarındaki gerginlik biraz azalıyor. Gir'in boğazını bırakıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve ellerimin omuzlarına yaptığı baskıya dayanıyor.

Gir inliyor, göz kapakları kalkmaya çalışırken çırpınıyor ve Zhori hırlıyor. Öne doğru uzanıp Gir'in kafasını bir kez daha taşlara çarparken üst dudağı kıvrılıyor - onu öldürecek kadar değil ama kesinlikle bayıltacak kadar.

"Hadi," diyor. Sesi sert ve öfkeli ama bana yönelik olmadığını biliyorum. "Hadi buradan çıkalım."

Elimi tutuyor, beni peşinden sürüklemeyi önce Gir'e son bir kez bakıyor, ara sokakta aceleyle ilerlerken hızı artıyor.

Zhori

Gir'in cesedinden uzaklaşırken adrenalin hâlâ içimde akmaya devam ediyor. Kalbim sertçe çarpıyor ve savaş öfkesi kanımda bir akım gibi dolaşıyor.

Geri dönmek, geri gitmek ve Gir'i yattığı yerde öldürmek istiyorum.

Brooke'a bakışı iğrençti. Onun hakkında konuşma şekli iğrençti. Eşlik bağına saygısızlık etmesi iğrençti.

-Kafamın içindeki küçük bir ses bana Brooke'un *gerçekte* eşim olmadığını hatırlatmaya çalışsa da, sadece prensip gereği içimde kabaran öfkeyle omuz silkiyorum.

Bu düşünceyle göğsümde küçük bir sızı hissediyorum, tüm bunların bir numara olduğunu hatırlatıyor ama önemli değil. Önemli olan, bunun gerçek olduğunu düşünmesi ve onu yatağına alma şansı için takas yapacak olmasıydı. Ve benim de onun teklifini bir bahaneyle reddetmiş olmamın bir önemi yok - eş bağımızın bir yalan olduğu gerçeğine rağmen onu geçiş için Gir'le takas etmezdim.

Benim görevim onu güvende tutmak, kurtarmak ve Kalix'e geri götürene kadar korumak.

Vücuduyla takas etmek bunun tam tersi olurdu. Böyle korkunç bir şeyi asla yapmam.

O kadar hızlı yürüyorum ki, sokakta öfkeyle adım atarak otelimize doğru ilerliyorum, Brooke'un bana yetişmek için neredeyse koştuğunu fark ediyorum. Ona zar zor bakabiliyorum; bir düşünce ve duygu kasırgasının içinde kaybolmuş durumdayım, öfke ve savaş arzusu içimde kendi kalp atışım kadar güçlü bir şekilde atıyor ve onun gözlerimdekini görmesini istemiyorum. Bunun onu korkutacağından endişeleniyorum ve istediğim son şey benden korkması.

Ona bakmasam da elini sıkıca tutuyorum ve bana yakın olduğundan emin oluyorum.

Sadece Gir'e kızgın değilim. Kendime de kızgınım. Anlaşma yapmaya o kadar hevesliydim ki, deshing kaçakçısına durumumuzun ne kadar çaresiz olduğunu söyledim ve onunla gezegen dışına çıkma şansımızı mahvettim. I

Diplomasi ya da pazarlık konusunda hiçbir zaman Tordax, Malav ya da tabii ki Khrelan kadar iyi olmadığımı biliyorum ama bundan daha iyi olduğumu sanıyordum.

Yeterince ileriye düşünmeyerek aptalca davrandım ve kurnazlık eksikliğim şimdi başladığımız yere geri döndüğümüz anlamına geliyor.

Ayrıca, o salon bizi götürmek için pazarlık yapacak bir kaçakçı ya da pilot bulma olasılığımızın en yüksek olduğu yerdirdi. Şimdi, Nierra'dan güvenli geçiş arayışımızda sadece başa dönmekle kalmadık, aynı zamanda tanınma ve yakalanma riski olmadan o salona geri dönemeyiz.

Gir'le birlikte ayrılırken görüldüğümüzü biliyorum ve biri onu ara sokakta bulduğunda parçaları birleştirmek kolay olacak. O sırada ondan uzaklaşmaktan nefret etsem de Brooke'un onu öldürmemi engellemesine minnettarım.

Hana varıp merdivenlerden yukarı çıktığımızda duygularım hâlâ yüksekti. Kendime, Gir'e ve başka neye öfkeli olduğumu bile bilmiyorum - tek bildiğim kızgın olduğum.

Kapsülümüzün kapısını arkamızdan sertçe kapatırken Brooke kocaman gözlerle bana bakıyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama her ne ise duymaya dayanabileceğimden emin değilim.

Her şeyin yolunda olduğunu söylemesini duymak istemiyorum, çünkü öyle değil. Eğer söyleyeceği şey buysa, kınamasını duymak istemiyorum, çünkü işleri ne kadar kötü idare ettiğimi zaten biliyorum.

Öfkemi kontrol edemedim ve kumarımızı mahvettim. Bu benim hatam; sakın ve ölçülü olsaydım Gir ile başka bir şey için pazarlık yapabilirdim. En azından, durumumuzu daha da kötüleştirmeden bu karşılaşmadan uzaklaşabilirdik.

Ona sırtımı dönerek ceketimi silkip yere bırakıyorum. Sonra tek kelime etmeden ya da Brooke'a bir kez daha bakmadan küçük banyo odasına doğru ilerliyorum. Bana kızgın olup olmadığını bilmiyorum ama her iki durumda da bunu öğrenecek havada değilim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onun bana kızmasını, hatta öfkelenmesini hak ediyorum. Ama aynı zamanda yüzünde hayal kırıklığı görmeye dayanamayacağımı da hissediyorum.

"Bir duşa ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum kendi kendime, banyo odasının kapısını arkamdan sıkıca kapatıp peştemalimi çözüyorum. Sokağın pisliğine bulanmışım ve soğuğa rağmen terliyim, belki temiz olmak ruh halime bir nebze olsun iyi gelir.

En azından, boşluk, sessizlik ve sıcak su Brooke'la tekrar yüzleşmeden önce düşüncelerimi toparlamama yardımcı olacak. O zaman Brooke'la

başka bir plan.

Sıcak suyu açıyorum ve bir iniltiyle suyun altına giriyorum. Soğuk tenimde dolaşan su iyi hissettiriyor ve hızla sabunlanıyorum, saçlarımı ve cildimi köpürtüyorum ve tekrar temizlenene kadar duruluyorum. Dışarı çıkmak için acelem yok ve sıcak spreyin altında oyalanarak davranışımı kendime nasıl haklı çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum.

O benim gerçek eşim bile değil, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde. Böyle delirmeye hiç hakkım yoktu. Sinirlerime hakim olmalıydım. Tordax yapardı. Druxik yapardı. Hayal kırıklığına uğrardı-

Ama yine de Brooke benim sorumluluğumda, benim görevim. Benim korumam altındayken Gir gibi bir pisliğin onun hakkında bu kadar samimi ve iğrenç bir şekilde aynı anda konuşmasına izin vermeli miydim?

Hayır. Bunu asla yapamam.

O kadar dalmışım ki kapının açıldığını bile duymuyorum ama kapının kapanma sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Sertçe yukarı bakınca, duş bölmesini çevreleyen ince perdenin diğer tarafında Brooke'un şeklini fark ediyorum. Onu görünce şok geçirerek olduğum yerde donup kaldım. Ellerim şaşkınlıktan ve onun alçakgönüllülüğüne duyduğum saygıdan kendimi örtmek için hareket ediyor. Çoğu Kalixialı gibi ben de hiçbir zaman utangaç olmadım ama Terralıların eşleri olmayan insanlara karşı bu tür konularda mütevazı olduklarını biliyorum.

Ve o gerçekten benim değil.

Bu düşünceyle midemde oluşan batma hissi beni şaşırtıyor ama Brooke'un daha sonra yapacağı şey kadar değil.

Burada ne aradığını sormak için ağzımı açamadan, perdenin diğer tarafında vücudunun çıplak şeklini görene kadar kalın giysilerini çıkarmaya başladı. Aletim koruyucu ellerimin altında sarsılıyor, aramızda sadece ince bir bariyer varken çıplak kıvrımlarının bana gösterilmesiyle yarı sertliğe kadar şişiyor.

Zihnim geçici olarak donmuş gibi görünüyor. Perdeyi kenara itip çıplak bir şekilde duşa girdiğinde içimden yeni bir şok dalgası geçiyor. Bana bakarken, daha önce olduğu gibi örtünme zahmetine bile girmeden, sözsüz bir şekilde ona bakıyorum. Gözlerimi yüzünden ayırmamak için kendimi kontrol etmek zorunda kalıyorum çünkü buraya bir şey söylemek için geldiği çok açık.

Öte yandan benim aletimin böyle bir kontrolü yok.

Duşa girdiği anda, çıplak ve güzel, sertleştiğini hissediyorum, tam sertliğine kadar kalınlaşıyor, ellerimin kaplamasını neredeyse

anlamsız.

Brooke yine de yere bakmıyor. Bakışlarını gözlerimde sabit tutuyor, yüzünde yumuşak bir gülümseme var.

"Zhorî..."

Dudaklarını endişeyle yalıyor ve ben onların ne kadar güzel, pembe, yay şeklinde ve dolgun olduklarını tekrar fark ediyorum. Umutsuzca kendi dudaklarıma ya da şimdi ağrıyan şaftıma karşı nasıl hissedeceklerini düşünmemeye çalışıyorum, ama bunu yapmamak neredeyse imkansız. Günlerdir ona olan arzumla savaşıyordum ve şimdi karşımda çırılçıplak duruyordu.

Birçok savaşa katıldım, savaşçı dostlarımla sıkı antrenmanlar yaptım. -Ama bakışlarımı onun çenesinin üzerinde tutmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeymiş gibi geliyor.

"Sana bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim. Sokakta yaptığın şeyin" diyor, sesi alçak ve yumuşak. "Daha önce hiç kimse beni böyle savunmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, Gir'in söylediği gibi yorumlar yapan erkeklere alışkınım. Sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun ama Dünya'da garsonluk yapıyordum... erkekler her zaman böyle şeyler söyler, hatta daha da kötüsünü. Dürüst olmak gerekirse, söyledikleri ve yapmaktan bahsettikleri bazı kaba şeyler tam bir kabus. Ama kimsenin umurunda değil. Kimse onlara durmalarını söylemedi ya da durmalarını sağlamadı."

Bana bir adım daha yaklaşıyor, aramızdaki mesafe neredeyse sıfıra iniyor. Vücudunun sıcaklığını tenimden bir santim ötede hissedebiliyorum ve bu içimde bir arzu ürpertisi yaratıyor.

"Daha önce hiç koruyucum olmamıştı," diye fısıldıyor. "Hayatımda hiç senin gibi biri olmadı. Olacağını da hiç düşünmemiştim."

Cevap veremeden, daha tam bir düşünce bile oluşturmamadan, parmak uçlarında yükseliyor, ellerini denge için göğsüme bastırıyor... ve beni öpüyor.

Sokaktaki öpücük gibi ama çok daha iyi. Bin kat daha iyi.

Orada üşüyorduk, çaresizdik ve korkuyorduk, etrafımız insanlarla çevriliydi ve tehlikedeydik. Ama burada yalnızız, etrafımız sadece sıcaklık, buhar ve ikimizin de üzerine püskürtülen suyla çevrili ve bizi durduracak, sözümüzü kesecek hiçbir şey yok. Dudakları dolgun ve yumuşak, aceleyle benimkine bastırıyor ve ben kendime engel olamıyorum.

Ben de onu öpüyorum, çünkü başka bir şey yapmamın imkânı yok.

Çıplak, güzel ve kendi isteğiyle kollarımda ve ben onu hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çaresizce istiyorum. Daha önce de güzel kadınlar görmüştüm, hatta yatağıma bile girmişlerdi ama şu anda hissettiğim gibi bir arzu hissettiğimi hiç hatırlamıyorum.

Sanki *kanımda* varmış gibi, sanki onu öpmezsem, tadına bakmazsam ölecekmişim gibi.

Ellerimle kendimi örtmeye çalıştığım yeri bırakıyorum, sikim aramızda kalın ve sert bir şekilde kalkıyor ve ellerim başının iki yanına gidiyor, karşılığında onu öperken parmaklarım yumuşak saçlarına dolanıyor. Dilim dudaklarının kenarı boyunca kayarak ağzına giriyor ve ben inliyorum.

Bu kötü bir fikir. Onu korumak benim görevim ve bu dikkat dağınıklığına izin vermenin kötü sonuçlanabileceğini biliyorum.

Ama onu istiyorum ve bunu daha fazla inkar edemem.

Bir şeye ihtiyacım var, ikimiz de kendimize gelmeden önce duşta çılgınca öpüşmek olsa bile. Onu ellerimin altında hissetmeye ihtiyacım var, sadece bir anlığına.

Ellerim omuzlarından aşağıya, sırtına ve dolgun göğüslerine doğru kayıyor. Brooke ağzıma karşı yumuşak bir şekilde inerken meme uçları avuçlarıma bastırıyor ve bana doğru eğiliyor. Duvara yaslanıp onu kendime çekiyorum, öpücüğü biraz yumuşatıyorum, ellerim belinden aşağı kayarken ağzını keşfediyorum.

O nefes nefese inlemelerinden bir tane daha çıkarıyor ve içime şehvet dalgaları gönderiyor.

Elleri göğsümde, daha da aşağı kaymadan önce karnımın çıkıntılı kaslarını keşfetmek için aşağı doğru hareket ediyor. Parmaklarını aletimin üzerindeki hafif tozlu tüylerin arasından geçirirken nefesim kesiliyor. Avuç içi şaftımı sıyrıyor ve bundan aldığım zevk beni heyecanlandırıyor.

Dudaklarının gülümseyerek benimkilere doğru kıvrıldığını hissediyorum.

"Oh," diye fısıldıyor elini bana sararken. "Sen çok..."

Düşüncesini bitirmiyor ama ben fark etmiyorum bile. Parmakları sikimin tepesinde geziniyor, beni keşfederken vücuduma bir başka ürpertici zevk dalgası gönderiyor.

Brooke'un dudakları aniden dudaklarımdan ayrılırken gözlerimi kapatıyorum, başım duvara yaslanıyor. Narin ellerinden biri çenemi öperken yüzümün yan tarafını okşamak için yukarı çıkıyor ve sonra aşağı iniyor, ağzı boynumun sütununa küçük, çırpınan öpücükler konduruyor.

Bu sırada, beni en iyi şekilde daha fazlası için çaresiz bırakan yumuşak, yavaş hareketlerle sikimi okşamaya devam ediyor. Bu bir alay, ama sonsuza dek devam etmesine izin verebileceğim bir alay, zaten öfkeli arzumu daha da artırıyor.

Brooke dudaklarını köprücük kemiğime bastırıyor, artık onu itmediğim için aletimi daha güvenle kavırıyor - *sanki* yapabiliyormuşum gibi - boynumun dibindeki çukuru öperken eli biraz daha hızlı hareket ediyor. Bu anın içinde kayboluyorum, üzerime yağan sıcak suyun ve güzel kadının beni öpmesinin ve aletime dokunmasının verdiği zevkle, görünüşe göre boş zamanlarında vücudumu keşfetmekten başka bir şeye niyetli değil.

Ve ona izin verdiğim için
mutluyum. "İstiyorum-"

Fısıltısı suyun sesiyle neredeyse boğuluyor ve bir saniyeliğine bocaladığını hissediyorum, eli sanki bir şey hakkında karar veriyormuş gibi hareketsiz kalıyor. Sonra beni şaşırtarak önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve o geniş mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Brooke..."

İsmi dudaklarımda boğuk bir şekilde yankılanıyor. Daha fazla bir şey söyleyemeden öne doğru eğiliyor ve ağzını sikimin ucuna bastırıyor. Dili orada birikmiş olan prekumanın tadına bakmak için dışarı fırladığında nefesim kesiliyor.

Hafifçe inliyor ve bu ses beni neredeyse çözüyor.

"Tadın çok güzel," diye fısıldıyor ve tekrar bana bakıyor.

Onu bu şekilde gördüğümde içimi yakan saf şehvet o kadar güçlü ki, kendimi duvara yaslamak zorunda kalıyorum, ilk santimimi dudaklarının arasına alırken zevkten nefes nefese kalıyorum. Bir elini kalçama koyarken dili sikimin etrafında dönüyor, daha da aşağı kaymaya başladığında kendini dengeliyor.

"Oh, krax. Tanrım, Brooke," diye homurdanıyorum, bakışlarım ona kilitlenmiş.

Sikimi ilk gördüğünde gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. Terran erkekleri nasıl yaratılıyor bilmiyorum ama ürkmüş görünüyordu. Yine de, ağzını shaftımın etrafına sığdırmak için biraz mücadele ederken bile, inlediğini duyuyor ve hissediyorum, her şeyimi almaya çalışırken shaftım boyunca dalgalanan titreşimler.

Bir şekilde sikimin dibine kadar kaymayı başardığında adı tekrar dudaklarımdan dökülüyor ve yukarı bakarken boğazının etrafında sıkıştığını hissediyorum. Yutkunduğunu hissettiğimde gözleri ıslık ıslık ve kocaman,

Biraz boğuluyor. Yukarı çıkmadan önce bir saniye aşağıda kalıyor, nefesini tutmaya çalışırken ağzı benden kayıyor.

"Yapmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum, sesim sert çıkıyor. "Brooke, sen _"

Bu sözleri söylemek neredeyse acı verici, çünkü onun Evrendeki her şeyden daha fazla. Ama sırf onu koruduğum için bunu bana borçlu olduğunu düşünmesini istemiyorum. Onu korumaktan asla vazgeçmeyeceğim ve karşılığında hiçbir şey istemeyeceğim.

Bana bakıyor, o pembe, dolgun dudaklarını yalıyor.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," diyor. Sonra sikimi nazikçe sıkarken bana hınzırca sırıtıyor, dilini ucunun etrafında döndürdüğünü görmem için dışarı çıkarıyor. "Ama istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Krax. Benimle tekrar alay ediyor ve bu sadece arzumu, boşalma ihtiyacımı artırıyor, ta ki vücudumdaki her sinir zevkle yanıyormuş gibi hissedene kadar. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha inanılmaz.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldıyorum hışımla.

Dilini şaftımın uzunluğuna doğru sürüklerken kalçalarım çaresiz bir sarsıntıyla öne doğru eğiliyor. Beni sarması için çaresizim, dudaklarını tekrar etrafımda hissetmek için çaresizim. Sanırım şu anda bunun için ölebilirim.

"Ağızıma boşalmanı istiyorum."

Sesi boğuk ve alçak, mavi gözleri memnuniyet ve arzuyla parlıyor, sanki tatlı işkencesinin bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Dilini tekrar üzerimde gezdirirken inliyorum, eli uzun ve yavaş darbelerle üzerimde kayıyor, bu da arzumu kaynama noktasında tutarken asla yeterli olmuyor.

"Lütfen-oh krax, çok yaklaştım."

Başka kelime bulamıyorum. Sonunda bana ihtiyacım olanı verirken elim ıslak, kaygan saçlarına yerleşiyor. Ağzı tekrar şaftımdan aşağı doğru kayıyor ve her sinir ucunda patlayan bir zevk gönderiyor.

Diğer elini kalçamdan çekip bacaklarımın arasına kaydırıyor ve parmaklarını nazikçe taşaklarımın üzerinde gezdiriyor, ağzını ciddi bir şekilde sikimde aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığında elini etrafımda kavırıyor. Beni yalayıp emdikçe ve okşadıkça hareketler daha da hızlanıyor, bacaklarımın arasındaki eli ritme uyuyor, ta ki tüm duygularımı yitirene kadar

Tam olarak nerede ne yaptığını bilmiyorum, sadece her şey inanılmaz, hayal ettiğimden daha iyi hissettiriyor.

Kalçalarındaki kaslar titremeye başlıyor, içimde tatlı bir salıverilme hissi yükseliyor.

Brooke bana bakıyor, güzel gözlerinde tam olarak adlandıramadığım bir duygu yanıyor. Yutkunarak boğazını etrafımda sıkıyor ve sikim kör edici bir zevk dalgasıyla ağzında patlıyor.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, boğazından aşağı dökülürken kalçalarım öne doğru itiliyor ve o her parçasını alıyor, ben hiç durmayacakmış gibi hissettiren dalgalar halinde boşalırken hala şaftımın uzunluğu boyunca emiyor ve yalıyor.

Sonunda geriye yaslanıp ıslak bir sesle beni serbest bırakıyor. Bakışlarımla tekrar buluşmak için başını yukarı kaldırıyor, yüzü kızarmış ve arzu dolu.

Tek yapabildiğim ona bakmak, tamamen nutkum tutulmuş bir halde.

Brooke

Duşun zemininde diz öktüğüm yerden Zhorî'ye bakıyorum, yüzünde saf şaşkınlık ve ham şehvet arasında bir ifadeyle bana bakarken orgazmının son parçasını yalayarak uzaklaştırıyorum.

Onunla ilk tanıştığımday gözlerinde fark ettiğim gümüş benekler, irislerinin mavisine karışarak gözlerini yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzünden saf, parlayan bir gümüşe dönüştürdü. Başka koşullar altında bu garip görünebilirdi ama şu anda onu daha da nefes kesici bir şekilde muhteşem gösteriyor. Bronzlaşmış teni suyla parlarken gözleri de erimiş metalle ıslanmış bir tanrı heykeli gibi gümüş rengine parlıyor.

Bedenim hiç bu kadar canlı hissetmemişti, arzuyla ağrıyor ve Zhorî'nin ağzımda parçalanma hissinden dolayı kendi uyarılmamın uyluklarımın arasında toplandığını hissedebiliyorum. Küçük duşun zemininden ona baktığımda, her zamankinden daha iri ve erkeksi görünüyor.

Ve onu parçalara ayırdım. Ona zevk verirken inlettim, kıvrandırdım ve çaresizce inlettim.

Bu düşünce içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderdi. Dövüşlerde başkalarına hükmettiğini görmüştüm ama sadece o an için benden tamamen üstündü. Sadece birkaç dakikalığına, siki ellerimde ve ağzımdayken tamamen benim olmuştu.

Dudaklarımı tekrar yalıyorum, dilimde onun tuzlu özünü tadarken hayatım boyunca hiç olmadığım kadar tahrik oluyorum.

Nefes nefese, boyu artık yarı yumuşak ama hâlâ devasa. Her yeri çok büyük ve siki de kesinlikle geri kalanıyla eşleşiyor.

Nefes nefese ve hiç olmadığım kadar ıslak, beni yatak odasına götürmesi ve her santimini içime sokması için ona yalvarmamak elimden gelen tek şey. İçimdeki o kalın uzunluğun nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum ama vücudum bunun için çığlık atıyor.

Vay anasını. Bana neler oluyor böyle?

Bir süredir Zhorî'den etkilendiğimi kendime itiraf edebiliyordum ama beni buraya gelmeye, soyunmaya ve

O, basit bir çekiciliğin ötesinde bir şey. Beni bunu yapmaya neyin zorladığını bile tam olarak bilmiyorum.

Ona nasıl hissettiğimi, yaptığı şey için ne kadar minnettar olduğumu ve beni Gir'den bu şekilde koruduğu için ne kadar duygulandığımı göstermek istedim. Ona bir şey vermeyi, bana gösterdiği özeni ona da göstermeyi her şeyden çok istedim ve o anda bu bana... doğru gibi geldi.

Birbirimizin bakışlarını tutarken, aramızda bir büyü örülmüş gibi görünüyor, küçük, buharlı duş kabinini seks kokusundan daha da baş döndürücü bir şeyle dolduruyor.

Sonra, aniden, Zhorî hareket eder.

Aşağı uzanıyor ve beni yumuşak bir hareketle ayağa kaldırıyor. Nefesimi tutamadan ya da bir şey söyleyemeden eli saçlarıma gidiyor, dudaklarımı kendine doğru çekerken parmakları saçlarımı yumrukluyor. Boştaki eli aşağı kayarak kıkırımı kavrarken dili sahiplenici bir şekilde ağzıma dalıyor. Beni kendine doğru çekiyor, böylece çıplak vücudunun her çizgisini benimkine karşı hissedebiliyorum. Kaslarının sertliğinden ve kaygan teninin ıslaklığından zevk alarak ona biraz sürtünüyorum.

Beni daha sert öpüyor, inleyerek beni çeviriyor, böylece duvara yaslanan ben oluyorum, sert vücudu benimkine bastırıyor.

Bir eliyle göğsümü okşarken, diğer eliyle vücudumda yavaşça aşağı doğru hareket ederek içimde zevk dalgaları yaratıyor ve ne yaptığını anlıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, nefesim kesiliyor.

Bu kez *önümde* diz çöken Zhorî'nin gözleri hâlâ o parlak gümüş rengine parlıyor. Bacaklarımı ayırıyor, bana bakarken güçlü elleri uyluklarımın iç kısımlarına doğru kayıyor.

"Seni tatma sırası bende," diye mırıldanıyor, sırtarak öne doğru eğiliyor ve uyluğumun iç kısmına bir öpücük konduruyor. "Sana zevk verme sırası bende. Tanrım, bunun için ölüyordum, Brooke."

Sözleri tenimde titreşiyor ve derin bir nefes alıyor. Uyarılmışlığımın kokusunu soluduğunu fark ettiğimde içimde bir utanç ve şehvet dalgası yükseliyor.

Dili iç uyluğumda geziniyor ve inliyor.

"O kadar ıslaksın ki teninde bile tadını alabiliyorum" diye mırıldanıyor, diğer elinin parmakları bacaklarımın arasında geziniyor, ihtiyacım olan yere çok yakın. "Bu benim için mi?"

"Evet."

Sesim gergin, tek kelimelik cevap neredeyse yönetebileceğimden daha fazla. Vücudumdaki her sinir zevkle yanıyor, parmağını yavaşça yukarı doğru sürüklerken ve sonunda tek parmak ucuyla klitorisimi okşarken klitorisim ihtiyaçla zonkluyor.

Ağzım açık kalırken kalçalarım öne doğru sarsılıyor. "Siktir! Zhor!" "Krax, evet. Seni boşaltma sırası bende," diye mırıldanıyor.

Dili dışarı fırlıyor, kıvrımlarımın arasına giriyor ve beni titreten uzun, yavaş bir vuruşla üzerimde sürükleniyor. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim ve durmuyor, nefes nefese kalana ve daha fazlası için ona yalvarmanın eşiğine gelene kadar beni tekrar tekrar yalıyor.

"Oh Tanrım." Başımı arkaya yatırıyorum, ayak parmaklarım kaygan duş zemininde kıvrılıyor. "Bu çok-oh hissettiriyor!"

Zhori ağzını bana sıkıca bastırıyor, dili klitorisimin etrafında hızlı daireler çiziyor, beni daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde kenara doğru iterken üzerinde geziniyor.

Beni bir ziyafetteki aç bir adam gibi yutuyor, sanki beni tatmayı seviyor, başını bacaklarımın arasına gömdüğü her saniyeyi seviyor ve ona bakmak için gözlerimi kısa bir süre açtığımda, bunu *yaptığını* görebiliyorum. Aleti bacaklarının arasında kaskatı, biraz önce ağzıma boşalmış olmasına rağmen her zamankinden daha sert.

Tanrım, bu bir çeşit çılgın rüya mı? Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam nasıl oluyor da bacaklarımın arasında diz çökmüş, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi üzerime atlıyor?

Şaşkınca göz kırpiyorum, manzaradan büyülenmiş gibiyim.

Kalçalarımı kavrayan Zhori'nin kollarındaki kaslar esniyor ve bir bacağı omzunun üzerinden geçirerek bana tutunuyor. Beni içimde inşa edilmekte olan doruk noktasına doğru sürüklerken, dili bana karşı saldırmaya devam ediyor. Bundan neredeyse korkuyorum -zevk zaten o kadar yoğun ki dayanamıyorum- ama Zhori durmuyor. Bana verdiği her şeyi ve daha fazlasını istiyorum.

"Lütfen..." Kelime bir iniltiyle çıkıyor. "Lanet olsun, lütfen, Zhori. Çok yaklaştım. Ben-"

Karnımdaki zevk düğümü hızla çözülürken kelimelerim boğuluyor ve bacaklarım neredeyse kopuyor. Ama Zhori düşmeme izin vermiyor. Kolu etrafımda dolanıyor, beni destekliyor ve orgazm vururken bacağımı sırtına doğru sıkıyorum, zevk dalgaları üzerime o kadar hızlı ve sert çarpıyor ki başım dönüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, hisler her sinir ucumu aydınlatırken dudaklarımdan dökülen iniltilerin ve yarım yamalak kelimelerin belli belirsiz farkındayım.

Zhori ayağa kalkmadan önce bacağımı sırtından dikkatlice çözüyor. Hiç vakit kaybetmeden beni kollarının arasına aldı.

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve onun yontulmuş, yakışıklı yüzüne bakıyorum. Beni duş kabininin dışına bırakırken dudakları aç ve seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sonra birkaç gün önce marketten aldığı bir bezle beni kurulamaya başlıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, vücudum yanıyormuş gibi yanıyor, beni ilk kez havluyla yıkadığı anılar aklımdan geçiyor. O zaman dokunuşunu nazik ve platonik tutmaya çok dikkat etmişti. Ama şimdi, ellerinin tenime her dokunuşundaki şiddetli arzuyu kumaşın üzerinden bile hissedebiliyorum.

Beni tekrar kucağına almadan önce kurulanmaya bile tenezzül etmiyor. Kollarımı boynuna doluyorum, beni küçük odaya taşıyıp yatağa bırakırken ona sarılıyorum. Yatağa geri yerleştiğimde, tekrar sertleştiğini fark ediyorum, aleti vücudundan dışarı fırlıyor.

Bu manzara iç organlarımı o kadar sert sıkıyor ki klitorisim zonkluyor. Birkaç dakika önce salıverildiğim için yarı sersemlemiş durumdayım ama yine de o kadar tahrik olmuşum ki vücudum daha fazlası için çığlık atıyor.

Şu anda Zhori ve benim aramda havada parıldayan şey sıradan ya da gündelik değil. Aramızda bir ihtiyaç, bir çekim ya da tutku, *kimya* var - başka biriyle hiç hissetmediğim bir şey.

Hâlâ yatağın kenarında duruyor, bana bakarken bronz teninde birkaç su damlası parlıyor.

"Zhori," diye fısıldıyorum, ona uzanırken sesim biraz titriyor. "Lütfen. İhtiyacım var-"

Ama ben konuşmamı bitiremeden alt kattan ani bir gürültü geliyor, ardından yüksek ve öfkeli sesler yükseliyor. Başka bir takırtı sesi merdivenlerden yukarı süzülüyor ve biri bağıriyor.

Midem sertleşip top gibi oluyor ve Zhori'nin bakışlarını yakaladığımda gözlerim kocaman açılıyor.

Lanet olsun. Biri bizi buldu.

Brooke

ZHORI'NİN ÇENESİ GERİLİYOR, bakışları kapıya doğru savrulurken yüz ifadesini alarm dolduruyor.

Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim; bardan biri bizi takip etmiş olmalı. Gir kendine gelmiş ve peşimizden birini göndermiş olabilir ya da biri kavgayı görüp kendi isteğiyle peşimizden gelmiş olabilir.

Ortam bir anda bozuldu, aramızdaki sıcaklık tehlike tehdidiyle boğuldu.

Zhori homurdanarak yataktan uzaklaştı ve banyodan peştamalını kaparak, "O deshing kaçakçısını öldürmem gerektiğini biliyordum," dedi.

Koşulların değişmesine rağmen ereksiyonu henüz tam olarak yatışmadığı için onu bağlarken izlemek neredeyse eğlenceli, ama artık bunu hiç düşünmediği açık.

Şu anda tamamen savaşçı. Şiddetli bir koruyucu.

Peştamalını sabitledikten sonra, giysilerimi bıraktığım yerden alıp bana fırlatıyor.

"Al," diye homurdanıyor, bakışları kapıya sabitlenmiş. "Giyin. Acele et."

Odayı geçip bıçağını alıyor ve kalın paltosunu giyiyor. Kendi hantal giysilerini olabildiğince hızlı bir şekilde çekiştiriyorum, kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı göğsümde hızla çarpıyor. Sesler hala altımızdan yükseliyor, şimdi daha da yaklaşıyor.

"Ne yapacağız?" Acilen fısıldıyorum ve Zhori etrafına bakınıyor.

"İşte," diyor, başıyla büyük pencereyi işaret ederek. "O taraftan çıkacağız."

"Üç kat yukarıdayız!"

"Dışarıda taşın içine yerleştirilmiş bir dizi basamak var," diyor, bakışları kapıdan hiç ayrılmıyor, elinde kılıç. Gergin ve savaşmaya hazır ve şu anda bile, onun şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adam olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Yangın durumunda dışarı çıkmak için. Bu binalar taştan ama müşteriler her zaman çok dikkatli olmuyor. Arada sırada küçük yangınlar çıktığını tahmin ediyorum."

Onu takip etmemi işaret ediyor, sonra pencereye doğru adım atıyor ve mandalı kavıyor.

"Savaşarak çıkmayı denememiz gerekmez mi?"

"Hayır." Zhori mandalı sallıyor. Tüm gücüne rağmen yerinden kımıldamadığını fark edince nefesinin altından küfrediyor. Hareket edemeyecek kadar paslanmıştı ve sinirli bir hırıltı çıkardı.

"Bekle! İşte."

Odanın diğer ucuna koşarak küçük masanın yanındaki sandalyelerden birini kapıyorum. Ben pencereye dönerken Zhori geri adım atıyor, gözleri biraz açılıyor. Sandalyenin iki ayağını olabildiğince sıkıca kavrayıp cama doğru geniş bir kavis çizerek sallıyorum.

Pencere kırıldı ve sestten irkildim. Ama artık gizlenmek için çok geç. En azından şimdi odadan çıkmak için bir yolumuz var.

Zhori ileriye doğru adım atıp kalan birkaç parçayı hızla temizlerken bana etkilenmiş bir bakış fırlatıyor. "İyi düşünmüşsün. Acele et!"

Pencerenin temizlendiğinden emin olduktan sonra bana ilerlememi işaret ediyor ve pencereden içeri giriyorum, haklı olduğunu keşfediyorum - binanın arkasına inşa edilmiş bir tür derme çatma yangın merdiveni var. Hanın köhne dış cephesinin durumu göz önüne alındığında, merdivenlerin ağırlığımızı taşıyamayacağından biraz endişeliyim, ancak Zhori arkamdaki açık pencere çerçevesinden tırmanırken bunu düşünmeme izin vermiyorum.

Basamaklarda korkuluk yok ve aşağıdaki caddeye doğru hızla inerken nefesim kısa soluklarla gelirken binanın kenarına olabildiğince tutunuyorum.

"Neredeler?" "Oradalar!"

"Oradalar!" "Çabuk!"

"Önlerini kesin!"

Yukarıdan bağırarak derin sesler Savyiek'in muhafızlarının odamıza girdiğini haber veriyor. İki muhafız bizi yangın merdiveninden aşağıya kadar takip etmek için dışarı çıkıyor ve ben de ekstra hızlanıyorum, merdivenlerin son katından aşağı inerken neredeyse basamaklardan yuvarlanıyordum.

Nihayet sokak seviyesine ulaştığımızda hanın içinden daha fazla bağırma ve gürültü duyabiliyorum ve bazı muhafızların muhtemelen kaçmadan önce önümüzü kesmeyi umarak iki kat geri çekildiğini fark ediyorum.

"Bizi sıkıştırmalarına izin veremeyiz. Sayıları çok fazla. Sizi güvende tutamayacağım." Zhori elimi tutuyor, tam o sırada hanın ana giriş kapısı açılıyor ve daha fazla muhafız dışarı fırlıyor. "Kaçın!"

Muhafızlara karşı avantajlıyız ve o bunu boşa harcamayacağımızdan emin. Karanlık sokaklarda hızla ilerliyoruz, onun eli benimkine sıkıca sarılmış, ben de onun uzun bacaklarına yetişebilmek için olabildiğince hızlı koşuyorum.

Elini sıkıyorum, ara sokaklara dalıp köşeleri dönerken ona bir can simidi gibi yapıyorum ve Tanu sokaklarında kaçarken ani bir telaşla ona tamamen güvendiğimi fark ediyorum.

Uzun süre duvarlarımı yüksek tutmaya çalıştım ama o her birini yıkmayı başardı. Ne zaman olduğunu, her şeyin tam olarak ne zaman değiştiğini bilmiyorum. Belki de beni Gir'den koruduğu sokaktaki kavgaydı. Belki de beni şarkı söylerken yakaladığında ve mantıksızca çıldırmama rağmen çok sabırlı ve nazik davrandığında oldu.

Belki de çok daha önceydi ve ben bunu kabul etmeye hazır değildim.

Emin değilim ama bildiğim bir şey varsa o da ona büyükannem dışında hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar güvendiğimdir. Ona inancım tam.

Rahatlayabilmek ve bu duygularla savaşmayı bırakabilmek bir bakıma rahatlatıcı. Gardımı indirebilmek, artık onu sorgulamamak ya da gerçekten kötü niyetli olduğunu kanıtlamasını beklememek. Zhorî benim arkadaşım. O benim kurtarıcım ve koruyucum ve aynı zamanda bu işte ortağım. Çünkü o da bana güvendiğini gösterdi ve bana her zaman eşitmişim gibi davrandı.

Muhafızları geride bıraktıktan sonra bile, bağırışları uzaklarda kayboluyor, durmuyoruz. Nefes nefese kalana kadar koşuyoruz, öyle ki bir dakikalığına durmaktan başka çaremiz kalmıyor.

Zhorî beni bir ara sokağa çekiyor, kenarda durup vücuduyla beni koruyor, böylece oradan geçen kimse ağır paltosuyla örtülü sırtından fazlasını göremiyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, büyük bir eliyle yanağımı okşuyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona usulca, hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak. "Gerçekten, tamamen iyiyim."

Biraz şüpheli görünüyor, bakışları hala ona tüm gerçeği söylemediğime dair bir ipucu ya da henüz fark etmediğim bir incinme bulacakmış gibi üzerimde geziniyor. Sonunda bütün ve zarar görmemiş olduğumdan tatmin olmuş görüldüğünde, kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için omzunun üzerinden karanlık sokağa bakarak bir nefes veriyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Ona bakarak soruyorum. Gözleri normal rengine dönmüştü, gümüşle beneklenmiş mavi ve siyah.

"Kalacak başka bir yer buluruz." Dudaklarını büzüyor, bir şey düşünüyor gibi görünüyor. "Şu andan itibaren giderek daha tehlikeli bir hal alacak."

"Neden?"

Elini siyah saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. Hâlâ biraz nemli görünüyor, tıpkı benimki gibi.

"Artık peşimizde daha fazla insan var. Gezegenden ayrılmayı her deneyip başarısız olduğumuzda, *birilerinin* bizi bulma ihtimali artıyor. Bu da Nierra'dan çıkmamızı giderek zorlaştıracak." Derin bir nefes alır. "Seni korkutmak istemiyorum, Brooke. Ama sana yalan söylemek de istemiyorum ve durumun ciddiyetini anlamamı istiyorum. Her şey göz önüne alındığında, hayatta kalma şansımız azalıyor."

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor ve o elimi daha sıkı sıkıyor. Hâlâ tutuyor, ikimiz de bırakmayı düşünmedik.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözlerimin arkasını yakan yaşları kırıştırarak. "Kahretsin, Zhorî, çok üzgünüm. Sen *geri* geldin. Benim gibi burada sıkışıp kalmamıştın bile. Gezegenden çıkabilirdin, çıktın ve güvende olurdun. Ama sen geri geldin. Benim için. Ve şimdi burada ölebilirsin."

Alt dudağımı sertçe ısıırıyorum, suçluluk duygusu içimde sıcak ve şiddetli bir şekilde dalgalanırken umutsuzca duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Kahretsin, hepsi benim hatam.

Eğer tereddüt etmeseydim, Kalixlilere daha fazla güvenseydim, şu anda Kalix'te olurduk. Kimse ölmekten endişe etmezdi.

Ama Zhorî bana yaklaşıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirmek için uzanırken aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyor. Bana baktığında gözlerinde derin ve yoğun bir şey görüyorum, tam olarak tarif edemediğim bir duygu ve yüzümü kendine doğru eğerken başını sertçe sallıyor.

"Üzgün olman için bir neden yok," diyor, sesi derin ve ciddi.

Vücudu benimkine sürtünecek kadar yakın, sıcaklığı beni bu soğuk sokakta bile sıcak tutuyor. Birbirimize ne kadar yakından dokunduğumuzu hatırlamadan ona bu kadar yakın olmak imkânsız - sokaktaki, duştaki ve yataktaki öpücükler. Benim ağzım onun vücudunun her yerindeydi, onunki de benimkinde.

O günlere geri dönmeyi çok istiyorum. Hiçbir tehlike ya da korkunun olmadığı o parlak, görkemli zevk anlarına geri dönmek. Vücutlarımızın birbirine sürtünmesi ve bizi tüketen ağrıyan ihtiyaç dışında hiçbir şey.

"Ben seçimimi yaptım," diyor Zhorî bana kararlı bir şekilde, alnı neredeyse benimkine değecek şekilde başını eğerek, bakışlarını yüzüme sabitliyor. "Ve bana şans verilse aynı seçimi tekrar yapardım. Sorgusuz sualsiz. Hiç tereddüt etmeden. Ne olursa olsun, bundan hiç pişman değilim. Ve bunu bilmeni istiyorum."

Nefesim kesiliyor. Tüm vücudum onun yakınlığından, sıcaklığından, kokusundan ve beni çevreleyen fiziksel varlığından etkileniyor.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sana inanıyorum, Zhorî." "Güzel."

Sesi alçak, gözleri benim hakkımda her şeyi ezberlemeye çalışıyormuş gibi o derin, yoğun bakışıyla benimkilere sabitlenmiş. Nabzım boğazıma sızıyor, bakışlarını tutarken kalbim göğsümden sertçe çarpıyor, nefesimizin tüyleri donmuş havada birbirine karışıyor, bir oluyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından geri adım atıyor ve hâlâ elimi tutuyor. Tek kelime etmeden beni ara sokaktan çıkarıyor ve her zamanki gibi temkinli ve tetikte bir şekilde caddeye bir aşağı bir yukarı bakıyor.

Birlikte geceye doğru yola çıktık.

Zhori

Brooke'u caddelerden ve ara sokaklardan geçirip henüz vakit geçirmediğimiz Tanu'nun kenar mahallelerine yakın bir bölgeye doğru götürürken duygularım göğsümde isyan ediyor. Umarım bu bölgede kimse bizi tanımaz. Şimdilik aklıma gelen en iyi çözüm bu.

Brooke'a durumumuzun belirgin bir şekilde daha tehlikeli hale geldiğini söylerken abartmıyordum. Artık onu Nierra'dan canlı çıkarabileceğimden emin değilim. İkimizi de buradan canlı çıkarabileceğimden daha da az eminim. İçimde birbirine karışan duygularla daha da karmaşık hale gelen ve az önce handaki odamızda yaptıklarımızla daha da karmaşıklaşan ayıltıcı bir farkındalık bu.

Ona ölebileceğimizi söyledikten sonra bile hala geniş ve güven dolu gözlerle bana bakarken, onu sokakta öpmeyi o kadar çok istedim ki. Bir zamanlar beni taşaklarımdan tekmeleyip kaçmaya çalışan kadın şimdi bana tamamen güvenmeye başladı... tam da görevimi tamamlama yeteneğime olan inancımı kaybettiğim bir anda.

Bunu görmek, onu hayal kırıklığına uğratabileceğimi düşünmek kalbimi sızlatıyor.

Şu anda bile onu bu ara sokaklardan birine çekip öpmek istiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak, ellerimle vücudunun her santimini hissetmek ve onun gerçekten iyi, canlı ve bütün olduğuna dair kendime güvence vermek istiyorum.

Kendime sürekli bunun gerçek olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum - olması gerekenden daha sık.

Biz gerçekten arkadaş değiliz.

Onu güvende tutmak için rol yapıyoruz ve bunu kendime hatırlatmam gerektiği gerçeği, görevimde kayma yaşadığımın kanıtıdır.

Daha önce bununla hiç mücadele etmemiştim. Her zaman iyi bir savaşçı oldum çünkü odaklanmış, cesur ve kararlıyım. Bunların hepsi Tordax'ın beni tanımlamak için kullandığını duyduğum kelimeler. Dürüst olmak gerekirse, hemen ardından pervasız ve aşırı özgüvenli olabileceğimi de söyledi, ancak bu ilk tanımlamalar en önemli olduğunu bildiklerim.

Tamamlanması gereken bir görev olduğunda, onu yaparım. Yolumda durabilecek hiçbir şey yok, çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ben

Alfa Gücü, ilk ve her zaman. Çocukluğumdan beri böyleyim ve hiçbir şey bunun önüne geçemedi. Halkıma verdiğim hizmet hayatımın toplamı oldu.

Ama Brooke'un yanında odaklanmak çok zor. Onu kurtarmaya kararlıyım ama ona olan çekimim sürekli yoluma çıkıyor, dikkatimi dağıtıyor ve bizi buradan canlı çıkarmakla ilgisi olmayan şeyler düşünmeme neden oluyor.

Tüm bunları bir kenara itmek, çekim duygularımı bir kenara itmek ve hedefe odaklanmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Onunla bir şey başlatmayacağıma, bunun bununla ilgili olmadığına yemin ettim.

Ama duşta dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına aldığı anda.

Tanrım, evrende buna hayır diyebilecek bir erkek tanımıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın dudaklarını sikime dolamış, ağzına boşalmam için bana yalvarıyordu. Tycran'ın bile böylesine baştan çıkarıcı bir şeyi reddetmeye çalışmasına cesaret edebilirim - ve şu anda çiftleşmiş bir adam olduğu gerçeğine dayanarak, yapamayacağını garanti ederim.

O senin değil. Buradan çıktığımızda Kalix'te bir eş bile bulabilir, diye kendime sıkıca hatırlatıyorum.

Türlerimiz arasındaki bağların güçlü olabileceğini biliyorum. Eş bağımız sahte olsa da, güvende ve rahat olduğunda evdeki savaşçılardan biriyle kolayca bir bağ kurabilir. Ve ben buna engel olamam.

Ama nedense onun başka bir savaşçıyla bağ kurması -gerçek bir eş bağı oluşturması- düşüncesi bile kanımı kaynatıyor, içimde öfke kaynıyor. Gir'in yorumları gibi bu da beni bir anlığına delirtiyor.

Bu bölgenin daha iyi aydınlatılmış kısmına doğru ilerlerken, biraz boş yeri olan bir han ararken, kafamı toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

Tetikte olmalıyım, içinde bulunduğumuz tehlikenin aciliyetine ve bizi güvende tutmaya odaklanmalıyım.

Kısa bir süre sonra, az önce çıktığımızı çok benzeyen bir hanın girişine yaklaşıyoruz. Burası ilkinden daha salaş, daha köhne ama umarım bu, müzayedede ya da Gir'in çevresinde olan hiç kimsenin burada olmayacağı anlamına geliyordur.

Hem müzayedede mahallesinden hem de ziyaret ettiğimiz salondan oldukça uzakta ve bunun bizi radardan uzak tutmaya yeteceğini ummak zorundayım. I

Kapüşonumu yüzüme doğru çekiyorum ve Brooke da beni takip ediyor, ikimiz de giysilerimizin içine olabildiğince sokuluyoruz. Bizimle ilgili hiçbir şeyin akılda kalıcı ya da dikkat çekici olmasını istemiyorum - mal sahibinin istese bile bilgi olarak kullanıp ele verebileceği kadar benzersiz hiçbir fiziksel tanımlayıcı.

Brooke benim bir şey söylememe gerek kalmadan anlıyor, ben resepsiyona yaklaşırken geri çekiliyor, böylece mal sahibi onu fazla görmüyor.

Ona eşim olduğuna dair aynı hikâyeyi anlatarak hızlıca ödeme yapıyorum ve son birkaç jetonumuz hariç hepsini teslim ediyorum. Buradan bir an önce çıkmamız gerekecek, yoksa kalacak yer ya da yiyecek için hiçbir şeyimiz kalmayacak. İhtiyacımız olan son şey benim hırsızlığa başvurmak zorunda kalmam ki bu da başımıza daha büyük bir tehlike getirir.

Üst kata çıktığımızda oda beni hoş bir şekilde şaşırttı. Dış cephenin ve alt kattaki girişin genel perişanlığına rağmen, odada ısınmak için bir şömine ve yatağın üzerinde kenarları biraz yıpranmış olsa da kalın olan üç battaniye var. Hatta bir tanesi ince bir tabaka halinde bir çeşit tüyle doldurulmuş ve ekstra sıcaklık katıyor. Burası ne kadar kâr ederse etsin, sahibi belli ki bunu misafirlerinin konforuna yatırmayı seçmiş ve kısa bir süreliğine de olsa kalacak yarı düzgün bir yere sahip olma fikri beni rahatlatıyor.

Ateşe odun atarken Brooke'a "Biraz uyumalısın," diyorum ve başımla yatağı işaret ediyorum. "Sanırım yeterince sıcak olacaksın, yine de üşürsen haber ver, ateşi biraz daha yakayım. Takip edilme ihtimalimize karşı gözümü açık tutmalıyım. Takip edildiğimizi sanmıyorum," diye hızlıca ekliyorum, onun uyuyabilmesini istiyorum. "Sadece işi şansa bırakmak istemiyorum."

Yavaşça başını sallıyor, yatağa ve sonra tekrar bana bakarken gözlerinde pişmanlık gibi bir şey var.

Söylemediğim şeyi bilip *bilmediğini*, nöbet tutmaya gönüllü olmamın diğer nedenini tahmin edip edemeyeceğini merak ediyorum.

Çünkü seninle o yatağa girmeyi her şeyden çok istiyorum ama girersem birkaç dakika içinde içinde olacağım. Ve ben bunu yapamam. Çünkü sen gerçekten benim değilsin.

Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyorum. Sadece ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum ve bıçağım elimde masaya oturuyorum. Yatağa giriyor, bana sırtını dönmeden önce tatlı sesiyle iyi geceler fısıldıyor.

Yatağın üzerinde yer bırakmış ve fikrimi değiştireceğimi umduğunu biliyorum.

Tanrım, bunu her şeyden çok istiyorum. Onun dokunuşunu, bana doğru kıvrılmış bedeninin sıcaklığını arzuluyorum.

Bu düşünceyle sikim zonkluyor, battaniyenin altında onun şekline bakarken sertleşiyorum. Daha bu gecenin başlarında şehrin öbür ucundaki bir odada birbirimize sarılmış, arzu seli içinde kaybolmuş muyduk? Günler geçmiş gibi geliyor. Ve sanki günler geçmiş gibi onun için çaresiz, a hissediyorum.

Bana yaşattığı orgazm şehvetimi azaltmadı. Aksine, her zamankinden daha güçlü. Onunla o yatakta olmayı yemekten, havadan ve neredeyse evrendeki her şeyden daha çok istiyorum... onu Nierra'dan güvenli bir şekilde uzaklaştırmak dışında.

İşte tam da bu yüzden böylesinin daha iyi olduğunu biliyorum.

Brooke

Uykuya dalmam uzun sürmedi. Korkudan, adrenalinden ve şehrin bir ucundan diğerine koşturmaktan bitkin düşmüştüm ve sonunda sıcak bir odada, gerçekten yalıtım sağlayan battaniyelerin altında olmak inanılmaz bir his.

Zhori gözcülük yaparken, ben de korkmuyorum - en azından şimdilik.
-Bu da kolayca uykuya dalmamı sağlıyor.

Ama keşke yatakta benimle olsaydı. Arkamda kıvrılmış güçlü bedenini, benimle dışarıdaki her şey arasında bir siper olmasını, sıcak ve güçlü varlığıyla beni çevrelemesini özleyorum.

Buna güvenmemem gerektiğini biliyorum. Nierra'dan kurtulduğumuzda, bu artık olmayacak. O normal hayatına geri dönecek, ben de yeni bir hayata başlayacağım. Ama bu, yapabiliyorken onun yanımda olmasını daha da çok istememe neden oluyor.

Bu gece, ilk defa onu hayal ediyorum.

İkimiz de çıplağız, onun iri vücudu benimkinin üzerinde geziniyor ve beni ne kadar çok istediğini anlatan aç gözlerle bana bakıyor.

Zhori'nin elleri göğüslerimin üzerinde kayıyor, bacaklarımın arasını dırterken ağzı benimkinde sert ve sıcak. Kalın sikinin ilk santimi içime kayıyor ve ben yukarı doğru eğilerek ona yalvarıyorum.

"Evet, evet, lütfen," diye fısıldıyorum. Kollarımı boynuna doladığımda kelimeler öpücüğü tarafından yutuluyor ve içime batıyor, kocaman ve sert.

İçimde dibe vururken göğsümde yükselen duygu, rüyamda bile beni hazırlıksız yakalıyor.

Kalbim sıkışıyor, içimde bir sevinç dalgası göğüs kafesime baskı yapana kadar genişliyor. Daha önce hiç bilmediğim bir şekilde tamamlanmış hissediyorum.

Ellerim omuzlarında, sırtında ve kollarında gezinirken onu çılgınca öpüyorum. Alnımız birbirine değiyor, o içime girerken tenimiz terle ıslanıyor.

"İçine boşalacağım," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor Zhori, boyunun her santimini tekrar tekrar içime sokuyor. "Seni dolduracağım, Brooke. Sana sahip çıkacağım, seni benim yapacağım-"

"Evet," diye fısıldıyorum, duvarlarım horozunu kavrarken ona karşı eğilerek daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlası. "Lütfen, oh lanet olsun, lütfen-"

Aleti içimde sıcak ve kalın, patlamanın eşiğinde. Sadece beni beklediğini, benim de boşalmamı beklediğini biliyorum ve üzerime çökmek üzere olduğunu hissedebiliyorum. Gözleri benimkilere bakarken parlıyor, ikimiz o kadar iç içe geçmiştik ki sanki hiç ayrılmayacaktık gibi.

Sonunda doruğa ulaştığımda, onun etrafında kenetleniyorum, iç duvarlarım onu o kadar sıkıyor ki homurdanıyor. O da boşalırken siki içimde nabız gibi atıyor, beni sıcak salınımıyla dolduruyor.

Bir anda uyanıyorum, keskin bir nefes çekerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

İçimden sert bir ürperti geçiyor, hazzın artçı şokları vücudumda dalgalanıyor ve gerçekten boşaldığımı fark ettiğimde tüm vücudum kızarıyor. Rüyamdaki orgazm o kadar yoğundu ki beni uyandırdı, hayali zevk gerçek fiziksel hislere dönüştü.

Vay anasını.

Oda loş, tek ışık şöminedeki közden geliyor. Hâlâ masada metanetle oturan Zhorî'ye bakıyorum ve uykumda ses çıkarıp çıkarmadığımı merak ettiğimde yanaklarım alev alıyor.

İçimde öyle bir his var.

Rüyanın anısı hala keskin ve parlak, sanki gerçekten olmuş gibi canlı ve kalbim hala hızla çarpıyor.

Zhorî yavaşça başını çevirip bakışlarımla buluşuyor. Gözlerindeki gümüş benekler derin mavinin önüne geçiyor; bu, tahrik olduğunda gerçekleşen bir şey gibi görünüyor.

Aman Tanrım.

Kesinlikle biliyor. Onunla ilgili bir seks rüyası gördüğümü, uykumda boşaldığımı biliyor.

Bu düşünceyle yüzüm daha da kızarıyor, hava çok karanlık olduğu için yanaklarımdaki kırmızılığı göremeyeceğine şükrediyorum. Bu muhteşem adamın neden kalbimi ve aklımı tamamen işgal ettiğini, neden uyurken bile onu aklımdan çıkaramadığımı, neden onu bu kadar çok istediğimi anlamıyorum.

Onu tanıyalı daha iki hafta bile olmadı ama kendimi ona yıllardır kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyorum.

Düşüncelerimi ve soğukkanlılığımı toparlamaya çalışarak kalkıyorum, banyoya doğru yürürken Zhorî'ye bakmamaya özen gösteriyorum. Tekrar uyumamın imkanı yok ve dışarıda gökyüzünün griye dönmeye başladığını görebiliyorum.

Şafağa kadar. Uyanmak için planladığımdan çok daha erken ama elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Duşun sıcak suyunun altında dururken kendi kendime hafifçe mırıldanıyorum. Dünya'dayken, büyükannem öldükten sonra taşındığım küçük dairenin mahremiyetinde avazım çıktığı kadar şarkı mırıldanırdım ama Zhori'yle aynı mekânı paylaşmaya başladığımdan beri bunu sessiz bir mırıldanma olarak tutuyorum.

Ama bu sabah, dakikalar geçtikçe ve buhar etrafımda dalgalandıkça, kendime usulca şarkı söylemeye başlamanın için izin veriyorum. Sessiz, ama sesimin Zhori'nin biraz duyabileceği kadar yüksek olduğunu biliyorum. Henüz onun yanında yüksek sesle şarkı söyleyecek kadar cesur değilim ama bu küçük adımı atmak istediğimi hissediyorum.

Ona güveniyorum ve beni şarkı söylerken dinlemekten hoşlandığını biliyorum. Cesur olup birazcık da olsa duymasına izin vermenin bana iyi geleceğini hissediyorum.

Duştan çıktığımda duygularımı ve libidomu daha iyi kontrol altına almıştım. Kurulanıp hızlıca giyiniyorum, ıslak saçlarımı örüp Zhori'den ödünç aldığım deri bir tangayla bağlıyorum.

Banyodan çıktığımda hâlâ masadaydı ama perdeler artık açıktı. Pencereden gelen yumuşak ışıktaki, bronz teni ve üzerinde dönen koyu renkli işaretler her zamankinden daha güzel görünüyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Alt dudağımı çiğneyerek soruyorum. Derin bir nefes alıyor ve parmaklarını masanın yüzeyine vuruyor.

"Vortex adında bir uzaylı var," diyor sonunda. "Gir, onunla salonda konuşmak için ilk oturduğumuzda ondan bahsetmişti. Hatırlıyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. "Evet. Bizi Vortex'ın gönderdiğini düşündü." "Aynen öyle. Ve bu konuda çok kızgındı."

"Gir'in Nierra'daki ana rakibi o gibi geldi." Zhori'nin ne düşündüğünü anlamaya başladığımda tereddüt ediyorum. "Başka bir kaçakçı olabilir mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Rakip oldukları için Gir'e yaptığım saldırının bize karşı kullanılması ihtimali daha düşük." Zhori kısa bir süre güler. "Kim bilir, belki bu Vortex bunu takdir bile eder. Adını öğrendiğimize göre, onu o salonun dışında ya da Gir'e yaptığım saldırıyla ilgili dedikoduların yayılmış olabileceği diğer yerlerde arayabiliriz." İç çekiyor. "Pek iyi bir plan sayılmaz ama şu anda elimdeki en iyi plan bu."

"Bu bana iyi bir strateji gibi geliyor," diyorum ona coşkuyla, moralini yükseltmeye çalışarak. Henüz tehlikeyi atlatmış değiliz ama bir planımızın olması beni daha iyi hissettiriyor. Elimizde bir isim var, bir bağlantı olasılığı var,

ve bir kaçış yolu bulmak için bir şans daha. İşler çok daha kötü olabilirdi - dün gece Savyiek'in muhafızları tarafından neredeyse yakalandıktan sonra, her şey oldukça umutsuz hissettirdi.

"Şimdi gidip onu bulacak mıyız? Hiç vakit kaybetmemeliyiz, değil mi?" Zhorî'ye bakıyorum, heyecandan ayak parmaklarımda zıplıyorum.

Gülüyor. "Planıma ve Nierra'dan kurtulmaya gösterdiğin hevesi ne kadar takdir etsem de - inan bana, ben de aynı şeyi hissediyorum - yine gecenin karanlığını beklememiz gerekiyor. Sonra etrafa sorup bu uzaylıyı bulmaya çalışacağız. Karanlık olduğunda ve dışarıda daha az insan olduğunda daha güvenli olacaktır."

Haklı olduğunu biliyorum ama sinirli bir şekilde iç çekmekten kendimi alamıyorum. Şu an ile akşam karanlığı arasındaki saatler bitmez tükenmez görünüyor ve kendimi kıpır kıpır hissediyor, buradan çıkmak için can atıyorum. Bu handa sıkışıp kalmanın tek iyi yanı Zhorî- ile birlikte olmam ve şu anda tamamen *farklı bir* nedenden dolayı beni kıpır kıpır hissettiriyor. Dudaklarımı iki yana büzerek küçük masadaki sandalyelerden birine çöküyorum.

"Zaman geçirmek için ne yapmalıyız?" Yüksek sesle merak ediyorum, sonra birkaç saat öldürebileceğimiz pek çok yol düşünebildiğimi fark ettiğimde yüzüm kızarıyor.

Zhorî bir an hareketsiz kaldı ve gözlerindeki ateşi görebiliyorum. Sözlerimin bir ima gibi görünmesini gerçekten istememiştim ama artık geri almak için çok geç.

"Bir fikrim var," diyor sonunda. Sesi sert ve kalbim göğsümde sıçırıyor, midemde kelebekler uçuşuyor.

"Ne oldu?"

"Sana kendini nasıl daha iyi savunacağını öğreteceğim."

Oh. Kelebekler burun dalışı yapıyor.

Kötü bir fikir olduğunu düşündüğümünden değil. Bana neden kendini savunma dersleri vermek istediğini anlayabiliyorum ve böyle bir yerde sahip olmam gereken bir beceri olduğu açık. Her ne kadar etrafımda olmasından memnun olsam da, korunmam için sadece Zhorî'ye güvenmek zorunda kalmak istemiyorum. Ama...

Bu cümleyi kesinlikle farklı bir şekilde bitirmesini umuyordum. yol.

Zhorî bize yiyecek bir şeyler bulmak için hızla dışarı çıktı ve hızlıca bir şeyler yedik. Döndüğünde sıcak mısır gevreği kahvaltısı. Nierran kahvaltılıklarının büyük bir hayranı değilim, ancak tadı çileğe benzeyen bir meyve bulmayı başardı ve onu kesip kâsenin üstüne serpiştirdi. Bu küçük ekleme tadı oldukça iyileştiriyor.

"Şaşırtıcı derecede evcimen birisin," diyorum ona minnetle.

"Yerli mi?" Otururken bir kaşını kaldırıyor ve soğumasına fazla zaman vermeden mısır gevreğinden büyük bir ısırık alıyor.

Kaselerimizi göstermek için elimi sallıyorum.

"Yemek pişirmek. Yemeğin tadını daha iyi hale getirmek için meyve kesmek. Hatta benim için kıyafet alışverişi yapmak ve temelde benim bedenimde ve yarı düzgün bir şey almayı başarmak."

"Bu Terra'da erkeklerin yaptığı bir şey değil mi?"

"İyi olanlar yapar. Ya da her halükarda yardım ediyorlar. Ama pek çok insan bu tür şeylerin sadece kadınlar için olduğunu düşünüyor."

Zhori homurdanıyor. "Kalix'te çok uzun yıllardır kadın yok. Yemeğimi daha iyi yapmak ya da hiç yapmamak için bir kadın bekleseydim, yıllar önce açlıktan ölmüş olurum." Omuz silkiyor. "Ama bildiğim tek şey bu. Neden birdenbire her şeyi senin hazırlamanı beklemem gerektiğini anlamıyorum."

"Bu güzel bir değişiklik, hepsi bu." Ona söyledim. "Ve bunu takdir ediyorum." Sırıttıyor. "Ben de memnun oldum. Bol bol yediğinizden emin olun. İhtiyacın olacak o."

Kahvaltımızı bitirir bitirmez eğitim seansımıza başlıyoruz ve ben Zhori'nin iyi bir kahvaltı yapmaktan ne kastettiğini çok çabuk anladım. Yakıta ihtiyacım olacak.

Hiçbir zaman çok atletik biri olmadım. Lisede softbol oynadım ve formumu korumak için eğlence amaçlı koşuyorum. Ama bu bir Kalixian savaşçısıyla dövüşmeye kıyasla hiçbir şey.

Zhori'nin bana bazı dövüş hareketlerini öğretmesinin onuncu dakikasında, odadaki hafif soğuğa rağmen terlemeye başlamıştım bile.

"Bekle," diyorum ona, nefesimi toplamaya çalışarak. "Bir saniyeye ihtiyacım var. Bu iş çok zor."

Etrafımda dönüyor, aynı anda hem onu yumruklamak hem de öpmek istememe neden olan o tanıdık ukala sırtışıyla bana bakıyor.

"Eğer bir dövüşteyseniz, rakibiniz nefes almanızı beklemeyecektir," diye belirtiyor ve ben doğrulduğumda gözlerimi deviriyorum.

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyorum ama ses tonumdaki şakacılığı duyabildiğini biliyorum. "Pekâlâ, tamam. Tekrar ver."

Bu son sözler üzerine gözlerinde bir şeyler parıldıyor, ama o sadece bana doğru ilerliyor, ben ona yumruk atmaya çalışırken bir darbeyi yumuşak bir şekilde engelliyor.

"Rakibinizden bir adım önde olmanız gerekir," diyor bana. "Daha küçük bir dövüşçünün avantajı vardır, çünkü eğilebilir ve

daha kütleli birinin yapamayacağı bir Şey. Her Şey kaba kuvvetten ibaret değildir." Bana sırtıyor. "Ve bana attığın o tekmeden senin savaşçı bir ruha sahip olduğunu biliyorum."

Beni kurtarmaya çalıştığını bilmeden önce hiç düşünmeden ona nasıl saldırdığımı hatırlayınca yanaklarım kızarıyor. Ama ona sırtıtarak karŐılıklı veriyorum, çünkü bu konuda kızgın olmadığını söyleyebilirim - yine de uzun bir süre bana bu konuda bok atacağından Şüphem yok. Dürüst olmak gerekirse, her Şeyden çok etkilenmiş görünüyor.

Zhori'nin bu yönünü seviyorum. Gerektiğinde ciddi, defalarca gösterdiği gibi kararlı ve cesur. Ama aynı zamanda kendinden emin ve küstah, filmlerdeki erkeklerin seksi bir Şekilde ukala, çekicilikleri, tarzları ve bunu destekleyecek oyunları olduğunu bildiklerinde. Gerçek hayattaki erkekler asla böyle değildir. Her zaman sebepsiz yere ukaladırlar.

Ama Zhori bunu d e s t e k l e y e c e k *her Şeye* sahip. GörünüŐ, ekicilik ve mizah. G  ve beceri.

Ve tıpkı tanıştığımız günden beri olduğu gibi, bana savaşmayı öğreterek bana yardım etmek ve beni korumak için başka bir yol deniyor. Her Şeyin ötesinde *nazik* biri. Onu ilk gördüğümde çok vahşi ve barbar görünüyordu ama Zhori'yi tanımak bana onun bundan çok daha fazlası olduğunu gösterdi.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca hareket üstüne hareket yapıyoruz.

Zhori bana bir rakibin bacaklarını altından nasıl s p receğimi ya da iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle dizini veya bileğini nasıl çıkaracağımı gösteriyor. Bana bir boğazı nasıl sıkacağımı, birini nasıl bir boğaza *sokacağımı* ve bir rakiple nasıl bođuŐacađımı gösteriyor - onun gibi benden çok daha büyük bir rakiple bile.

Kolunu boynuma doladığında, canımı acıtmayacak kadar nazik ama kurtulmak için kıvranmamı gerektirecek kadar sert bir Şekilde, aramızda bir Şeyler değişiyor gibi görünüyor. İimdeki uyarılma titreŐimleriyle kalbim hızla çarpıyor.

Kolu boğazıma doğru esnediğinde kaslı gövdesinin sert hatları arkamda belirginleŐiyor ve sikiinin belime hafifçe bastırdığını hissediyorum. Belki de hayal görüyorum, ama başımdaki kilitten kurtulup arkamı döndüğümde, peştamalının derisinin altında yarı sert bir Şekilde onu gördüğüme yemin edebilirim.

Nefesimi tutmaya çalışırken ağzım aniden kuruyor.

Zhori bana doğru gelip kollarımdan tutarak beni ayı sarılması gibi bir Şeyin içine çekerken, *en azından kızarmış ve nefessiz kalmış olmamı egzersize bağlayabilirim*, diye düşünüyorum alaycı bir Şekilde.

O kadar güzel kokuyor ki. Teni hafifçe badem ve misk kokuyor, hormonlarımı çıldırtan bağımlılık yapıcı bir koku.

Odaklanmaya, doğrudan yaptığımız şeyle ilgili olanlar dışındaki tüm düşünceleri bir kenara itmeye çalışıyorum, ancak devam ettikçe daha da imkansız geliyor. Ondan çok etkileniyorum. Beni o kapsülün dışında yere yatırıp güreştirdiğinden beri ondan etkileniyorum ve şimdi onu tanımaya başladığımdan beri bu daha da kötüleşti.

İçinde bulunduğumuz koşullar bana onun kim olduğunu tanıma, onu *gerçekten* tanıma şansı verdi ve kendime bunun doğru olmadığını söylemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı biliyorum. Arkadaşlık duyguları elbette ama bundan daha fazlası da var. Kalix'e döndüğümüzde onun gideceğini, normal hayatına geri döneceğini ve beni yeni hayatıma uğurlayacağını her düşündüğümde, kalbim göğsümde bir taş gibi batıyor.

Sanki bir şey kaybetmişim gibi gerçekten üzgün, neredeyse kalbim kırılmış hissediyorum.

Ama bu hiç mantıklı değil. Zhori hiçbir zaman gerçekten benim olmadı. Sadece rol yapıyorduk.

O kadar dalmışım ki Zhori bana öğrettiği başka bir hareketin üzerinden geçerken kolayca üstünlüğü ele geçiriyor. Ben tepki veremedim iki bileğimi birden kavırıyor, arkamdan tutup beni kendisine doğru bastırıyor, diğer kolunu da omuzlarıma sıkıca kilitliyor.

"Dikkatini vermiyordun," diyor huysuzca. "Benden başka biri olsaydı bundan kurtulmakta zorlanırdın."

Ona bakıyorum, zor nefes alıyorum. Kaçmaya çalışmam gerektiğini biliyorum -bu egzersizin bütün amacı bu- ama şu anda bunu yapmak istemiyorum.

Yavaşça nefes alıyor, göğsü göğüslerime doğru inip kalkıyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bir an için kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyorum, derin, titrek bir nefes daha alırken eli bileklerimi sıkıyor.

Sonra sertçe yutkunuyor ve geri adım atarken bileklerimi serbest bırakıyor, benimle göz temasını keserken o an kayboluyor.

"Birazdan yola çıkmalıyız," diyor, pencereden dışarı, güneşin donuk, gri gökyüzünde alçaldığı yere bakarak. "Yemek yiyeceğiz, sonra da toparlanıp yola çıkacağız."

Boğazımı temizliyorum, aramızda çalkalanan gerilimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Pek âlâ," diyorum, çalkantılı duygularımı elimden geldiğince gizlemek için sesimi rahat tutarak. "Bana iyi bir plan gibi geldi."

Ama o arkasını dönüp banyoya doğru yürürken, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişten başka bir şey yapamıyorum.

Belki de Kalix'e döndüğümüzde birbirimizi fazla görmememiz en iyisidir. Çünkü bu beni deli ediyor.

Zhori

HASTANEDEN AYRILIRKEN, kimsenin bizi izlemediğinden ya da takip etmediğinden emin olmak için sokakları iyice kolaçan edene kadar arkamda Brooke'u tutuyorum.

Belirleyici özelliklerimizi mümkün olduğunca saklayarak kalın giysiler giyiyoruz ama bunun bizi sonsuza kadar güvende tutmayacağını biliyorum.

Soğuk, seyrek nüfuslu sokaklarda ilerlerken, kalbim göğsümde küt küt atarken, *bir an önce buradan gitmemiz gerektiğini düşünüyorum*. Brooke'u hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Başarısız *olamam*. Ve seçeneklerimiz hızla azalıyor.

Planımız gittiğimiz her yerde insanları sorgulamak ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden bu Vortax denen kişi hakkında sorular sormak.

Sorduğum ilk birkaç yabancı onun hakkında hiçbir şey bilmiyor ya da söylemiyor ve bir saat geçip diğerinin bir parçası oldukça, bu planın işe yarayacağına dair giderek daha az umutlu hissetmeye başlıyorum. Ama sonunda, pazar yerinde tezgahını toplayan bir esnafa soruyorum ve o da bir an düşündükten sonra başını sallıyor.

"Adını duymuştum," diyor başının arkasını kaşıyarak. "Salonlara pek gitmez, eğer onu orada arıyorsan. Ama zarını ve kadınlarını sever. Zar attıktan sonra, o geceki kazancını aldıktan sonra kadınları bulmaya gider." Kıkırdıyor. "Yani acele edersen onu orada bulabilirsin. Sa'ari'nin evini arayın, şehrin uzak tarafında. Orası zor bir yer, o yüzden dikkatli ol. Özellikle de bir kadınla."

Brooke'a başını salladı ve ben irkildim. Onu daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. Ama aynı zamanda onu koruyabilmek için yakınımda tutmak da istiyorum. Bu yürümekten yorulduğum sürekli bir ip; onu buradan güvenli bir şekilde uzaklaştırmak için sabırsızlanıyorum.

Dükkân sahibi bana Vortax'ın görünüşü hakkında kısa bir tarif veriyor ve ben de bunu hafızama kaydediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve yardımcıları için ona bir jeton veriyorum.

Takdir edercesine başını sallıyor ve Brooke'la birlikte aceleyle caddeden aşağı iniyoruz, onun gösterdiği yöne doğru ilerlerken ısıran rüzgara karşı başımızı eğiyoruz.

Tahminimce Vortax, Gir ile olan rekabeti nedeniyle daha önce ziyaret ettiğimiz bara pek sık gitmiyor. Gir'in bu konudan bahsetme şekline bakılırsa, aralarındaki husumet bir süredir devam ediyormuş gibi görünüyor. Vortax'ın nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama umarım Gir ile anlaşamıyorlarsa, daha iyi bir tiptir.

Vortax'ı tam olarak dükkân sahibinin söylediği yerde, Sa'ari'nin mekânında buluyoruz. Burası bir kumarhane olarak hizmet veren yıkık dökük bir bina - ve etrafta dolaşıp içki servisi yapan ve kazanıyor gibi görünenlerle flört eden çok az giysili güzel uzaylı kadınların sayısına bakılırsa, büyük olasılıkla bir genelev de.

Vortax'ı hemen gözüme kestirdim. Dükkân sahibinin bana verdiği tanıma neredeyse birebir uyuyor.

Benim kadar uzun boylu ama kaslı değil sıırım gibi, morumsu siyah tenli ve koyu siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış. Yüz hatları keskin ve köşeli, her iki elinde de yedi parmak var ve tırnakları altın rengine boyanmış. Bir kulağından tüylü bir küpe sarkıyor ve dudakları canlı bir mor tonunda.

Uzaylı dişilerden dördü etrafını sarmış, eğilip kulağına mırıldanıyor ve sekiz kenarlı zarlarla bir oyun oynarken onu cesaretlendiriyorlar.

Brooke hafifçe titriyor. Onu kendime doğru çekiyorum, kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını önlemek istiyorum - özellikle de Vortax'ın. Gir'le olanlardan sonra, bu kuruluştaki tek bir uzaylının bile ona yanlış gözle bakmasına izin vermemeye daha da kararlıyım.

Oyun Vortax'ın galibiyeti ile sona eriyor. Masadaki diğer herkesten derin inilti ve mırıldanılan şikayetler yükseliyor ve oyun dağılırken gerginleşiyorum, kavga çıkma ihtimaline karşı temkinli davranıyorum. Bu şans oyunlarının nasıl gidebileceğini biliyorum. Birden fazla kez masada bulundum.

Ancak bu medeni bir oyun gibi görünüyor ve birkaç dakika sonra Vortax dışındaki tüm kumarbazlar masayı terk etti, kayıplarının acısını hafifletmek için bir içki ya da hoş bir arkadaş bulmaya gittiler.

Vortax dişi uzaylılardan birini kucağına çekiyor, ancak bu konuda Gir'den çok daha az zorlayıcı. Kazandıklarını toplarken orada olmaktan heyecan duyuyor gibi görünüyor.

"Vortax?" Brooke'u kendime çok yakın tutarak ona temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Onun benim "eşim" olduğunun belli olmasını istiyorum ve kolumu beline doluyorum, hatta parmaklarımı kaburgalarının hemen altına koyacak kadar ileri gidiyorum.

Göğüs. Vortax, Gir kadar iğrenç ya da kaba görünmüyor, ancak yine de Brooke'a Gir'in yaptığı şekilde bakması ya da onunla konuşması halinde bunun sonuçları olacağının açık olmasını istiyorum.

Ama öfkenizi de koruyun, diye hatırlatıyorum kendime. Bu gezegenden canlı çıkmak için çok fazla yolunuz yok.

Vortax temkinli bir şekilde bize bakıyor, eli uzaylı dışının iç uyluğunda boş boş aşağı yukarı kayıyor. Kadın mutlu bir şekilde cıvıldıyor ve Vortax bir kaşını kaldırırken boynunu öpmek için eğiliyor.

"Evet?" diyor ve boştaki eliyle kazancının bulunduğu deri keseyi avuçluyor. "Gördüğünüz gibi biraz meşgulüm. O yüzden bu keyifli ilgiyi bölmek benim için iyi olacak."

"Sizinle konuşmak istiyorum." Ses tonumu eşit tutarak bakışlarını karşılıyorum. "Bu bir iş, hem de iyi para kazandıracak bir iş. Eminim sizin gibi ilginç biri için fazladan birkaç dakika beklemeye razı olacaktır."

Vortax kuru bir sesle, "Onun ilgilendiği benim kazancım," diyor ve kadın buna itiraz etmiyor. Elini Vortax'ın bacaklarının arasına sokuyor. Çıplak göğsünü örten yeleğe uygun siyah deri bir pantolon giyiyor ve bu ilgiden hoşlandığı çok açık.

Brooke bana yaklaşıyor ve ben de belini sıkıca kavıyorum. Şimdiye kadar ona bakmadı bile - eli sikinde olan uzaylının daha çok onun tipi olduğuna dair bir his var içimde - ama bakarsa onu savuşturmaya hazırım.

Gir'le konuşurken, Brooke'a saygısızlık etmeden önce bile hissettiğim sahiplenme duygusunun içimde kabardığını hissedebiliyorum ve bu beni endişelendiriyor. Bu sadece görev için çok güçlü bir duygu ve kontrolden çıkmadan önce onu dizginlemem gerektiğini biliyorum.

Brooke benim değil ve onu güvende tutacağıma dair verdiğim söz dışında onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Ama bunu kendime her hatırlattığımda, içime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

Karşımızda oturan uzaylıya açıkça, "O kazançları şişirebilirim," diyorum. "Eğer beni dinlemeye istekliysen."

Uzun süre acı çeken bir iç geçirir. "Pekâlâ. Bana bir dakika ver, olur mu tatlım?"

Kadını biraz dürtüyor ve kadın suratını asarak kucağından kayıyor. Vortax masadan kalkıyor, uzaylı kadının kendisine ne yaptığını görebilmesi için kendini bariz bir şekilde ayarlıyor ve odanın boş bir köşesini işaret etmeden önce ona sırtıyor.

"Ofisime gelin."

Gölgeli köşede duyulma riski olmadan daha açık konuşabileceğiz, ben de başımı salladım ve Brooke'la birlikte onu takip ettik.

"Nierra'dan ayrılmak için bir araca ihtiyacımız var," diyorum açıkça, sesim kısık. "Size iyi bir ödeme yapabilirim. Kalix'e gitmemiz gerekiyor, sana şimdi bir kısmını verebilirim ve hedefimize sağ salım vardığımızda çok daha fazlasını. Hizmetiniz için iyi bir ödeme alacaksınız ve aldatılmayacaksınız."

Vortex benimle Brooke'un arasına bakarak bunu düşünüyor.

"Biliyorsun," diyor kayıtsızca. "Nierra'da dolaşan bir çift uzaylının bu soğuk çöplükten kurtulmak için takas yaptıklarını duydum. Gir'e gittiklerini ve adamın dişiye hakaret ettiğini duydum. Bunun için yüzünü yeniden düzenlediğini duydum."

Brooke hafifçe geriliyor ama tepkisini gizlemek için elinden geleni yapıyor. Omuz silerken yüzümü soğukkanlı tutuyorum.

"Bunu duymamıştım," diyorum ve Vortex gülerek başını sallıyor.

"Ben aptal değilim," diyor bana homurdanarak. "Senin yaptığını anlayacak kadar parçaları kolayca bir araya getirebilirim. Ama bunun için seni geri çevirmeyeceğim. Tam tersine, gerçekten. Aksine, bu beni sana yardım etmeye *daha* meyilli yapıyor."

İçimi bir rahatlama kapladı. Umduğum sonuç buydu - Vortex'ın Gir'den hoşlanmaması bize yardım etmeye daha meyilli olmasını sağlayacaktı. Belki de sonunda şansımız yaver gitmiştir.

"Yani bizi götürmek istiyorsun?"

"Bana bir iyilik yaptın, biliyorsun," diyor Vortex konuşarak. "Gir uzun zamandır düşmanım ve başımın belası. Ve bu gezegende elde edilecek kârın çoğunu o *topluyor*. Ona verdiği yaralar onu birkaç haftalığına kaçakçılıktan uzaklaştırmalı.

-Belki de hayattaki tercihlerini yeniden gözden geçirmesini sağlar. Her halükârda, o oyun dışı kaldığında gerçek bir kâr elde edebileceğim. Yani evet, sana yardım edeceğim."

Brooke boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve ben kendi kalbimin göğsümde sıçradığını hissediyorum.

Tanrılara şükürler olsun. Nihayet.

Henüz tehlikeyi atlatmış değiliz, ancak günlerdir ilk kez umut etmek için gerçek bir nedenimiz var.

"Dört gün içinde bir sefer düzenleyeceğim," diyor Vortex, heyecanım damarlarımda atarken. "Gemim körfezin yakın tarafında, şehrin girişinden çok uzakta değil. Onu kaçıramazsın. Şık ve siyah, benim gururum ve

Neşe. Dört gün sonra erken ayrılacağım, o yüzden orada olduğunuzdan emin olun. Eğer gelmezsen seni geride bırakırım" diye uyarıyor.

Fiyatını söylüyor ve yüksek. Kalix'e döndüğümüzde ona cömertçe ödeme yapmam gerekecek. Ama buna değecek. Brooke'u buradan sağ salım çıkarmak için ona her şeyi öderim.

"Orada olacağız," diye söz veriyorum. Ceketimin cebinden son jetonlarımı çıkarıp uzatıyorum. "Üzerimde kalanlar bunlar. Geri kalanını iner inmez alacaksın."

Vortex mor dudaklarını büzerek jetonlara bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Teslim edildiğinde ödemenin tamamını alacağım." Gözlerini kısar. "Bunu yaptığımı kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var. Ama Gir'i yolumdan çektiğin için sana borçlu olduğumu düşünüyorum. Aslında onu öldürseydin, fiyatın üçte birini düşürebilirdim." Sırıttırıyor ve ben şaka yapıp yapmadığından tam olarak emin olamadan kaşlarımı çatıyorum. Öğrenmemek daha iyi, sanırım.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Başını salladı. "Belirlenen saatte görüşürüz." Masaya doğru bakarken yüzüne aç bir gülümseme yayılıyor. "Bu arada, buradaki hanımlardan birkaçıyla randevum var."

Gölgeli köşeden uzaklaşıyor ve daha önce oynadığı masanın yakınında duran birkaç kadının canlandığını fark ediyorum.

Brooke'un otele dönüş yolu boyunca sevinçten titrediğini hissedebiliyorum. Umudumu kaybetmemek için elimden geleni yapmama rağmen ben de titriyorum. Hâlâ bir şeylerin ters gidebileceğini çok iyi biliyorum. Ama başarılı olmamız için gerçek bir şans var. Sonuçta burada ölmeyebiliriz.

Odaya adımımızı atar atmaz Brooke kollarını boynuma doluyor.

"Aman Tanrım, başardık! Bizi buradan çıkaracak birini bulduk!"

Heyecandan ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, bana sıkıca sarılıyor. Kendimi durduramıyorum, ben de ona sarılıyorum. Onun heyecanı bulaşıcı ve benim de içimde yükselen aynı duyguları yansıtıyor.

Bir santim geri çekiliyor, kolları hala boynumda, vücudu benimkine sürtünüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

"Teşekkür ederim, Zhorî. Benim için geri dönmeseydin ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldıyor nefes nefese, ama ben onu zor duyuyorum.

Tek düşünebildiğim ne kadar güzel göründüğü, kap   onu geriye d        ve saçları örgüsünden kurtulm   , yanakları soğuktan ve mutluluktan kızarmış ve dudakları her zamanki gibi pembe, dolgun ve m  kemm  l ve benimkine çok yakın.

Onu   pmemem için binlerce neden var... ama şu anda hiçbirini hatırlayamıyorum. Kendimi durduramadan ba  ının arkasını avucumun içine alıyorum, parmaklarım yumuşak saçlarının arasından geçiyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Sanki bütün gün birlikte antrenman yaparken aramızda oluşan gerginlik bir anda yok oluyor.

Aramızdaki sıcaklık alevleniyor ve o da hemen karşılık veriyor, dillerimiz dans ederken bana doğru eğiliyor. Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.   ehvet içimde kontrolden çıkmış ve kontrol altına alınması imkânsız bir orman yangını gibi alevleniyor.

Onu yatağa doğru geri itiyorum, onunkini omuzlarından itmeden önce ceketimi çıkartıyorum. Onu öperken kazağını kar  ıştırıyorum, umutsuzca çıplak olmasını istememe rağmen dudaklarımın bir saniye bile onunkinden ayrılmasına izin vermek istemiyorum.

Sonunda onu çıkarmayı başardığımda yere fırlatıyorum. AĞır pantolonunun d  Ğ melerini kar  ıştırıyor, sonra aşağı itip tekmeleyerek çıkartıyor ve üzerinde girişini örten küçük bir kuma   parçasından başka bir şey kalmıyor. Ve sonra o son giysi parçası da kayboluyor, bacaklarından aşağı kayarak yerde unutuluyor. Onu tekrar öpüyorum, sert, sıcak ve acıl, ba  parmağım meme ucunun üzerinde kayarken elim g  Ğ s  n  n tam kıvrımını kavramak için yukarı geliyor.

Sadece bu seferlik, hararetle düşünüyorum. Yakında Kalix'e geri döneceğiz ve bu fantezi o zaman sona erecek. Ama ben onu istiyorum, o da beni istiyor. Ve tanrılar bana yardım etsin, daha fazla direnemem.

Bir parçam kendimi kandırđıĐımı biliyor. Şu anda hissettiğim kadar güçlü bir arzu bir gecede sönmez. Daha fazlasını isteyeceğim, daha fazlasını isteyeceğimi biliyorum.

Pe  temalim yere düşerken eli kal  amın üzerinden kayıyor ve sikimin sert uzunluğuna uzanıyor. Parmaklarını etrafımda dolaştırıp dudaklarına karşı hırladığında nefesimi emiyorum. Ne kadar güzel olduğu, tadının ne kadar tatlı olduğu ve ona ne kadar ihtiyacım olduğu dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Onu kucağıma alıyorum, ellerim dar belinde kenetleniyor ve onu yatağa kaldırıyorum, bedenim onunkinin üzerinde uzanırken onu yatağa kadar takip ediyorum. Nefes nefese

Onu tekrar öptüğümde, sikim bacaklarının arasından kayıyor, ucu ısınmış, sırlıklam etine sürtünüyor.

Dudaklarımız tekrar tekrar çarpışıyor, kalçalarımı onunkilere sürttüğümde dilim ağzına giriyor, neredeyse arzudan çıldırmak üzereyim. Öpüşmemizi keserek dudaklarımı boğazına kadar takip ediyorum, tatlı inlemelerinin tadını çıkarıyorum. Kulağının memesini yaladığımda usulca inliyor ve kulağını nazikçe ağzıma aldığımda aldığı titreşim nefesi not ediyorum, o inlerken ve altımda kıvrılırken yumuşak etini ısıyorum.

"Zhor, lütfen," diye fısıldıyor. "Kahretsin, sana ihtiyacım var. Seni çok uzun zamandır istiyordum..."

Eğer bunu yapacaksak, Nierra'da sadece birkaç gecemiz var. Onları sonsuza dek hatırlamak istiyorum, Kalix'e döndükten ve Brooke artık benimmiş gibi davranamadıktan çok sonra bile.

Dilimi boğazından aşağıya doğru sürüklerken, onu içime çekerken, göğüslerine doğru ilerlerken köprücük kemiğini hafifçe ısıtırken altımda kıvrılıyor. Onları ellerimle kavradığımda sırtı kavisleniyor, dilimi önce bir meme ucunun sonra diğerinin üzerinde gezdiriyorum, o haykırırken onları emiyor ve ısıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Krax, sen hayatımda gördüğüm en mükemmel şeysin."

Dilimi tekrar meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, bunu yaparken kıvrınmasına bayılıyorum. Onu tatmak istiyorum, uyarılmışlığının bağımlılık yaratan ıslaklığını kucaklamak istiyorum - ama onun içinde olmam *gerekiyor*. Aletim neredeyse acı verecek kadar sertleşiyor, içimde arzu oluşurken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Kalçalarının arasına yerleştiğimde bacakları daha da açılıyor ve sikim kıvrımlarının arasından kaydığında ikimiz de titriyoruz. Ellerimi başının iki yanına koyuyorum, sikimi girişine çentiklerken ona bakıyorum.

Ve sonra göğsüme bir şey çarptı.

Olduğum yerde donup kalıyorum, bakışlarım onunkilere kilitleniyor. Derin, saf bir bilgi ikinci bir kalp atışı gibi içimde atıyor, neredeyse beni alt edecek bir kesinlikle yerine oturuyor.

Aman Tanrım. Nasıl kaçırmış olabilirim?

Son birkaç gün kör edici bir hızla aklımdan geçti. Onu kollarımın arasında tuttuğum, bedenimin onunkini arzuladığı bitmek bilmeyen geceler. Onun Kalix'te bir eş bulduğunu her düşündüğümde içimde yükselen ıstırap dolu öfke. Ona bakan ya da onunla konuşan herhangi birine verdiğim aşırı tepki.

ona sırası gelmeden. Neredeyse onunla tanıştığım andan beri mücadele ettiğim sahiplenme, ihtiyaç ve sonsuz arzu.

Ne olduğunu anlamadım.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim çünkü *bunu* hiç bulmamıştım. Daha önce.

Beş basit kelime kafamda yankılanırken, farkına vardığım şey bana sertçe çarpıyor ve nefesimi kesiyor.

Ruhum seninkini tanıdı.

Doğru olmadığını düşündüğüm, sadece rol yaptığımızı sandığım şey Gerçek.

Brooke benim Irisa'm, *gerçek* Irisa'm. O benim eşim.

Brooke

ZHORI'YE BAKIYORUM, tüm vücudum canlı bir tel gibi uğulduyor.

Kalın siki bacaklarımın arasına sıkışmış, ucu neredeyse içimde ve kalçalarımı kısırarak onu daha yakına çekmeye çalışıyorum.

Hayatım boyunca hiç böyle bir arzu hissetmemiştim. Sanki damarlarım sıvı ateşle dolu, oda o kadar sıcak ki neredeyse dayanılmaz, tüm vücudum his ve ihtiyaçtan başka bir şeyden oluşmuyor. Bana dokunduğu her yerde, tenimde zevk patlamaları oluyor. İçimde bir boşluk hissediyorum, doldurulmaya ihtiyacım var. *Onun* tarafından doldurulmaya ihtiyacım var.

Ama o hala üstümde, olduğu yerde donup kaldı. Vücudu kaskatı ve ben şaşkınlıkla ona göz kırparken, garip bir şey fısıldıyor.

"Ruhum seninkini tanıdı," diye mırıldanıyor, gümüş rengi, parlayan gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Tanrılar, Brooke. Sen benim eşimsin."

Ne söylemeye çalıştığını anlamam bir saniye sürdü.

Eş bağı.

Ağzım açık kalıyor, zihnim neler olup bittiğini anlamakta zorlanıyor. Arzunun sisi içinde zar zor düşünebiliyorum. Tüm bedenim onun için haykırıyor, o kadar yoğun bir ihtiyaçla doluyor ki bunu tarif edecek kelime bulamıyorum.

Ama bundan daha fazlası var.

Sanki *her* parçam onun için ağrıyormuş gibi hissediyorum -zihnim, kalbim, ruhum- sanki o son adımı atıp kendini içime sokana ve bizi bir yapana kadar tamamlanmayacakmışım gibi.

Bu düşünce bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor, ihtiyacım nefesim kesilene, zorlukla dayanabildiğim ana kadar yoğunlaşıyor. Konuşmadan kollarımı boynuna doluyorum, onu öpmek için eğilirken daha da yaklaştırıyorum, bacaklarım beline dolanırken kalçalarım yukarı doğru kavis çiziyor. Ucunun bana doğru itildiğini, içime girmenin eşiğinde olduğunu hissediyorum ve neredeyse acı veren bir sesle inliyor, benim kendi zevk soluğuma karışıyor.

"Zhorı, lütfen," diye yalvarıyorum, ama o geri çekiliyor, bana bakarken bacaklarımın arasında diz çöküyor.

Tanrım, çok güzel. Pencereden gelen ay ışığında, saf bronzdan oyulmuş bir heykele benziyor, teni parıltıyor ve dalgalanıyor.

kasları, kalçalarının arasından fırlayan kocaman sikine kadar iniyordu.

"Sorun nedir?" Yutkunuyorum, dirseklerimin üzerinde dinlenmek için yukarı itiyorum. "Beni istemiyor musun?"

"Oh, tanrılar aşkına." Kısa bir kahkaha atıyor ve bana bakarken elini saçlarında gezdiriyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Şu anda sana sahip çıkmamak için her şeyimi veriyorum."

"O zaman yap," diye fısıldıyorum. "Lütfen, buraya gel."

"Anlamıyorsun." Sesi kısık ve sertçe yutkunuyor, ellerini yumruk yapıp kalçalarına bastırıyor. Bir erkeğin kendi arzularıyla bu kadar mücadele ettiğini hiç görmemiştim, hiç kimsenin bana şu anda olduğu kadar açlıkla baktığını görmemiştim.

"O zaman anlamamı sağla," diye fısıldıyorum. "Ne oldu?"

"Sen benim eşimsin. Farkına varmadan önce de seni istiyordum ama artık biliyorum..." Dudaklarını yalıyor, kollarındaki kaslar titriyor. "Eğer şimdi seni almam için kendime izin veririm, gitmene izin vermem neredeyse imkânsız olacak. Bu sadece aramızdaki duyguları pekiştirecek ve yoğunlaştıracak. Ve istediğinin bu olmadığını biliyorum. Eş bağının seni güvende tutmak için bir hile olması gerekiyordu, başka bir şey değil."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

Elbette tüm bunları bana tanıştığımız ilk gün, bu tehlikeli gezegende beni nasıl koruyacağına dair planı formüle ederken açıklamıştı. Eş bağı kavramını anlamama rağmen, bir parçam bunun gerçek olduğuna asla inanmadı.

Ama artık buna inanıyorum.

Ve garip bir şekilde, Zhorî'nin sözlerini düşünürken korku ya da belirsizlik hissetmiyorum. Bunun yerine, hissettiğim tek şey ezici bir rahatlama duygusu.

Çünkü... şimdi her şey mantıklı geliyor. Zhorî'nin beni neden bu kadar etkilediğini, ona neden bu kadar derinden ve bu kadar hızlı değer verdiğimi daha önce anlamamıştım. Ona bu kadar çekildiğim, uyurken bedenini yanımda arzuladığım ve Kalix'e döndüğümüzde hayatımdan çıkacağı fikrinden korktuğum için deli olduğumu sanıyordum.

Artık deli olmadığımı biliyorum.

Sadece yoğun koşullar ya da yalnızlığım değil. Birlikte olmamız gerektiği için. Aramızda bir bağ, kadersel bir bağ var ve bu düşünce beni o kadar mutlu ediyor ki kahkahalarla gülmek istiyorum.

Yine de glmyorum. Bunun yerine aniden doğruluyorum, dizlerim Zhori'nin iki yanına düşüyor ve onun kucağına kayıyorum. Kollarımı boynuna doluyor, ilk pştğmzde sokakta yaptığım gibi başının arkasını kavıyorum.

Ve onu tekrar öptüm.

Onu olabildiğince derinlemesine öpüyorum, dilimi ağzına sokmak için ne kadar rktğnden yararlanıyorum, sırtımı eğiyorum ve ona karşı hareket ediyorum.

Artık kendimi sorgulamadığım ya da bir şeyleri saklamaya çalışmadığım için ona bu kadar yakın olmayı ne kadar sevdiğimi itiraf edebilirim. Parmaklarıma dolanan saçlarının ipeksi hissini ve kaslarının bana karşı sertliğini seviyorum. Vücudunun gücünü ve sikinin karnıma bastırılmış hissini seviyorum.

"Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum öpücükler arasında nefes nefese. "Bunu beklemiyordum ama bu istemediğim anlamına gelmiyor."

Konuşurken kollarımı omuzlarına dolayarak onu tekrar aşığı çekiyorum.

Zhori'nin iri gövdesi benimkinin üzerine yerleşiyor, siki klitorisimin üzerinde gezinirken prekulma ıslanıyor ve beni inletiyor. Ama bir eliyle çenemi kavıyor, dudaklarımızı ayırıyor ve bana sert bir ifadeyle bakarken gözlerimin içine bakıyor.

"Emin misin?" diye kabaca sorar. "Brooke, emin olmalısın."

"Eminim," diye nefes nefese kaldım. "Evet, Zhori, evet, evet, lütfen, evet."

Şu anda açıkça yalvarıyorum ama umurumda değil. Eğer bunu yaparsak, beni bırakmanın onun için zor olacağını söyledi - ama ben zaten onun için böyle hissediyorum.

"Sana ihtiyaım var." Yüzünü ellerimle ereveliyorum, parmaklarım siyah saçlarında geziniyor. "Sen benim... benim eşımsin."

Bu sözler içinde bir şeyleri koparmış gibi görünüyor. Belki de kendini kontrol etmesinin son kırılma ipliği.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, kalçaları ileri fırlarken bir eli başının arkasını kavıyor. Sert bir hamleyle beni içine alıyor, siki beni ağzına kadar dolduruyor ve ikimiz de birbirimizin ağzına inliyoruz.

Ben onunum, diye düşünüyorum başım dönerek ona yapışırken, bu anın zevkinde o kadar kaybolmuşum ki zor nefes alıyorum, zor düşünüyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, o kadar iyi ki neredeyse dayanamıyorum.

Adımı dudaklarıma doğru üflüyor ve ben de gözlerimi kapatıp kendimi
ona bırakıyorum.

Bağa.

Ona.

Bizim için.

Zhori

Aramızda olup bitenlerin ciddiyetini anladığım an, durmaya, yataktan çıkmaya ve her şeyi durdurmaya HAZIRDIM. Gerçekte Brooke'un benim Irida'm olmasını hiç istememiştim.

Kalixianlar ve Terran kadınları arasında bağlar oluşmaya başladığında bile bir Irida'ya sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama bu bilgiyi öğrendiğim an, her şey birden anlam kazandı.

Brooke benim.

Onun sıkı, sıcak kanalının sikimin etrafında sıkışma hissi şimdiye kadar yaşadığım en mükemmel şey. Kendimi onun içinde sabit tutmak için tüm kısıtlamalarımı alıyorum, vücudunun izinsiz girişe alışması için bir an izin veriyorum.

Kendi büyüklüğümün ve gücümün farkındayım ve onu incitmek istemiyorum. Ama o sanki birbirimize uymak için yaratılmışız gibi beni kabul ediyor. İç duvarları tekrar sıkılıyor ve dudaklarına karşı inliyorum, zevk o kadar yoğun ki neredeyse beni boğuyor.

Çiftleşme şehvetini duymuştum. Hatta Nierra'dan çıkış yolu ararken benim eşimmiş gibi davranmasına karar verdiğimizde Brooke'a bunu açıklamıştım. Ama hiçbir hikâyeye bunun gerçekte nasıl bir his olduğunu yeterince yansıtmıyordu.

Bu sadece fiziksel bir arzudan daha fazlası. Sonunda hareket etmeye başladığımda, yavaşça dışarı çekilip sonra tekrar içeri girdiğimde, kelimenin tam anlamıyla onu sahiplendiğimi hissediyorum.

Ona *sahip olmak*.

Ben onunkini alırken ona sadece bedenimi değil, aklımı, kalbimi ve ruhumu da veriyorum, karşılığında aynısını alırken her parçam ona akıyor.

"Siktir, Zhori," diye bağıyor, bacakları kalçalarımın dolanırken tırnakları sırtımı çiziyor. "Öyle hissettiriyor ki... öyle hissettiriyorsun ki..."

"Biliyorum." Titriyorum, sikim onun içine dökülme dürtüsüyle zonkluyor. Boşalmaya çok yakıным. Kendini çok iyi hissediyor ve her bir his çok yoğun. "Krax, biliyorum."

Taşaklarım geriliyor ve kendimi onun kanalından tamamen çekilmeye zorluyorum. Öpücükten geri çekilerek, girişinde dururken gözlerinin içine bakıyorum, sonra yavaşça içine geri kayarken yüzünün zevkle kıvrılmasını izliyorum, etrafımda sıkıldığını hissediyorum.

Nefes nefese inliyor, teni ateş gibi ve terden nemli bir şekilde benimkine değişiyor. Eylemi birkaç kez daha tekrarlıyorum, ikimizi de kızdırıyorum ve zevkimizi ortaya çıkarıyorum. Ama ne kadar istesem de daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Her yavaş itişte kontrolü kaybetmeye daha da yaklaşıyorum.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum dudaklarına, parmaklarımı saçlarında gezdirirken, yüzünü, göğüslerini okşarken, elim beline doğru kayarken kalçalarım onunkilere karşı daha hızlı sallanmaya başlıyor. "Tanrım, Brooke, çok yaklaştım.

."

"Ben de."

Nefes nefese konuşuyor ve tek başına söylediği sözler beni neredeyse uçurumun kenarına itiyor. Sikim zonklıyor, serbest kalmak için can atıyor ve birkaç saniye daha kendimi tutmaya çalışıyorum, içine girerken onu çılgınca öpüyorum.

Kalçalarımın açısını hafifçe değiştiriyorum ve ağzı açık kalıyor, elleri omuzlarımı kavrarken kasları titriyor.

"Zhor!"

Haykırıyor, kanalı etrafımda sıkılaşıırken başı geriye düşüyor. Altımda kıvrılırken tırnakları derime batıyor. Kendi doruk noktam aceleyle vuruyor ve horozum zonklayıp nabız atarken, sıcak tohumumu onun içine dökerken öne çıkıyorum.

Aldığımız zevkin ardından vücudunun üzerine yığılıyorum. Onu ezmek istemediğim için bir iniltiyle çekilip yana yuvarlanıyorum ve dudaklarımı saçlarına bastırırken onu kollarıma çekiyorum. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve ben onu olabildiğince kendime yakın tutarken o da kucağıma gömülüyordu.

Şehvetin yakında geri döneceğini biliyorum. Onu birkaç dakika önce olduğu gibi çaresizce isteyeceğimi de. Ama şu anda tek hissettiğim mükemmel, eksiksiz bir *doğruluk* duygusu, sonunda tam olarak olmam gereken yere vardığının bilgisi.

"İyi misin?" Yumuşakça mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor.

Bir süre sessiz kaldık ve sonra sırt üstü dönerek alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette," diyorum ona. "Ne olursa."

"Bana bağdan bahsettiğinde... biraz rahatladım," diye itiraf ediyor. "Günlerdir sana karşı bir şeyler hissediyorum, gerçek duygular. Hayır, hayır, hayır,

Dürüst olmak gerekirse, bundan daha uzun süredir. O kapsülün içinde uyandığımdan beri... ya da belki ondan da önce, beni kardan çıkardığın zamandan beri. Kendimde değildim ve her şey bulanıktı ama kendimi çok güvende hissettiğimi hatırlıyorum."

Mavi gözleri parlıyor, kızarmış yanaklarıyla güzel bir kontrast oluşturuyor ve biraz sırtıyor.

"Uzun zamandır inşa ediliyordu, tek söylediğim bu. Ve nedenini bilmiyordum. Çok az tanıdığım biri için bu kadar güçlü bir şeyler hissetmek çok garip geliyordu. Kendime bunun sadece içinde bulunduğumuz durumun yoğunluğu olduğunu söyledim, ama şimdi başka bir şey olduğunu biliyorum. Bu bir eş bağıydı ve bundan memnunum. Sana karşı neden böyle hissettiğimi bildiğim için mutluyum. Gerçek olduğu ve rol yapmadığım için mutluyum."

Başımı eğiyorum, ona bakmadan önce alnını ve saçlarını öpüyorum. Ona duyduğum açlığın yeniden uyandığını hissedebiliyorum, elimi belinde gezdirirken şehvetin yavaş yavaş kanımda dolaşmaya başladığını hissediyorum, ona dokunma ihtiyacı duyuyorum.

"Ben de aynı şeyi hissettim." Kıkırdayarak ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "İlk başta bunun sadece fiziksel bir çekim olduğunu düşündüm - çok güzelsin ve en başından beri sana çekildim. Sonra belki de senin eşini oynama rolünde biraz fazla kaybolduğumu, kendi hileme inanmaya başladığımı düşündüm. Ve buraya kurtarmaya geldiğim birinden faydalanmak istemedim. Ne de olsa seni güvende tutmam için bana güveniyordun, tüm zamanımı seni arzulararak geçirmem için değil."

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve ben de derin bir nefes alarak onun bana daha da yaklaştığını hissediyorum. Aletim buna tepki veriyor, damarlarımda bir zevk zonklaması atarken yarı sertliğe dönüşüyor.

"Ama seni çok istiyordum," diye devam ediyorum. "Başka şeylere bu kadar odaklanmasaydım, bunu inkâr etmeye bu kadar niyetli olmasaydım, eş bağına daha erken fark ederdim. Sana karşı duyduğum arzunun üstesinden geldim - kendimi bunu düşünmemeye zorlayana kadar büyüdükçe büyüdü."

Bunun üzerine gülümsüyor, bana karşı kıpırdanırken gözleri hınzırca parıldıyor, tekrar tahrik olmamdan açıkça memnun.

"Nierra'dan kurtulduktan sonra başka biriyle çiftleşeceğin düşüncesi kalbimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde acıttı," diyorum ona açıkça. "Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Çünkü sen benimsin ve ben de seninim. Sadece bunu fark etmem çok uzun sürdü."

Brooke uzanıp parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve başını yastığa yaslıyor.

"Büyükanнем öldükten sonra yakın olduğum hiç kimse olmadı," diyor usulca. "Ölümünün yasını tutmaya fırsat bulduktan sonra biraz çıkmaya çalıştım. Belki de yakın olacağım birine ihtiyacım vardır diye düşündüm. Ve biri vardı

-Beni gerçekten önemsedğini düşündüğüm bir adam. Nasıl hissettiğimi anladığını söyledi ve yanımdaymış gibi davrandı. Ona tamamen inandım."

"Ne oldu?" Gözlerinde parlayan acıyı görerek soruyorum. Hayatta olduğum sürece hiçbir şeyin ona zarar vermesini istemiyorum.

"Büyükanнем bana bir miras bıraktı, Nashville'e taşınmam ve şarkıcılık kariyerimde ilerlemem için kullanmamı istediği bir miktar para. Yapacağıma dair bana söz verdirdi. Ama bu adam, Noah..." Brooke derin, titrek bir nefes alıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyorum. "Çoğunu benden çalmayı başardı. Sonra da şehri terk etti, tamamen ortadan kayboldu. Numarasının bağlantısı kesilmişti ve kimsenin nereye gittiğine dair bir fikri yoktu. Onu bulmamın hiçbir yolu yoktu."

"Bu korkunç." Çenemi sıkarak ona bakıyorum. "O adamın onuru yoktu. Sana layık değildi."

Orkun'la savaşıta olduğumuz yıllar boyunca hayatımda pek çok korkunç şey gördüm. Ama birinin başka birini seviyormuş gibi yapıp ona tamamen ihanet etmesi, hayal edebileceğim en kötü şeylerden biri.

"Ondan sonra... donup kaldım," diyor sessizce. "Bu ihanet, paranın gitmiş olması ve geri alamayacağım gerçeği ve hala büyükanнемin kaybının yasını tutmam arasında yavaş yavaş pes ettim. Kendime artık insanların önünde şarkı bile söyleyemediğimi söyledim, o zaman ne önemi vardı ki? Bu hayalleri çok uzun zamandır besliyordum ama anlamsız görünüyorlardı. Kendime eninde sonunda kasabadan ayrılacağımı söyledim, yeniden yeterince para biriktirdiğimde, yeniden insanların önünde şarkı söylemeyi başardığımda, gerçekten bir şansım olduğunu hissettiğimde."

Başını sallıyor, pencereye doğru bakıyor. "Ama bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum, gerçekten," diye itiraf ediyor alçak bir sesle. "Sıkışıp kalmama izin verdim. Oradan çıkamadım." Kollarımda dönüyor, parmaklarını saçlarımda gezdirirken bana bakıyor, sonra yanağımda ve çenemde gezdiriyor, parmaklarının ucuyla dudaklarımı hafifçe okşuyor. "Ama artık kendimi sıkışmış hissetmiyorum. Yıllardır ilk kez..." Yavaşça nefes veriyor, gözleri bana doğru parlıyor. "Kendimi özgür hissediyorum."

Onu tekrar öpüyorum, ağzının benimkine karşı sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Daha önce yaşadığım ateşli tutku inanılmazdı, ama aynı zamanda içimde uyandırdığı duygularla savaşmadan onu boş zamanlarımda öpebilmeyi de seviyorum. Suçluluk ya da çekince duymadan, tamamen ve bütünüyle tadını çıkarabiliyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldanıyorum ayrıldığımızda. "Ama ben sıkışmış hissetmedim. Akıntıya kapılmış hissettim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalix'teki neredeyse herkes ailesini ya da ailesinin bir parçasını kaybetti. Ama ben benimkini daha önce kaybettim. Ailem ben çok küçükken hastalıktan öldü ve Alfa Gücü'ne çırak olarak alınana kadar yetim kaldım."

Brooke'un kaşları birbirine yaklaşır. "Ne demek istiyorsun, Kalix'teki herkes ailesini mi kaybetti? Ne oldu?"

İç çektim. Ona geçmişimle ve Kalix'le ilgili pek çok şey anlattım. Ama henüz işin bu kısmını bilmiyor.

"Gemilerinde tutsakken Orkunlara karşı ayaklandığımızı ve şu anda Kalix'te yaşayan Terran kadınlarını bu şekilde kurtardığımızı biliyorsun. Ama sana onların esiri olmaya nasıl geldiğimizi ya da Orkunlarla olan geçmişimizi anlatmadım." Derin bir nefes alarak duraklıyorum. "Orkun uzun yıllar boyunca evrendeki en korkulan türlerden biriydi. Diğer gezegenleri istila eder, uygarlıkları yok eder ve gezegenin kaynaklarını tüketerek yollarına devam ederlerdi. Kalix'e saldırmaya çalıştılar ama onları elimizden geldiğince uzak tuttuk. Sonra, yaklaşık on altı yıl önce, halkımıza karşı kullandıkları viral bir silah geliştirdiler. Neredeyse tüm Kalixli kadınları öldürdü ve sadece en yaşlı kadınlarımızdan birkaçı hayatta kaldı."

"Ne?" Brooke'un nefesi kesildi, eli ağzına gitti. "Bu korkunç!"

"Ailem o zamana kadar çoktan ölmüştü ve ben de Alfa Gücü'ne çırak olarak alınmışım. Ama birkaç gün içinde neredeyse tüm dişilerimiz öldü. Eşlerimizi seçmek için her zaman eş bağına güvenmiştik ve sadece diğer Kalixianlarla çiftleşebileceğimize inanıyorduk. Hiçbir Kalixian aksini yapmamıştı. Ve böylece-"

"-bu yüzden halkınız bir daha asla üreyemeyeceğinizi düşündü." Orkun'un bize yaptıklarının dehşetini tam olarak anlamak Brooke'un yüzünde açıkça görülüyor. "Ta ki benim gibi diğer kadınları bulana kadar."

Başımı salladım. "Komutanımızla sizin adamlarınızdan biri arasındaki ilk eş bağı tesadüfi olabilirdi. Ama sonra olmaya devam etti. Yıllarca aklımızda tek bir hedefle savaştık; sonuncumuz da ölmeden önce Orkunların kökünü kazımak. Ama sonra eş bağları devam etti ve daha da ötesi, insan kadınlar da hamile kalmaya başladı. Artık halkımızın bir geleceği var, sizin sayenizde."

"Bu inanılmaz." Brooke yavaş bir nefes veriyor. "Böyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Kendimi başıboş hissettiğimi söylerken bunu kastediyorum." Başımı eğip boynuyla omzunun birleştiği yere bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımın altındaki teninin kokusu ve hissi beni rahatlatıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Ailem olarak savaşçı dostlarımla birlikte büyüdüm. Orkun soykırımından sonra *hepimiz* birbirimizin ailesi olduk; başka hiçbir şey kalmamıştı ve daha fazlası için de umut yoktu."

Başımı tekrar kaldırıp bakışlarını yakalıyorum.

"Onları kardeşlerim gibi derinden seviyorum, her birini. Gerekirse savaşta herhangi biri için seve seve ölürdüm ve bir gün hala çağrılabilirim. Ama hiçbir zaman bir eş ya da bir aile ummadım. Özellikle bir kişi için savaşmanın, birini her şeyden önce onu güvende tutmak için her şeyi yapabilecek kadar derinden sevmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim." Yüzüne nazikçe dokunuyorum, parmaklarımı soluk, pürüzsüz teninde gezdiriyorum. "Ama artık seviyorum. Ve bu benim için her şey demek. *Sen* benim için her şeysin."

Sözlerimi mühürlemek istercesine onu yavaş, yumuşak ve derin bir şekilde öpüyorum, dilimi alt dudağının üzerinden geçirip ağzının sıcaklığına doğru kaydırıyorum, onu kendime çekerken kollarımı etrafına doluyorum.

Vücudu benimkine karşı eriyor, göğüslerinin yumuşak kıvrımları göğsüme bastırıyor, kalçalarım sanki benim için yaratılmış gibi uyluklarının arasına yerleşiyor. Ve şu anda, gerçekten öyle olduğuna inanıyorum.

Eşim, Irisa'm, her zaman bulmam gereken kadın.

Aletimin aramızda sertleşmeye başladığını hissedince usulca inliyor. Vücuduna dokunmak beni anında uyandırmaya yetiyor, arzunun közlerini kükreyen bir aleve dönüştürüyor. Yumuşak öpücüğümüz şiddetleniyor ve kalçalarımı yuvarlıyorum, kıvrımlarından kayarken sikimi onun uyarılmasıyla kaplıyorum.

Ona yeterince yakın olamıyorum. Ona doyamıyorum.

İçine girdiğimde bile, inlemeleri şarkı söylemesi kadar tatlı ve müzikal, hala daha fazlasını arzuluyorum. Ve etrafımda parçalanırken, vücudu

Bana tamamen teslim olurken içimde eriyor, bundan daha iyi bir şey olamayacağını biliyorum. Daha mükemmel bir şey olamaz.

O gerçekten benim ideal eşim ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Ama önce bizi bu çöl gezegeninden çıkarmalıyım.

Brooke

SONRAKİ BİRKAÇ gün hem çok yavaş hem de çok hızlı geçiyor. Nierra'dan ayrılıp yeni hayatıma başlayabileceğim Kalix'e gitmek için sabırsızlanıyorum - artık Zhor'i'yi ve aramızda oluşan bağı da kapsayacak bir hayat. Önümdeki gelecek birdenbire parlak ve renkli, aşk, zevk ve olasılıklarla dolu görünüyor ve bunu tarif edemeyeceğim kadar çok istiyorum.

Ama aynı zamanda bu odadan hiç çıkmak istemiyorum.

Zhori ile ilgili tüm fantezilerim, özlemlerim ve hayallerim beni gerçek olana, sonunda bir araya geldiğimizde ne kadar inanılmaz hissedeceğime hazırlayamazdı.

Daha önce de seks yapmıştım ama böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Seksi hep eğlenceli, doğru partnerle zevkli, yanlış partnerle hayal kırıklığı yaratan, sevebileceğin birini bulursan yakınlık kurabileceğin bir şey olarak düşünmüştüm. Ve Noah'ın ihanetinin kalp kırıklığından sonra, uzun bir süre seksten tamamen kaçındım.

Ama Zhori ile bu tamamen başka bir şey. Eğlenceli, samimi ve zevkli ama daha önce hiç deneyimlemediğim ya da hayal bile edemeyeceğim bir düzeyde.

Bazen şiddetli ve acil, bazen de tatlı ve yavaş, ama her zaman biriyle bir olmanın, birinin benim diğer yarım olmasının gerçekten ne anlama geldiğini öğreniyormuşum gibi hissediyorum. Zhori'ye bu kadar güvenmeyi öğrenmemiş olsaydım, bunun yoğunluğu korkutucu olabilirdi, ama öğrendiğimden beri, sanki birlikte yeni bir bölgeyi keşfediyormuşuz gibi geliyor.

Vortax ile ulaşımımızı ayarladığımıza göre, tek yapmamız gereken beklemek. Zhori erzak almak için bir kez dışarı çıkıyor ve döndüğünde sırtarak Vortax'ın gemisine gitme vakti gelene kadar odadan bir daha çıkmak istemediğini söylüyor. Sonra beni kaldırıp yatağa fırlatıyor, beni takip ediyor ve kaç kez boşaldığının sayısını unutana kadar ağzıyla ırzıma geçiyor.

Artık gezegen dışına geçiş ayarlamak için gizlice kaçmak zorunda değiliz, bu yüzden hanı terk etmek için gerçekten bir neden yok. Yapabileceğimiz tek şey saklanıp beklemek... ve birbirimizin tadını çıkarmak.

Uzun zamandır ve kesinlikle Nierra'ya geldiğimden beri en mutlu olduğum an bu.

Tehlikeyi ve yaklaşan gezegenden kaçma girişimini unutmak için elimizden geleni yapıyoruz ve sadece birbirimizi daha önce olduğundan daha iyi tanımak için zaman harcıyoruz. Bolca seks, bolca konuşma ve daha fazla seks. Kıyafetlerimizin dışında, içinde olduğumuzdan daha fazla zaman geçiriyoruz ve bu konuda hiçbir şikayetim yok.

Zhori kendimi cazip ve güzel hissetmemi sağlıyor ve bu muhteşem uzaylının bana bu kadar aç olması beni biraz dehşete düşürüyor. Aynı arzu benim de damarlarımda dolaşıyor, ne zaman birlikte yatağa girsek vücudum onu karşılamaya hazır oluyor - ya da duşa, masaya ya da bir keresinde şöminenin önündeki yere.

Yapacak başka bir şeyimiz olmadığı için balayına çıkmış yeni evliler gibiyiz. Birkaç haftadır tanıdığım bir uzaylıyla evleneceğim hiç aklıma gelmezdi ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Kaçırılmamdan bu yana öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın hızla değişebileceği, bu yüzden iyi kısımları asla hafife almamanız gerektiğidir. Zhori ile olan ilişkim beni mutlu ediyor, bu yüzden "normal" olup olmadığı konusunda çok fazla endişelenmeye meyilli değilim.

Çünkü normal ya da değil, bu inanılmaz.

Onun için doyumsuzum - sadece vücudu için değil, kalbi ve zihni için de. Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum ve o da benim için aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor.

Onun için bir kez şarkı söylemeyi denedim, aramızdaki bağın başkalarının önünde şarkı söyleme konusundaki takıntılarımı gidermesini umuyordum. Ama sinirlerim her zamanki gibi kabarıyor ve notalar boğazımı sıkıyor. Zhori nazik ve güven verici davranıyor, zamanla düzeleceğini, kendime karşı sabırlı olmam gerektiğini ve onun için hiç şarkı söylemesem bile bunun onun benim hakkımdaki hislerini değiştirmeyeceğini söylüyor.

Onun sabrı çok yardımcı oluyor ve kendimi derinlere atmak yerine küçük adımlar atmaya çalışıyorum.

Duş alırken kapıyı açık bırakıyorum ki içeride şarkı söylerken beni duyabilsin. Duş kabininin etrafındaki ince perde, yavaş yavaş kendimi biraz daha açabilmem, sadece mırıldanmak veya fısıldamak yerine yüksek sesle ve net bir şekilde şarkı söyleyebilmem için yeterli bir bariyer gibi geliyor.

Şarkımın bittiğinden emin olduktan sonra ya duşa bana katılır ya da ben çıkana kadar bekler ve beni kucağına alıp yatağa atar.

Saçlarım hala nemli ve beni öyle bir beceriyor ki yıldızları görebiliyorum.

Şarkı söylememin onu tahrik ettiğini, sesimin de vücudum kadar güzel olduğunu düşündüğünü biliyorum. Umarım onun için şarkı söylerken kendime güvenmek için artık aramızdaki bu engele ihtiyaç duymayacağım gün gelir - ama şu anda *zamanım* olduğunu da biliyorum. Eski takıntılarımın üstesinden gelmem için bolca zamanım olacak.

Ya da en azından öyle umuyorum. Hala Nierra'dan tek parça halinde çıkmamız gerekiyor.

Birbirimiz hakkında daha çok şey öğrendikçe, Zhor'i'ye daha çok değer veriyorum. Onun cesur ve onurlu olduğunu zaten biliyordum; benim için, hiç tanımadığı bir kadın için geri döndü çünkü bunu yapmakla kendini yükümlü hissediyordu.

Ama bana savaşlar ve evrende yaptığı seyahatler hakkında hikâyeler anlattıkça, onun cesur olmaktan çok daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Ne kadar kararlı ve sadık olabileceğini gördüm ve hikayeleri vahşi ve biraz da pervasız olabilen bir adamın resmini çiziyor, ki bunu biraz seksi buluyorum. Bana kendimi pervasız hissettiriyor, sanki onunla her şey olabilirmişim, ona herhangi bir parçamı gösterebilirmişim ve beni yine de isteyeceğine güvenebilirmişim gibi.

Vortex'la gemisinde buluşacağımız gün erkenden uyandım.

Pencereden sızmaya başlayan gri ışığa göz kırparken sinirlerim zaten gergindi. Çıplağım, battaniyenin altında Zhor'i'nin kollarına sarılmışım ve parmaklarımı yavaşça kollarının üzerinde gezdirerek ne kadar muhteşem olduğuna hayret ediyorum. Yakışıklı, cesur, güçlü ve tamamen bana ait.

Tanrım, ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Parmak uçlarımın altında hareket ediyor, kasları sıvı bronz gibi dalgalanıyor ve onun da uyanık olduğunu fark ediyorum. Beni sırtüstü yatırıyor, gözlerinde ciddi bir ifadeyle bana bakıyor ve ellerim kollarında hareketsiz kalıyor.

"Neyin var?" Ona usulca sordum.

Derin, titreyen bir nefes alır. "Vortex'la gemiye binmeden önce sana sormam gereken bir şey var... Bunu daha önce sormak istemedim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istedim. Ama sana bir seçeneğin olacağına dair söz vermişim ve hâlâ var. Dünya'ya geri dönmek istiyor musun, Brooke? Eve mi dönmek istiyorsun? Yoksa benimle Kalix'e mi gelmek istiyorsun? Bu senin seçimin ve eğer Kalix'te durmak istemiyorsan, seni doğrudan Dünya'ya götürmesi için Vortex'a daha fazla ödeme yapabilirim. Sen ne seçersen onu yapacağım."

Tereddüt ediyorum, soru karşısında bir an için hazırlıksız yakalanıyorum. Sonra başımı sallayarak ona gülümsedim.

Tabii ki bu sözünü tutacaktı, tüm bunlardan sonra bile, kendi kendime alaycı bir şekilde düşünüyorum.

Onunla birlikte Kalix'e gelmemi *istemediğinden* eminim. Yüzündeki ifadeden ve vücudunun her hattından akan gerginlikten beni yanında tutmaktan daha çok istediği bir şey olmadığını görebiliyorum.

Ama bana seçim şansı vereceğine yemin etti ve biliyorum ki onuru daha azını gerektirmiyor, artık çiftleşmiş olsak bile.

Yine de benim için seçim açık.

"Dünya'ya geri dönmek istemiyorum," diyorum ona, gözleri rahatlamayla yumuşarken yanağını okşamak için uzanıyorum. "Orada kaçırıldım, kendi hükümetim tarafından satıldım, köle olmaya gönderildim. Bir çöp gibi atıldım. Yakalandığımda hayatımın sona erdiğini sanmıştım. Ama bunun yerine özgürlüğü burada, uzayda buldum." Elimi yanağına bastırıyorum ve ona doğru eğildiğini hissediyorum, yüz hatlarını neşe ve rahatlama kaplıyor. "Sen neredeyse ben de orada olmak istiyorum, Zhorî. Dünya'da benim için hiçbir şey kalmadı."

Son sözler henüz dudaklarımdan çıkmamıştı ki bana doğru uzandı, elleri saçlarıma dolanırken doğrulup beni kucağına çekti. Dudakları şiddetli bir öpücükle benimkilerle buluştu.

Dili ağzımın içine kayıyor, benimkine karışıyor ve karnıma doğru sertleşirken aramızdaki bağın güçlendiğini ve derinleştiğini hissedebiliyorum.

Sanki bu son değişim, onun sözünü yerine getirmesi ve benim onunla kalma taahhüdüm, yeni bir şeyin yerine oturmasına neden oldu. Onu sadece bedenim değil, kalbim, zihnim ve ruhum da kabul etti.

"Ruhum seninkini tanıdı," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sen benim tek gerçek eşimsin. Mükemmel eşimsin."

Zhorî bana karşı sertleşiyor, ihtiyaç ve tatmin karışımı bir inilti çıkarırken alnı benimkine bastırıyor.

Birkaç dakika sonra içime giriyor, ikimiz de çaresizce ihtiyaç duyduğumuz şeyi bekleyemiyoruz. İçime sert ve hızlı bir şekilde girerken elleri her yerdeymiş gibi görünüyor. Ona yapışıyorum, bacaklarım zayıf kalçalarının etrafına sarılmış, topuklarım o içime defalarca girerken kıcına gömülüyor.

Bana sahip

çıkıyorsun.

Beni

tamamlıyor.

Beni onun

yapıyor.

Onun her şeyini istiyorum, tıpkı böyle, sonsuza dek ve kollarında parçalandığımı hissettiğimde, onun adını haykırıyorum. Beni uçurumun kenarına kadar takip ederken, teninin her santimini tenime bastırırken, siki içimde şişiyor ve kalınlaşıyor.

Daha sonra, isteksizce yataktan çıkmadan önce çok kısa birkaç dakika birbirimizin kollarında uzandık.

Zhori silahlarını kontrol ederken ve ben kalın giysilerimle kendimi olabildiğince gizleyerek toparlanırken hızlıca giyiniyoruz, ayaküstü yemek yiyoruz. Küçük yuva odamız, Nierra'da olmamıza rağmen, birdenbire terk etmeye korktuğum bir sığınak gibi görünmeye başladı. Etrafımızdaki gezegen korkunç bir yer olabilir ama bu küçük, sıcak odada, tüm bu korku ve tehlikenin ortasında birbirimize tutunarak birkaç gün içinde aylarca anı biriktirdik.

Ancak Zhori ile birlikte yarattığımız küçük mutluluk baloncuğunda kalmayı ne kadar arzulasam da, buradan uzaklaşmak için ben de en az onun kadar istekliyim. Kalix'e güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde, birlikte yeni bir yer yapabiliriz - asla kaçmak zorunda kalmayacağımız bir yer. Her zaman güvende olacağımız bir yer.

Sabah soğuk ve gri. Hanın dışına çıktığımızda, rüzgâr etrafımızı kırbaçlıyor, yeni yağmış karı cadde boyunca sürükleyerek her yere savuruyor ve görmeyi zorlaştırıyor.

"En azından bizi bulmalarını zorlaştıracak," diye mırıldanıyorum Zhori'ye, başımızı rüzgâra doğru eğip rıhtıma doğru olabildiğince hızlı adımlarla ilerlerken. "Bu haldeyken kimse bizi fark edemez."

"Öyle umalım," diyor sıkıca.

Şehirde yolumuza devam ederken sessiziz. Rüzgâr her şeyi duymamızı zorlaştırıyor ve ikimiz de herhangi bir tehdide karşı tetikte ve odaklanmış durumdayız.

Yanaşma yerine ulaştığımızda omuzlarım biraz gevşiyor. Vortax'ın gemisini hemen fark ediyorum - tıpkı söylediği gibi parlak ve siyah, esen karda bile göze çarpıyor. Sürpriz bir şekilde inişte, dondurucu soğuğa rağmen hala sadece deri yelek ve pantolon giymiş, uzun tüylü küpesi rüzgarda sallanıyor.

"Geldiniz!" Biz yaklaşırken selamlıyor, kara gözleri parlıyor ve bize kurt gibi sırıtıyor. "Ve tam zamanında! Acele edin, birazdan ayrılacağım."

Zhori ve ben aceleyle gemiye doğru ilerlerken içimi bir rahatlama kaplıyor.

Tam orada. Birkaç adım sonra ona dokunabileceğim. Yakında gemiye binip Nierra'dan ayrılacağız, umarım bir daha dönmeyiz.

Başardık. Başardık.

Dönüp Zhorî'ye bakıyorum ve ona ne kadar mutlu olduğumu, yaptığı her şey için ne kadar minnettar olduğumu söylemek için ağzımı açıyorum.

Ama kelimeler dudaklarımdan dökülürken, bir patlama sesiyle boğuluyorlar, öyle yüksek bir patlama ki canımı yakıyor. Geriye doğru fırlatılıyorum, dünya etrafımda dönerken havada uçuyorum ve sonra rıhtımın sert, donmuş yüzeyiyle çarpışırken vücudumdaki tüm nefesler tükeniyor.

Kendimi dirseklerime kadar itmeye çalışırken, kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, Vortax'ı artık göremediğimi fark ediyorum.

Tek gördüğüm, bir zamanlar gemisinin olduğu yerde dumanı tüten, bükülmüş metalden bir kabuk ve patlamadan dolayı etrafındaki yıkım. Zhorî'yi bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum ama ilk başta onu bulamıyorum. Uçuşan kar, duman ve kendi baş dönmem etrafımdaki her şeyi bulanıklaştırıyor.

Sonunda onu görüyorum, bir iniltiyle dizlerinin üzerine çökmüş, alnından kan damlıyor. Paltosu açılmış ve bronz teni etrafımızdaki beyaz bulanıklığın içinde parlıyor.

"Brooke!" diye bağılıyor ama ben ona seslenemedim koşan ayak seslerini duyuyorum.

Bir düzine silahlı adam bize doğru koşuyor. Savyiek'in renklerini giydiklerini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Zhorî'nin etrafını sarıyorlar, onu dövmeye başladıklarında dudaklarımdan dökülen ani, çaresiz çığlıkları görmezden geliyorlar.

Ayağa kalkmaya çalışıyor, onlara saldırırken neredeyse hayvani bir sesle hırlıyor. Ama onun için bile çok kalabalıklar ve patlamanın etkisiyle zayıf düşmüş. Ona tekrar tekrar vurduklarında, tekmelediklerinde ve vurduklarında, muhafızlardan biri bir blaster çıkarıyor. Zhorî'ye ateş ederken çığlık atıyorum.

Arkadaşımın vücudu kaskatı kesildi ve bir yığın halinde yere yığıldı.

Korkunç bir an için onun öldüğünü düşünüyorum. Kalbim kendi üzerine çökecek gibi oluyor. Sonra iki muhafız onu yukarı çekip ellerini bağlıyor ve içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Ölmüş olsaydı bunu yapmazlardı. Sakinleştirici gibi bir şey olmalı.

Bir avuç muhafız peşime düştüğünde sendeleyerek ayağa kalkıyorum, bir anlık rahatlamam tekrar dehşete dönüşüyor.

Bir şekilde Savyiek bizi buldu.

Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ve muhafızlar bana doğru uzandıkça onları tekmeliyor ve tırmalıyorum ama bunun bir önemi olmayacağını biliyorum. Zhorî onlarla savaşamadıysa, ben de kesinlikle savaşmam.

Lanet olsun. Çok yaklaştık. Çok yakındık.

Bir mızrağın ucunun başımın arkasına saplandığını hissetmeden ve karanlığa gömülmeden önceki son düşüncem bu.

Zhori

Kendime geldiğimde, sersemlemiş ve kafam karışmış hissediyorum. Görüşüm bulanık ve diğer tüm duyularım da bulanık görünüyor.

İtiraz eden kaslarımı itaate zorlayarak etrafıma bakıyorum ve iki iri, hantal uzaylının beni sürüklediğini görüyorum, biri iki yanımda, elleri kollarımı acıyla kavıyor. Bilincimi geri kazanmaya çalışsam da bana bir tür bayıltıcı vermiş olmaları gerektiğini biliyorum. Uzuvarımın hiçbirisi çalışmıyor gibi görünüyor - uyanık olmama rağmen felç olmuş durumdayım, karşı koyamıyor ya da kendimi savunamıyorum.

Desh it all. Savaşmam gerek.

Tutsaklarım beni ileriye doğru çekerken, çevrem hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorum, nerede olduğumu tahmin etmeme yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Üzerinde sürüklendiğim zemin damarlı mermerden yapılmış, devasa pencerelerden gelen keskin ışıktaki parıldıyor. Pencereler, taş duvarlardan aşağı dökülen kan pınarları gibi görünen lüks kırmızı perdelerle asılmış.

Dışarıda kar yağıyor ve ben hâlâ Nierra'da olduğumuzu fark ediyorum. İçinden sürüklendiğim binayla ilgili her şey zenginlik ve bolluk çılgınlıkları atıyor.

Savyiek.

Tahmin etmem gerekirse, şu anda onun malikanesinde sürükleniyorum. Limanda bize saldıranlar onun muhafızlarıydı. Vortax'ın gemisini yok ettiler ve muhtemelen kaçakçıyı da öldürdüler.

Önümdeki bir dizi kapı açılıp muhafızlar beni devasa kompleksin derinliklerine doğru sürüklerken irkiliyorum. Sol tarafta, içinde şık bir gemi olan küçük bir yanaşma yeri görüyorum ama sistemimdeki sakinleştirici beni uyuşturup tekrar bilincimin sınırına ittiği için bunu zar zor fark ediyorum.

Başka bir kapı açılıyor ve dizlerimin soğuk ve sert bir yüzeyin üzerinde sürüklendiğini hissedince hafifçe uyanıyorum. Bayat bir koku burun deliklerime ulaşıyor ve gözlerimi tekrar açmak için mücadele ederken, bir bekletme alanına getirildiğimi fark ediyorum.

Tabii ki Savyiek'in bir zindanı var.

Gardiyanlar beni bir hücreye doğru sürüklüyor. Her parçam karşı koymam gerektiğini haykırıyor ama yapamıyorum. Tamamen hareketsiz hale getirildim, hücrenin kapısı çarparak kapanırken sert ve soğuk zemine hareketsiz bir yığın halinde düşmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Onu başka bir taneye koy."

Boğuk bir ses kulaklarıma ulaşıyor. Gardiyanların ayak sesleri geri çekilmeden önce bir hücrenin daha kapandığını duyuyorum.

Brooke.

Onun adı zihnimde süzülüyor, tatlı, güzel eşimi düşündükçe bir düzine duygu sel olup akıyor.

Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Onu korumak için.

Ona gitmek için.

Ama karanlık beni sürüklüyor ve bu sefer direnemeyeceğim kadar güçlü.

TEKRAR UYANDIĞIMDA kafam daha berrak oluyor.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok ama gözlerim açıldığında ve vücuduma hisler hücum ettiğinde ayağa kalkıyorum.

Uzuvlarımla tekrar çalıştığımı fark ettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Hâlâ sersemlemiş ve kafam karışmış gibi hissediyorum ama vücudumun kontrolü yeniden bende. Felç, sakinleştiricinin geçici bir yan etkisi olmalı.

Tutulduğum bina şu anda çok karanlık, ama benimkinin yanındaki hücrede buruşmuş bir şekil seçebiliyorum.

Brooke.

Çıplak zeminde top gibi kıvrılmış, parlak kahverengi saçları birbirine karışmış ve keçeleşmiş. Yavaşça kendini oturur pozisyona iterken inleyerek kıpırdanıyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken bakışları çılgınca etrafta geziniyor.

Beni hemen görüyor ve çığlık atıyor, ayağa fırlarken bir eliyle ağzını kapatıyor.

Aynı anda birbirimize doğru sendeliyoruz, parmaklıklarla birbirimizden ayrılıyor ama yine de parmaklıkların arasından birbirimize uzanıyoruz, birbirimize dokunmak için yanıp tutuşuyoruz.

Terran kadınları depodan kurtardığımızda Druxik'in nasıl hemen Cora'ya gittiğini hatırlıyorum. Onu öpmek için durmaması gerektiğini, zaman olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi anlıyorum. Etrafımızda başka neler olduğu ya da bizi neyin ayırdığı önemli değil. Brooke'a dokunmaya nefes almaktan daha çok ihtiyacım var. Onun gerçek olduğunu, burada benimle olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Şimdilik hala hayatta olduğunu.

"Zhorı," diye soluk soluğa bağılıyor, parmaklıkların arasından beni çılgınca öperken yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Tanrım, seni öldüreceklerinden korkuyordum!" Ona dokunabilmek beni biraz rahatlatıyor ama yeterli değil. Öfkeliyim - ona değil, hatta gardiyanlara ya da Savyiek'e de değil.

kendim.

Söz verdiğim gibi onu
koruyamadım. Eşimi
kurtaramadım.

Böyle bir şeyin olabileceğinden şüphelenmediğim ya da bunu önlemek için daha fazlasını yapmadığım için kendime kızgınım. Güvende olduğumuza, görevin bittiğine inanmıştım. Ve şimdi Brooke güvenliğe ulaşmadan dakikalar önce tekrar yakalandı. *Tekrar.*

Ben ona bir şey söyleyemeden hücre bloğunun kapısı açılıyor. İçeriye biraz ışık sızıyor ve Savyiek ile muhafızlarının içeri girişini görmemizi sağlıyor.

Sümüklü böceğe benzeyen uzaylı yavaşça hücrelerimize doğru ilerliyor, gözleri bizi görünce öfkeyle kısılıyor ama aynı zamanda zaferle doluyor. Brooke'a şehvetle gülümsüyor, bakışları onun vücudunda geziniyor.

"Sizi aptallar," diye alay ediyor önümüzde dururken, yüz ifadesi nefret dolu bir neşeye dolu. "Güvende olduğunuzu sandınız ama ihanete uğradınız. O kaçakçıyı öldürmeliydiniz," diye ekliyor bana bakarak. İçinden bir kıkırdama geçiyor, vücudunun ağır kıvrımları tuniğinin pahalı kumaşının altında titriyor. "Adını hatırlayamıyorum. G ile başlıyordu

-Evet, Gir. Rakibinin garip görünümlü bir uzaylı ve eşini gezegenden kaçıracağını öğrendi ve... Parçaları birleştirmesi için bu ve seni yakaladığım için vereceğim ödül haberi arasında zor olmadı. Tek yapması gereken biraz soruşturmakta ve benim seni aradığımı öğrendi."

"Sen-" Brooke parmaklıklara doğru hamle yapıyor, ellerini parmaklıklara sıkıca sararak ona dik dik bakıyor. "Seni pis canavar! Orada olacağımızı biliyordun."

"Tabii ki yaptım." Ona gülümsüyor, cılız kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gıdıları titriyor. "Gemide olacağını biliyordum, bu yüzden adamlarımdan bazılarını gemiyi yok ettirdim ve seni buraya getirdim." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Zaten başıma çok fazla bela açtın Kalixian, yoksa seni köle olarak savaş halkalarına satardım. Ama seni idam ettirirsem herkes için daha az baş ağrısı olur. Ne de olsa paraya ihtiyacım yok."

Tekrar gülüyor ve dikkatini Brooke'a çeviriyor.

"Ve *sen*. Başıma açtığın tüm belaları sana ödeteceğim, ama bundan çok daha fazla zevk alacağım. Ne de olsa giydiğin onca kıyafetin altında çok güzel bir kadın olduğunu biliyorum. Daha önce hiç Terran bir kadınla birlikte olmadım, ama çok alıngan olduklarını duydum. Sana yerini öğretmekten zevk alacağım." Duraklıyor ve düşünerek bana tekrar bakıyor. "İkinizin de birbirinize değer verdiğiniz çok açık olduğundan, cazibenizin tadını çıkarmamı izlemek için neredeyse bunu yeterince uzun süre canlı tutmak istiyorum."

Brooke'un gözleri parlıyor, derinliklerinde panik ve öfke yanıyor. Konuşmaya başlar, ama Savyiek elini umursamaz bir şekilde sallar.

"İnkâr etmeye çalışma zahmetine girme. İçeri girdiğimde ikinizi barda birlikte gördüm. Belli ki kurtarıcınız sizi *kurtarmaktan* daha fazlasını yapıyor." Üst dudağı kıvrılıyor. "Çok yazık, gerçekten. Çok güzelsin, seni küçük haremimin kraliçesi yapmayı planlamıştım. Beni memnun ettiğin sürece seni mümkün olan her türlü lüksle şımartacaktım. Ama şimdi bu Kalixian pisliğiyle açıkça yattığına göre, sana olduğun gibi bir fahişe gibi davranmaktan başka seçeneğim yok. Ve bundan da zevk alacağım. Sadece farklı bir şekilde. Ne de olsa artık sana karşı bu kadar dikkatli olmam gerekmeyecek."

Parmaklıklara yaklaşıyor, gözleri tekrar Brooke'un üzerinde gezinirken uzun yeşil dili ağzından çıkıp dudaklarına kayıyor. Bro, hücrenin arka tarafına doğru çekilirken dudaklarından küçük bir ses kaçıyor ve Savyiek muzaffer bir şekilde gülmeye başlıyor.

"Sen öldükten sonra onu kırmanın o kadar da zor olacağını sanmıyorum, Kalixian," diye mırıldanıyor zalimce. "Ama eğer öyleyse, bu da kendi içinde zevkli olabilir. Ve uzun sürmeyecek. Kısa süre içinde seni alması için birini göndereceğim."

Bana dudak büküyor ve odadan hantal adımlarla çıkmak için dönüyor. Brooke hala hücresinin arka tarafında ayakta duruyor, kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarmış. Onun korku dolu yüz ifadesini görmek beni neredeyse kör edecek kadar güçlü bir öfkeyle dolduruyor.

Bizi yakalayan krax parçasının ne yaptığını biliyorum. Yakında benim öldürölmek üzere götüröleceğimi ve Brooke'un da Savyiek'le birlikte kaderiyle yüzleşmeye gönderöleceğini bilerek ikimizi de korkumuzla baş başa bırakıyor. Belli ki birbirimize değeri verdiğimizi biliyor ve kaderlerimizle yüzleşmek üzere götürölene kadar bize işkence etmek istiyor. O da en az Orkun kadar şeytani ve çıkarıcı ve içimden onu lime lime etmek geliyor.

Ama intikamdan daha önemlisi kaçmak. Sorun şu ki, bunların ikisine de giden net bir yol göremiyorum.

Savyiek'in gittiğinden emin olduktan sonra Brooke kafeslerimizin arasındaki parmaklıklara doğru koşuyor. Ne kadar korktuğunu görebiliyorum - bunu benden saklama zahmetine girmiyor. Gözleri kocaman ve korkmuş, yüzü solgun ve parmaklıkları kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Zhori, ölemezsin," diye fısıldıyor titreyen bir sesle. "Ölemezsin. Sana izin vermeyeceğim."

Kendisi için değil de *benim* için korktuğunu fark ediyorum. Gözlerindeki korku, titreyen elleri, Savyiek'e verdiği tepki -Çünkü bana olacıklardan korkuyor.

Bir şey göğsümü deliyor gibi, aynı anda hem acı verici hem de zevkli. Daha önce hiç kimse benim için bu kadar endişelenmemiş, beni bu kadar sevmemişti ki başıma bir şey gelmesi fikri onları dehşete düşürmüştü. Ama şimdi bunu düşünemem. Odaklanmalıyım, bizi bu durumdan kurtarmalıyım. Irisa'mın ölmesine izin veremem.

Parmaklıklara yaklaşıyorum, sesimi alçak tutuyorum ki başka kimse duymasın. duymak.

"Kullanabileceğimiz başka bir gemi olabilir," diye mırıldanıyorum ve gözleri genişle. "Vortax'ınki yok edilmiş olsa da, sanırım buradan çıkmak için hâlâ bir şansımız olabilir."

"Ne?" Kaşları çatıldı. "Nasıl? Bulunduğumuz yerin bir kısmını görecekt kadar uyanık kaldım, burası çok büyük. İskeleye asla geri dönemeyiz. Ve dönsek bile, daha fazla paramız yok-"

"Buraya sürüklenirken bir gemi gördüm," diyorum ona ısrarla, sesim hâlâ kısık. "Sanırım Savyiek'in özel gemisi. Küçük bir gemi ve buradan çok uzakta olmayan özel koyuna yanaşmış durumda. Burası devasa bir yer gibi görünüyor ama dikkat dağıtıcı bir şey yaratabilsek, sanırım çok hızlı bir şekilde geri dönmenin bir yolunu bulabilirim. Tek yapmamız gereken bu hücrelerden nasıl çıkacağımızı bulmak, sonra da kaçabiliriz."

Brooke'un gözleri yeni bir umutla parlıyor ve hızlı hızlı düşündüğünü görebiliyorum, dudaklarını çığnerken bakışları biraz odaksızlaşıyor.

"Bir şekilde hücre kapılarını açması için bir gardiyan bulmalıyız." Etrafımıza göz gezdiriyor, çevremizi tarıyor. "Buradan zorla çıkamayız. Silahlarınız yanınızda değil ve kafesleri kırıp açamayız. Bu yüzden onları bir şekilde kandırmamız, kapıları bizim için açmalarını sağlamamız gerekecek." Bir an düşündükten sonra heyecanla öne doğru eğiliyor, gözleri kocaman oluyor. "Hasta numarası yapacağım. Sonra da içeri girdiğinde gardiyana saldıracağım."

Sözleri içimde iliklerime kadar hissettiğim içgüdüsel bir tepkiye neden oluyor.

"Ne?" Ona bakarken ses tonumu korku kaplıyor. "Hayır! Kesinlikle olmaz." Bir plan yapmak için fazla vaktimiz yok, ama ben Irida kendini tehlikeye attı.

Yapamıyorum işte.

Brooke

ZHORI başını sallarken çenesi sıkılır.

"Hayır," diyor sert bir sesle. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim Brooke. Bu riski almaya izin vermeyeceğim. Başka bir yolu olmalı."

Yüzündeki ifadeye, kendimi hiçbir şekilde riske atmama izin vermeme konusundaki kararlılığına kalbim acıyor. O cesur, onurlu ve vahşi ve ben onun tüm bu özelliklerini seviyorum.

Ama benim için cesur olma zamanı. Vahşi olma zamanım geldi.

"Elimizdeki en iyi şans bu," diye fısıldıyorum, parmaklıklara olabildiğince yaklaşp eline uzanıyorum.

Beni kurtaran, bana güven veren, beni rahatlatan hep o oldu. Şimdi onu koruyacağım.

"Savyiek zaten seni öldürmeyi planlıyor." Bu kelimeleri söylemek bile acı veriyor. Konuşurken boğazıma takılıyor ve onları zorla çıkarmak zorunda kalıyorum. "Hasta ya da yaralı olman muhafızların umurunda olmayacak. Ama Savyiek beni *istiyor*. Benim için planları var. Eğer hasta ya da yaralı gibi görünürsem gardiyan endişelenecek çünkü Savyiek'in istediği olmazsa başı belaya girecek."

Ses tonumun bu kadar düzgün olmasına şaşırdım. Korkunç bir uzaylı sümüklüböceğinin beni seks kölesi yapmasından, bana hayal bile etmek istemediğim şeyler yapmasından bahsediyorum ve tüm bunları en gerçekçi şekilde söylüyorum. Ama şu anki gerçekliğimiz *bu* ve sakın kalmam gerekiyor. *İkimizi* de sakın tutmalı ve Zhorin'in mantıklı düşünmesini sağlamalıyım.

"Muhafızların gelip bana yardım etme olasılığı daha yüksek," diye ekliyorum sesimi sabit tutarak.

"Hayır." Zhorin inatla başını sallar. "Bundan hoşlanmadım. Ya-"

"Bana kendimi nasıl savunacağımı öğrettin," diye ısrar ediyorum, onun güzel gözlerine bakarak. Gümüş benekler odanın loş ışığında pırıl pırıl parlıyor. "Bunu yapabilirim. Ve bunun tek yol olduğunu biliyorsun."

Uzun bir süre sessiz kalır. Sonra uzun bir nefes veriyor, burun delikleri açılıyor.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor.

"İyi olacağım, Zhorî." Gergin göründüğünü bilsem de gülümsemeye çalışıyorum. "İyi bir öğretmenim vardı."

Başımın arkasını avuçlayarak beni öpüyor, sert ve şiddetli. Yemin ederim o anki tüm duygularını *hissedebiliyorum*; çaresizliği, korkuyu ve arzuyu. Gözlerim kapalı ona sarılıyorum, bunu hatırlamak için umutsuzca çırpınıyorum. Zhorî'nin gücünü ve sıcaklığını olabildiğince özümsemek için.

Bu adamı seviyorum. Onu çok seviyorum.

İkimizin de uğruna savaşacağı bir şey var. Uğruna savaşacak *birileri*. Ve gerekirse birbirimiz için öleceğiz.

"Sana gösterdiğim her şeyi hatırlıyor musun?" Ayrıldığımızda Zhorî soruyor, yüzü endişeyle buruşmuş.

"Evet." Başımı salladım, önümdeki göreve odaklandım. "Bana hangi hareketleri kullanacağımı söyle."

Bana yönergeler mırıldanıyor, bana öğrettiği manevraları ve benden çok daha büyük birini nasıl etkisiz hale getireceğimi hatırlatıyor. Kısık seslerle bir plan üzerinde konuşuyoruz, tüm saldırımı zihnimde canlandırana kadar üzerinden geçiyoruz.

Ondan sonra yapabileceğimiz tek şey bir gardiyan gelip viziteye çıkana kadar beklemek.

Hücre kapısı nihayet açıldığında, kalbim göğsümde o kadar sert atmaya başlıyor ki, hasta numarası yapmak için çok uğraşmam gerekeceğini sanmıyorum. Sanki gerçekten hasta olabilirmişim gibi hissediyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek, kusacakmışım gibi boğulmaya ve öğürmeye başladım.

"Yardım edin!" Parmaklıklara doğru sürünerek zayıfça sesleniyorum. "Ben hastayım. Yardıma ihtiyacım var! Sanırım sakinleştirici-" Tekrar öğürüyorum, sanki alerjik bir reaksiyon geçiriyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum. "Boğazım... Nefes alamıyorum..."

İlk başta gardiyan daha fazla yaklaşıyor, sanki beni görmezden gelmeye niyetliymiş gibi. Boğuluyorum ve tekrar nefes nefese kalıyorum, neredeyse kendimi gerçekten kusturana kadar öğürüyorum.

Zhorî de oyuna dahil olur, kafesinin kapısına doğru koşar ve parmaklıkları tıkırtır. "Nefes alamıyor!" diye bağılıyor muhafıza. "Buraya gel, seni krax yığını! Ona yardım et!"

Gardiyan duraklıyor, bize doğru bakıyor ve ben boğazımı tutarak yere yığılıyorum. Zhorî parmaklıkları daha sert sallıyor.

"Bayılacak! Ona yardım edin!"

Sesi o kadar çılgınca geliyor ki, planımızı daha önce konuşmamış olsaydık, *ben* bile ona inanabilirdim. Ve muhafız üzerinde işe yaramış gibi görünüyor, çünkü uzaylı muhafız dikkatli bir şekilde kafeslere doğru geliyor, yüzü kaşlarını çatmış bir şekilde.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor, cüssesi kapının önünde glgeleniyor. Hücre.

Nefes nefese kaldığımda Zhori parmaklıklara tekrar vuruyor ve kalbim Benim için hissettiği gerçek korkuyu bu eyleme aktardığını fark ettiğimde sıkılıyor - gerçekten hasta olduğumu düşündüğünden değil, başarısız olursak bana ne olacağından korktuğu için. Muhtemelen açıkladığından daha fazla korkuyor, gardiyanın düşündüğü nedenlerden dolayı değil, benim iki katımdan daha büyük bir uzaylıya saldırmak üzere olduğum için.

Hadi Brooke, bunu yapabilirsin.

Gerginlik midemde düğümleniyor. Bu işte başarısız olamam. Zhori'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Başım bir yana yatıyor ve gardiyan hücrenin kapısını açıp içeri girdiğinde nefes alışverişimin sığlaşmasına izin veriyorum.

"Pekâlâ, kk Terran. Dur sana bir bakayım," diye homurdanıyor ve beni yerden kaldırmak için uzanıyor. O beni ayağa kaldırana kadar mümkün olduğunca hasta ve zayıf görünmeye çalışarak geveşek kalıyorum.

Bana bakarken, kk fırsat penceremi görüyorum. Bir an için kalbim göğsümde donuyor, beklenti ve sinirlerim içime hücum ediyor.

Sonra hareket ederim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ileri atılıp dirseğimi çenesinin altına doğru savururken dizimi gardiyanın hayalarına indiriyorum.

Dizim hedefini tam ve sert bir şekilde buluyor, dirseğim de yle.

Başını geriye attı, sonra inledi ve öne doğru tökezledi. Kendini toparlayamadan onu kafasından yakalıyorum, kolumu boynuna doluyorum ve ayak bileğine tekme atarak momentumu onu sert zemine düşürmek için kullanıyorum.

Gardiyan yere düşerken derin bir homurtu çıkartıyor ve neredeyse üzerime düşüyor.

"Seni ahlaksız kk *canavar*," diye tükürüyor dişlerini göstererek.

Kafa kilidini sıkılaştırmaya çalışıyorum, ama tutuşumda kayıyor, sağlam bir tutuş elde etmemi engelliyor. Bir anda üstüme çıktı, elleri boğazıma gitti.

"Seni ilk ben alırsam Savyiek aradaki farkı anlamaz," diye hırlıyor. "Ne de olsa bakire değilsin. Bahse girerim o uzaylının seni her deliğinden almasına izin vermişsindir. Şimdi bir tadına bakmak istiyorum, Savyiek seni kuruttuktan sonra parça parça doğramadan önce."

Nefes nefese kalıyorum ve Zhori kükreyerek kendini parmaklıklara doğru fırlatıyor. Ama pes etmeyeceğim. Hayatta olduğum sürece savaşmayı bırakmayacağım.

İri yarı muhafızın altında kıvranarak bacaklarımı altından çekmeyi başarıyorum.

Koyu renk gözlerini kısarak beni küçümsüyor. "Benim için bacaklarını açtın diye seni kolayca bırakacağımı mı sanıyorsun? Madem bu kadar misafirperversin, ben de sana daha sert davranacağım."

"Siktir git," diye bağırdım.

Kalçalarımı hızlı bir hareketle yukarı doğru kaldırarak bedenlerimiz arasında daha fazla boşluk açıyorum. Sonra bir bacağımı yukarı kaldırıp başının etrafında döndürüyorum. Zhori'nin bana öğrettiği pozisyonu almak için çabalarken, gardiyan yanağıma ters bir yumruk atmayı başarıyor ama ben mücadeleyi bırakmıyorum.

Sonunda diğer bacağımı da yerine oturtup boynuna kilitliyorum. Boynumun arkasından ter damlıyor ve kulaklarım başımdaki kan hücumuyla çarpıyor. Mengeneyi daha da sertleştirmek için ayak bileğimi tutarak uzanıyorum ve uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Gardiyan bir balık gibi çırpınıyor, yakalanmış ve kurtulamıyor. Dünyanın en güçlü kızı değilim ama şu anda elimde bir koz var ve bırakmayacağım.

Çünkü biliyorum ki eğer serbest kalırsa, hem Zhori hem de

Ben.

Korkunç bir an için, tutunacak kadar güçlü olamayacağımı düşündüm. bayılana kadar. Kaslarım yanıyor, rahatlamak için çığlık atıyor, kollarım ve bacaklarım titriyor. Ama sonunda kıvrınması yavaşlıyor. Nefes nefese kaldığında yüzü önce kızarıyor, sonra morarıyor ve hareketsiz kalıyor.

Kafa kilidini bırakıyorum ve kalbim küt küt atarken olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum.

Aşağı uzanarak kemerindeki anahtarları ve tabancayı aldım. Titreyen parmaklarımla kafesin kilidini açıyorum, kapıyı iterek açıyorum ve Zhori'nin hücre kapısını da açmak için hızla hareket ediyorum. Dostum bana bakıyor, gözleri hayranlıkla parlıyor ve kafesinin kilidi açıldığı anda dışarı çıkıp başımın arkasını tutuyor ve beni sertçe öpüyor.

"Benim vahşi savaşçı eşim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Sonra elimi tutup başıyla kapıya doğru işaret ediyor. "Hadi gidelim."

Bekleme alanından mermer döşeli ve taş duvarları kadife kaplı uzun bir koridora fırlıyoruz. Koridor boş, ama bir sonraki kapıya ulaşır kapıdan içeri girdiğimizde bizi bekleyen bir avuç gardiyan var.

Tereddüt etmiyorum. Bir saniye bile. Elimdeki patlayıcıyı gerçekten kullanmam gerekip gerekmediğini sorgulayacağım bir zaman olabilirdi ama o zaman çoktan geçti. Zhorî deli gibi ikisine birden saldırıp ilk indirdiği muhafızdan bir silah çalarken, ben de bana doğru gelene doğrultup ateş ediyorum.

Bir taş gibi yere düşüyor, altında patlayıcı merminin dumanı tütüyor. Başka bir muhafız bana doğru koşmadan önce bu görüntüyü algılamak için sadece bir kalp atışım var. Bu sefer ısıtıyorum, omzuna isabet ediyor ama ikinci atış onu da arkadaşıyla birlikte yere düşürüyor.

"Kaçın!" Zhorî kılıcını son muhafızdan kurtarıırken bağıyor ve vahşi gözlerle bana bakıyor. "Tam arkadayım!"

Şimdi küçük özel yanaşma bölümünü ve içindeki gemiyi görebiliyorum. Önümüzde daha fazla mermerle döşenmiş uzun bir koridor var ve koridorun sonunda özgürlük var.

Sadece oraya ulaşmamız gerekiyor.

Sonraki birkaç dakika bir bulanıklık içinde geçiyor. Zhorî ve ben muhafızlar arasında savaşırken, o çalıntı silahıyla ve ben de muhtemelen kullandığı mühimmatın tükenmek üzere olduğunu bildiğim blaster ile neredeyse bir rüya gibi geliyor. Zhorî deli gibi dövüşüyor, öfkeli ve vahşi, ben de ona destek oluyorum. Buradan çıkacağız ya da denerken öleceğiz, ama ikimiz de Savyiek'in bizim için yaptığı planlara boyun eğmek istemiyoruz.

Sonunda koridoru geçip yanaşma bölümüne giden rampaya ulaşıyoruz. Ama gemiye doğru koşarken, sağımızdaki bir kapı patlayarak açılıyor ve Savyiek iki muhafızla birlikte dışarı fırlıyor. Parmağıyla Zhorî'yi işaret ederken yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Dur! Dur orada."

"Hayır," diye homurdanıyor Zhorî, Savyiek'le yüzleşmek için dönerken göğsü kabarıyor ve bedenini benimle diğer uzaylının arasına koyuyor. "Hayır. Kaybettiniz. Biz gidiyoruz. Onu almanıza izin vermeyeceğim."

Savyiek güler. "Başka seçeneğin yok. Önce seni öldürecektim ama sanırım onu burada, şu duvarın karşısında almamı izlemene izin verecek kadar uzun süre hayatta bırakacağım seni." İşaret ediyor. "Onu kurtaramayacağını bildiğin için seni ölümün kıyısında bırakacağım."

Zhori daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarıyor. Çığlık ile kükreme arası bir şey, şiddetli bir savaş çığlığı ve Gir'e saldırdığında ara sokakta gördüğüm şeyin hiçbir şey olmadığını aceleyle anlıyorum. O zaman sahip olduğu kısıtlama görüntüsü şimdi yok oldu ve elinde muhafızlardan birinden arta kalan bir kargıdan başka bir şey olmadan Savyiek'e doğru fırladı.

Bu önemli değil. Savyiek iri ama Zhori'nin gücüne sahip değil. Zhori'nin *öfkesine* sahip değil.

Arkadaşım yıldırım gibi hareket ederek muhafızları bir hiçmişçesine parçalıyor. İki uzaylı blasterlarına uzanmaya vakit bulamadan yere düşüyor ve Zhori Savyiek'e saldırıyor.

Öfkesini ve kararlılığını vücudunun her çizgisinde görebiliyorum, Savyiek'i yere sererken içindeki savaşçı parlıyor. Sümüklüböceğe benzeyen uzaylı hırlıyor, tekmeliyor ve Zhori onu yere sererken tırmalıyor.

Korkutucu olmalı, ama değil. Çok güzel.

O çok güzel.

Savyiek'in kemerinden mücevherli bir bıçak çıkararak uzaylının etli boğazına saplamasını izliyorum ve Zhori'nin beni her zaman koruyacağını bir kez daha anlıyorum. Zhori hançeri çekip yere fırlattığında, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir duygu göğsümde kabarıp kanıma karışıyor. Ayağa kalkıyor ve Savyiek'in bedenine tükürüyor, ellerini yumruk yapıyor.

"Zhori," diye fısıldıyorum.

Bakışları bana kayıyor. Gözleri vahşi, savaşın sıcaklığı hala içlerinde yanıyor.

"Gitmemiz gerek." Elimi uzatıp gemiye doğru başımı salladım. "Hadi eve gidelim."

Bana doğru adım atıyor ve büyük eliyle elimi kavıyor ve birlikte gemiye koşuyoruz. Küçük ama bakımlı görünüyor. Zhori hemen kokpite gidip gemiyi kalkışa hazırlıyor.

"Uçmayı biliyor musun?" Gergin bir şekilde soruyorum, midem çalkalanıyor.

Kıkırdıyor. Sesi hâlâ gergin ama gözleri vahşiliğini biraz kaybetmiş. Odaklanmış ve yoğun görünüyor. "Druxik kadar iyi bir pilot değilim ama yeterince iyiyim. Şimdi bu Tanrı'nın unuttuğu gezegenden gidelim."

Onun yanındaki koltuğa tutunuyorum, içine gömülüyorum ve gemi havaya yükselirken sıkıca tutunuyorum. Zhori kontrolleri ayarlayıp gemiyi harekete geçirdiğinde gemi yüksek sesle gümbürdüyor.

"Sıkı tutunun," diyor acımasızca. "Hızlı gideceğiz."
Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum, korku
nefesimi kesiyor.
Bir saniye sonra, uzaya fırladığımızı hissediyorum.

Brooke

BİRKAÇ AN SONRA, göz kapaklarımı açmaya zorladım.

Nierra arkamıda küçölüyor ve Zhorı gemıı ileri doğru savururken ben koltuğumun kenarlarına yapışıyorum. Kontrollere odaklanmış, çenesi sıkı, bizi gezegenden uzaklaştırırken ustalıklı idare ediyor. Bu kadar dehşete kapılmasaydım izlemek büyüleyici olurdu.

Nierra'nın uzakta küçöldüğünü, o korkunç yerle aramızda giderek daha fazla mesafe açıldığını görene kadar rahatlamaya başlayamıyorum bile.

Onu arkamızda bıraktığımızı ve kimsenin bizi takip etmediğini görmeme rağmen, Zhorı bir süre sonra kontrollerden geri çekilene kadar omuzlarım gergin kalıyor.

"Görünmezlik cihazı açık," diyor önümüzde uzanan uçsuz bucaksız uzaya bakarak. "Görebildiğim kadarıyla bizi takip eden kimse yok ve geminin onlara geri arama yapamaması için iletişimi ve yapay zekayı devre dışı bıraktım." Bana bakarken ağzı buruştu. "Nierra'ya bir daha asla ayak basamayacağız, ama zaten o çöl gezegenine asla geri dönmek istemiyorum ve içimden bir ses senin de aynı şekilde hissettiğini söylüyor."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyorum ona hararetle.

Uzun bir süre birbirimize bakarken aramıza sessizlik çöküyor.

Hücrede uyandığımızdan beri ikimizin de gerçekten nefes almak için bulduğu ilk fırsat bu. Zhorı'ye bakarken, dövüşten dolayı hala kan içinde olduğunu fark ediyorum ve bu görüntü içimde derinlerde bir şeyleri uyandırıyor.

Neredeyse vahşi, güzel ve acımasız ve vahşi görünüyor.

Ve vahşidir. Ama sadece önem verdiği şeyleri savunmak için. Sevdiği şeyleri.

Ayağa kalktım, eline uzandım.

"Benimle gel," diyorum usulca ve o da ayağa kalkıp tek kelime etmeden beni takip ediyor.

Onu gemideki tek kişilik kamaraya götürüp kapıyı iterek açıyorum. Böylesine küçük bir gemi için büyük bir oda, abartılı yemyeşil asmalarla süslenmiş bir yatak ve tamamı mavi ve altın rengi işlemeli kadife bir yorgan. Bu

Belli ki çok varlıklı birine aitti ve Kalix'e döndüğümüzde tüm o lanet şeyi yakmamızı önermeyi düşünüyorum. Savyiek'in kişisel gemisinde olmak beni ürpertiyor ama aynı zamanda garip bir gurur ve zafer duygusu da var.

Çünkü biz kazandık. Gemisini aldık ve kaçtık. Ve Savyiek öldü. Bize bir daha asla zarar veremez.

Kapıyı arkamızdan kapatırken Zhori bana dönüyor ve beni öpmek için eğilirken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Irisa'm," diye fısıldıyor dudaklarıma, sesi neredeyse saygılı. "Brooke'um."

Elimi başının arkasına kısıyorum, onu öperken gözlerimi kapatıyorum, sonunda burada olduğumuz, Kalix'e geri döndüğümüz için rahatlıyorum.

"Hadi," diye mırıldandım. "Hadi temizlenelim."

Banyo odasına giriyoruz ve mermer döşeli bölmedeki duşu açıyorum. Buhar odayı dolduruyor ve kaslarımdaki gerginliği gevşetiyor, ben de hızla soyunup kan lekeli, kirli giysilerimi bir kenara atıyorum.

Zhori peştamalıni yere bırakırken nefesimi tutuyorum. Çok vahşi ve güzel görünüyor, bronz teni puslu odada parlıyor ve çıplak bedenimi gördüğünden beri yarı sertleştiğini görebiliyorum, gözleri bariz bir ihtiyaçla üzerimde gezinirken aleti şişiyor ve kalınlaşıyor.

Tekrar eline uzanarak onu da benimle birlikte suyun altına çekiyorum. Yumuşak bir bez alıp duştaki baharat kokulu sabunla köpürttükten sonra nazikçe vücuduna sürerken merakla beni izliyor. Ben onu yıkarken uzun bir iç çekiyor, ellerim vücudunda gezinirken kir ve kan serbest kalıyor, su pembeye dönüyor, sonunda berraklaşıyor ve bir kez daha temizlenip parlıyor.

Bezi onun üzerinde, muhteşem vücudunun dalgalanan kasları ve sert hatları üzerinde ovalarken zorlukla nefes alabildiğimi hissediyorum. Kalçalarına doğru ilerlerken, elimi bacaklarının arasına kaydırmaktan kendimi alamıyorum, onu orada kavırıyor ve nazikçe sıkıyorum, o inlerken elimin topuğu sikine doğru kayıyor.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor. Bana doğru uzanırken kalçaları elime çarpıyor ve beni sırtım duvara gelecek şekilde çeviriyor. "Şimdi de sen."

Ellerini üzerimde yavaşça ve şefkatle gezdiriyor, tıpkı benim ellerimin onun üzerinde olduğu gibi ve her yerimi temizledikten sonra bezi bir kenara atıyor. Bana yaklaşırken parmakları yanağımın üzerinde geziniyor, aramızdaki boşluğu siliyor.

"Seni kaybedeceğimi sandım," diye fısıldıyor. "Düşündüm ki-"

"Beni asla kaybetmeyeceksin." Başımı sallıyorum, elim onunkini örtmek için kalkıyor. "Asla. Sonsuza dek seninim. Bağın anlamı bu değil mi?"

"Öyle." Gözleri benimkilerle buluşuyor, gümüş gibi parlıyor ve bana doğru sallanıyor, siki karnıma bastırıyor. "Ve ben de sonsuza dek seninim. Hiçbir şey bizi ayıramaz. Buna asla izin vermeyeceğim."

"Güzel."

Sonra onu öpmek için eğildim, bana karşı daha sert olduğunu hissettiğimde zevkle iç çektim. Duşun sıcaklığında, sanki birbirimizin içinde gerçekten eriyebilirmişiz, gerçekten bir olana kadar birbirimizin bedenlerine batabilirmişiz gibi hissediyorum.

Elleri belimde ve kalçalarımın geziniyor, parmakları kalçalarımın arasında kayıyor ve ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde inliyor, vücudum onun için uyarılmış ve ağrıyor.

"Tanrım, seni istiyorum," diye mırıldanıyor parmakları klitorisimin üzerinde hafifçe gezinirken, içimde kıvılcımlar çıkıyor. "Seni çok istiyorum."

"Bana sahipsin," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkine karşı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Gözlerimi açıyorum ve ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için biraz geri çekiliyorum. "Bana istediğin gibi sahip olabilirsin. Tamamen seninim, Zhor. Her parçamla."

"Ah?" Gözleri hararetle yanıyor, ifadesini yoğun bir arzu dolduruyor. O çok iyi tanıdığım kendinden emin, seksi gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Nasıl istersem? Her parçanı mı?"

Kelimelerinin altındaki soruyu anlayarak başımı sallarken içim sıkılıyor. "Evet. Her parçasını."

Homurdanıyor, büyük bir eli kıcımlı sıkamak için kayarken diğer elinin parmakları klitorisimin üzerinde yavaşça hareket etmeye devam ediyor. Parmaklarının baskısı, ona duyduğum ihtiyaçtan nefesim kesilene kadar beni tahrik ediyor. Ağzının içinde inleyene, nefes nefese kalana ve *daha fazlasına* ihtiyaç duyarak dokunuşuna karşı kıvrılanana kadar bekliyor - *daha fazla* baskı, daha fazla sürtünme, eşimin yaptığı her şeyden daha fazlası.

Sonra geri adım atıyor, gözleri beni arzudan titreten sahiplenici bir sıcaklıkla üzerimde geziniyor.

Bana sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor ama ben de onun için aynı şeyi hissediyorum. Bronzlaşmış bir heykel gibi yontulmuş ve dalgalanan kaslı vücudundan her santimi yontulmuş ve muhteşem

kafasına yakın kıvrılan siyah boynuzları ve arzuyla parlayan o yıldız ışıltılı gözleri canlandı.

Bakışlarımı tutarak suyun sıcak spreyinin altında dizlerinin üzerine çöküyor. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, aç bir ifadeyle bana bakarken onları ayırıyor.

"Seni dilimin üzerinde boşaltmak istiyorum," diye mırıldanıyor ve beni kalçalarımın tepesinden usulca öpüp dudaklarını hassas etimin üzerinde gezdiriyor. "Boşaldığında seni tatmak istiyorum. Ve sonra-"

Cümlesini bitirmiyor, dili bacaklarımın arasına daldığı sırada aklım bundan sonra neler olabileceğine dair fikirlerle dolu. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, dili klitorisimin üzerinde kayarken beni kavramak için yukarı uzanıyor. Uyarılmamın tadına bakarken inlediğini duyuyorum ve titreşimler vücuduma yayılarak nefesimi kesiyor.

Zhori sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni yutuyor ve ben kendimi onun yüzüne binmekten alıkoyamıyorum, dili klitorisimin etrafında daireler çizerken ona karşı hareket ediyorum. Boşalmaya her yaklaştığımda hareketleri değiştiriyor, artık dayanamayacağımı düşünene kadar beni daha da yukarı itiyor. Sonra iki parmağını içime sokuyor, beni uçurumun kenarına savuran sert, sert vuruşlarla hareket ettiriyor.

Adımı haykırıyorum, tüm vücudum geriliyor ve sırtım kamburlaşıyor. Zhori'nin dili klitorisimi kırbaçlamaya devam ediyor, ağzı ve parmakları beni serbest bırakırken birlikte devam ediyor.

Şaşırtıcı bir şekilde durmuyor. Orgazm azalmaya başladığında bile devam ediyor ve içime yeni bir zevk dalgası gönderiyor. Bunun iki ayrı orgazm mı yoksa tek bir uzun orgazm mı olduğunu bilmiyorum, ama gerçekten önemli değil. Zhori artık bedenimi tanıyor ve beni boşaltma konusundaki kararlılığı eşsiz. Beni bir enstrüman gibi çalıyor, içimde daha önce hiçbir erkeğin hissetmediği duygular uyandırıyor.

Sonunda duvara yaslandığımda ayağa kalkıyor ve başka bir sıcak öpücükle ağzımı alıyor. Elimi karnının dalgalanan kaslarından aşağıya, sikinin kalın ve sert bir şekilde vücudundan çıktığı yere doğru kaydırırken dilinde kendi tadımı alabiliyorum.

"Brooke..."

Elim onu çevrelediğinde inliyor. Yavaşça okşuyorum, avucumun içinde zonklamasının tadını çıkarıyorum. O kadar büyük, sert ve kalın ki başparmağımı tepesinin üzerinde kaydırırken amım sıkılıyor.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. "Şimdi."

Zhori tek kelime etmeden belime uzanıyor ve beni yukarı kaldırıyor, sırtım duş duvarıyla buluşurken bacaklarımı ona doluyor.

"Krax. Tüm hayatımı senin içinde geçirebilirim." Sikiyle girişimi bulduğunda inliyor. İleri doğru iterken parlayan gümüş gözleri benimkilere sabitleniyor ve sert bir vuruşla içime dalıyor. Parmaklarım ıslak saçlarının arasından kayarak boynuzlarının dibini kavırıyor ve içimde attığı nabızdan bunun ona iyi geldiğini anlıyorum.

"Eve döndüğümüzde," diye homurdanıyor, "en az bir hafta boyunca yataktan çıkmama izin vermeyeceğim."

"Sadece bir hafta mı?" Nefes nefese alay ediyorum ve o da beni duvara doğru sertçe iterek karşılık veriyor, itişlerinin şiddeti artıyor. Bir kez daha itiyor, içimde dibe vuruyor ve göğsü benimkine karşı kabarıyor, bir an hareketsiz kalırken vücudu serbest bırakılma ihtiyacıyla titriyor.

Sonra aniden içimden çıkıp suyu kapatmak için uzanırken beni yere bırakıyor. Kurulama zahmetine girmiyor ya da bana bir havlu uzatmıyor, sadece beni kollarına alıyor, ana odaya geri dönerken beni göğsüne yaslıyor, ikimiz de hala sıırsıklamız.

"İkimiz de ıslandık-" diye söze başlıyorum ve o aç bir şekilde hırlıyor.

"Kesinlikle öylesin." Beni şiltenin üzerine bırakıyor ve gözleri arzuyla yanarak üzerimde sürünüyor. "Bütün bu yatağı ıslatsak da umurumda değil. Altımda sırtüstü yatmanı, seni sikimle doldurup boşaltırken gözlerimin içine bakmanı istiyorum."

Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken göğüslerimi avuçluyor, onları sıkıyor ve meme uçlarımı çimdikliyor. Bana bakarken nasırlı bir eli karnımda geziniyor, diğer eli ise aşağı uzanıp aletini avuçluyor.

"İzle beni," diye homurdanıyor, sesi derin ve emredici. "Bak beni ne kadar sertleştiriyorsun. Seni ne kadar istediğime bak."

Dediğini yaparken nefesim kesiliyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey - geniş, güçlü eli sikini kavırıyor, bakışları vücudumda gezinirken sıkıca okşuyor. Parmakları bacaklarımın arasına kayıyor, her yerimi görebilmesi için beni açarken bir an klitorisimi ovuyor ve ifadesi daha da sahiplenici bir hal alıyor.

Derin bir iniltiyle tekrar üzerime geliyor, kalçalarımı kaldırıyor ve sert bir hamleyle beni içine alıyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Kalçalarını döndürüyor ve Ben.

"Sen de öyle." Nefesim kesildi. "Tanrım, o kadar... o kadar doluyum ki..."

Dudakları boynumdan aşağı kayıyor, dili yumuşak derinin üzerinde gezinirken boğazımı hafifçe emiyor, inlememe ve ona karşı yukarı doğru eğilmeme neden oluyor. Daha sonra orada bir iz kalacak ve aslında bu fikir hoşuma gidiyor. Aramızdaki bağın kanıtlarını tenimde görebilme düşüncesi hoşuma gidiyor.

"Benim Irisa'm. Benim tatlı Brooke'um," diye fısıldıyor, sesi benim kadar zevke kapılmış, neredeyse sayıklıyor gibi çıkıyor.

Sıvı ısı tekrar merkezimde toplanıyor, başka bir orgazm gelgit dalgasının kaçınılmazlığıyla üzerime çökerken kaslarım titriyor.

"Boşalacağım," diye boğuluyorum. "Siktir, Zhorı, yapamam-oh, lütfen, siktir!"

Bedenimde bir zevk patlaması yaşanıyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Arkasına herhangi bir ses koyacak havam yok. Tek yapabildiğim, hisler beni neredeyse boğarken ona sarılmak.

Sonunda titremeyi bıraktığımda, bir parça geri çekiliyor, sert ve hızlı nefes alırken siki hala içime gömülü.

"Sana istediğim gibi sahip olabileceğimi söylemiştin," diye hatırlatıyor bana kısıp sesle ve bunu gerçekten kastettiğimden emin olmak istercesine yüzümü inceliyor.

"Yapabilirsin. Her şeyi."

Ciddiyim. Tüm vücudum gevşek ve şimdiye kadar hissettiğim en yoğun boşalmanın artçı şoklarıyla zonklıyor ama onun da boşalmasını istiyorum. Ve çok ileri gitmeyeceğine, benim zevkimi her zaman göz önünde tutacağına güveniyorum.

Bacaklarıma uzanıyor, onları omuzlarının üzerine kaldırıp genişçe açıyor. Eli kığımın altına kayıyor, yanaklarımı sıkıyor ve parmağı aralarına bastırırken onları birbirinden ayırıyor. Bu his karşısında nefesim kesiliyor. Garip ve daha önce hissettiğim bir şey değil... ama şaşırtıcı derecede *iyi* hissettiriyor, özellikle de horozu hala içimde gömülüken.

"Seni burada talep etmeme izin verecek misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bir beklenti şoku damarlarımda dolaşırken kelimeleri oluşturmıyorum.

Gözleri sahiplenici bir sıcaklıkla parlıyor, siki içimde zonklıyor.

"Tanrım, mükemmelsin. Ve tamamen benimsin." Duraklıyor. "Bunu yaptın mı daha önce?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, kalçalarım hala daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona karşı sallanıyor.

"Nazik olacağım. Ama ilk olacağım için mutluyum. Sana tamamen sahip olacak *tek* erkek."

Hay sikeyim. Neden bu kadar ateşli?

Sözleri içimde saf bir uyarılma titreşimi yaratıyor. Neredeyse şu anda tekrar boşalabilecekmişim gibi hissediyorum, vücudum kilitlenmiş ve Zhorî'nin benim için planladığı her şeye hazır.

Bir parmağını kıcıma sokup çıkarıyor, yolu kayganlaştırmak için kendi uyarılmamı kullanıyor. Bir süre sonra ikinci bir parmak ekliyor, beni yavaşça geriyor ve hazırlıyor, yabancı hissine alışmam için bana zaman veriyor.

Parmakları kıcımı terk ederken siki de göbeğimden dışarı kayınca, boşluk hissiyle inliyorum. Ama sonra beni biraz daha yukarı kaldırıyor, bacaklarım hala omuzlarına asılı ve sikinin arka deliğine bastırıldığını hissediyorum.

"Seni sahiplendiğimde yüzünü görmek istiyorum," diye fısıldıyor hışımla. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

İçimde yavaşça ilerlerken kasları kendini tutma çabasıyla geriliyor. Göz kapakları düşüyor ve kalçalarımı neredeyse morartıcı bir şekilde kavıyor, yüzü zevkle buruşuyor.

Hafif bir acı var, ama yoğun uyarılmam, beni bunaltan, damarlarımda yanan ihtiyaç tarafından bastırılıyor. Başparmağı klitorisimi buluyor, her seferinde biraz daha ileri iterken beni daha da yükseğe itiyor ve kıcımın derinliklerine gömülürken ikimiz de zevkle nefes alıyoruz.

Başını geriye atıyor, boynundaki gergin kaslar öne çıkıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, başparmağı daha hızlı hareket ediyor O itmeye başladığında benim klitorisim. "Boşalacağım, Brooke. Beni boşaltacaksın, kendimi tutamıyorum."

Hepsi çok fazla.

Çok fazla.

Sözleri, kıcımın içine girmesi, beni ilk kez orada sahiplenmesi ve başparmağının klitorisimin üzerinde acımasızca çalışması hissiyle birleştğinde, beni sınırın ötesine itti.

Yatak örtüsünü kavıyorum, vücudum tepeden tırnağa titrerken tırnaklarım örtüyü kazıyor. Göbeğim ritmik bir şekilde sıkılıyor ve Zhorî'nin sikini de sıkığımı biliyorum çünkü vahşi bir homurtu çıkarıyor. Üzerime eğiliyor, içime boşalmadan önce kalçalarını son bir kez daha ileri doğru itiyor.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ona tamamen teslim oldum ve onun da bana aynı şeyi yaptığını hissedebiliyorum. Dalgalar halinde boşalırken siki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca zonkluyor ve nabız gibi atıyor, sıcaklığı içimi dolduruyor. At

Sonunda dışarı kayıyor ve yanındaki yatağa çöküyor, ikimiz de nefes nefese kalırken sırt üstü yuvarlanıyor.

"Bunun beni öldüreceğini sandım," diyor gülerek ve bana bakarak. "Tanrım, hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Seni bulduğuma çok sevindim."

"Ben de," diyorum ve yüzümü ona dönmek için yan döndüğümde gülerek karşılık veriyorum. "Cidden," diye ekliyorum, uzanıp bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Benim için geri geldiğin için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

"Her zaman senin için geleceğim," diye mırıldanıyor, gözleri o kadar şefkatli bir ifadeyle benimkilere kilitleniyor ki kalbim göğsümde sıkışıyor. "Seni her zaman koruyacağım, Brooke. Senin eşin olmak benim için hayatımın en büyük onuru."

"Seni seviyorum, biliyorsun," diye fısıldıyorum. "Bunu söylemenin hızlı olduğunu biliyorum ama Nierra'da birlikte geçirdiğimiz zaman bana bir ömür gibi geliyor. Ve bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum."

Bana uzanıyor, ağzımı kendine doğru çekiyor ve beni usulca öpüyor.

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarıma karşı kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım taşaklarıma diz çöküp kaçtığın andan itibaren sana aşık olmaya başladım."

Gülüyorum, baş döndürücü bir neşe göğsümü dolduruyor. "Oh, gerçekten mi?"

"Sen bir savaşçısın. Tabii ki bu seni sevmeme neden olur." Yüz ifadesi ciddileşmeden önce sırtıyor. "Ya da belki ondan da önceydi. Belki de seni başarısız kurtarma operasyonundan beri seviyordum. Belki de tüm o kaosu içinde bile bir şekilde gemimizden sürüklenerek götürülen vahşî ve güzel kadının benim Iriş'a'm olduğunu biliyordum. Ve onun için geri dönmek zorundaydım."

Zhori

Kalix'e geri döndüğüm sonraki haftalar, hatırladığım en mükemmel haftalar oldu.

Brooke ve benim Nierra'daki o handa Vortax'ın gemisine gitmeyi beklerken geçirdiğimiz zamana çok benziyor, ancak üzerimizde sürekli bir tehlike tehdidi yok. Evimize, birlikte geleceğimize doğru yol alıyoruz ve önümüzde güzel şeylerden başka bir şey yok. Her şeye rağmen kaçtık ve artık hayatımızın bundan sonraki bölümünü planlamaya başlayabiliriz.

Nierra'dan ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün temkinli davranıyorum ama bir süre sonra kimsenin peşimizden gelmediğini anlıyorum. Bu inançla kendimi güvende hissettiğimde, artık bir saldırı ihtimaline karşı nöbet tutmam ya da tek gözüm açık uyumam gerekiyormuş gibi hissetmediğimde, tamamen teslim olabiliyor ve tereddüt etmeden Irisa'mın tadını çıkarabiliyorum.

Bir gece, Brooke kollarımda yatarken, ikimiz de terlemiş ve doymuşken, usulca mırıldanmaya başladı.

Gözlerimi kapatıyorum, içimdeki duygular kabarıırken kalbimin göğsümde ısındığını hissediyorum. Bu kadını çok seviyorum ve şu anda bana karşı savunmasız olabilmesini seviyorum. Kendini bana açmasını, bana tamamen güvenmesini seviyorum. O çok güzel, cesur ve yetenekli. Eşim olduğu için çok şanslıyım.

Bir süre mırıldanıyor, yanağını göğsüme bastırıyor. Sonra beni şaşırtarak şarkı söylemeye başladı. Çok hareketsiz ve sessiz kalıyorum, çünkü bunun ne kadar muazzam bir şey olduğunu biliyorum. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorum, benim önümde, aramızda hiçbir engel olmadan şarkı söylemek.

Ve onu dinledikçe, bu konuda neden bu kadar uzun süre utangaç davrandığını, şarkı söylerken kazara çıplak kalmasından daha çok utandığını anlıyorum. Çünkü şarkı söylerken sanki ruhu parlıyor, hissettiği her duygu sesinin tatlı tınısında açığa çıkıyor, özü önümde çırılçıplak duruyor.

Uzun bir süre sonra Brooke'un sesi nihayet kesiliyor ve utangaç bir şekilde bana bakıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben aniden bunaldığımı hissediyorum.

Ona duyduğum sevgiyle, o kadar güçlü bir duyguyla ki aklıma gelen hiçbir kelime doğru gelmiyor.

Ben de doğru hissettiren tek şeyi yapıyorum; uzanıp yüzünü ellerimle kavıyorum ve onu öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, dudaklarım hâlâ usulca onunkilere yapışmış. "Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şeydi."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha sert, o da beni öperken şiddetli aşk arzuya dönüşüyor. Vücudu bana doğru eğilirken kolları boynuma dolanıyor. İçine boşalmamın üzerinden sadece birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen yeniden sertleşiyorum.

Güzel sesi beni yepyeni bir ihtiyaçla doldurdu ve onun içine doğru kayarken inledim, bizi iki insanın olabileceği kadar yakınlaştırdı.

Bundan asla
bıkmayacağım. Ben hiç
bıkmadım.

KALİKS'E YAKLAŞTIĞIMIZDA, iletişim cihazındaki hologramı açıyorum ve varışımızı duyurmak için uzanıyorum. İstedğim son şey Kalix'teki herhangi birinin bir düşmanın yaklaştığını düşünmesi. Cevap veren savaşçı benden haber aldığına şaşıyor ve mutlu da oluyor - Nierra'ya geri dönmek için rütbemi bozduğumu düşünürsek, açıkçası beklediğimden daha mutlu.

Druxik'in yerini tespit ederken biraz beklememi söylüyor ve kalbim gerginlikten göğsümde güm güm atıyor. Brooke'un sessizce yanımda durmasına, elini destek için koluma koymasına seviniyorum. Amirlerim bana kılsa bile, gezegene döndüğümüzde bunun sonuçları olsa bile, doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Onu kurtardım ve bundan asla pişmanlık duymayacağım. Yanımda eşim varken, ne olursa olsun her şeye değerdi.

Druxik holograma geldiğinde, yüzünde öfke ya da kınama yerine bir gülümseme olduğunu görüp şaşıyorum. Brooke'a, onun kolumdaki eline bakıyor ve gözleri şaşkınlıkla daha da açılıyor. "O mu, sen mi-?"

"Biz çiftleştik," diye onaylıyorum. "Biz Nierra'dayken aramızda bir bağ oluştu. Brooke benim Irisa'm."

"Bu harika bir haber," diyor Druxik ve içimi bir rahatlama kaplıyor. "Khrelan'a bazı şeyleri açıkladım," diye devam ediyor. "Ona söyledim ki, her ne kadar

emirlere itaatsizlik ettiniz, kararınızla başka kimseyi tehlikeye atmadınız. Yapmaya çalıştığınız tek şey görevinizi eksiksiz bir şekilde yerine getirmektir ve tehlikenin tamamı size aitti."

"Peki kızgın değil miydi?"

"Anlayışlıydı," diyor Druxik. "Kalix'e ulaştığında sert bir cezayla karşılaşmayacaksın. Belki birkaç hafta koğuşları temizleme görevi," diye ekliyor gülerek. "Ama bundan daha kötüsü olmaz. Cesaretin ve göreve olan bağlılığın için seninle gurur duyuyoruz Zhorî."

İçimi bir rahatlama kapladı. Brooke'u kurtarmak için doğru seçimi yaptığımı bilerek her türlü sonuçla yüzleşmeye hazırdım. Ama Druxik, Khrelan ve diğer üst rütbeli subayların niyetimi anlamalarına sevindim. Alfa Gücü benim kardeşlerim ve onlarla asla kötü bir durumda olmak istemem.

Kalix'e ulaşmamız birkaç gün daha sürüyor ve yaklaştıkça heyecanım daha da artıyor.

Atmosfere girdiğimizde Brooke'un gözleri açılıyor, vahşi arazinin gür yeşilliğini, ormanlarını ve dağlarını görüyor. Başkent Jocia tüm bunların ortasında, vahşi doğanın içinde modern bir vaha gibi yükseliyor ve yavaş yavaş iskelesine indiğimizde ona gülümseyerek bakıyorum.

"Hazır mısınız?" Ona sordum.

"Evet," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde, elimi tutarak. "Sabırsızlanıyorum."

Druxik, benimle birlikte ilk kurtarma ekibinin bir parçası olan filonun diğer birkaç üyesiyle birlikte bizi karşılamak için rıhtımda bulunuyor. Cora onun yanında duruyor ve Brooke'u görür görmez eşimi selamlamak için öne atılıyor.

"Zhorî'nin sizi bulabilmesine çok sevindim," diye mırıldanıyor ben kalabalığın geri kalanına bakarken. Aralarında adının Sophie olduğunu hayal meyal hatırladığım koyu tenli, güzel bir kadının da bulunduğu birkaç Terran kadın da bizi karşılamaya gelmişti. Hepsi Brooke'u gördükleri için rahatlamış görünüyor.

Druxik öne çıkıyor ve ikimize de gülümsüyor.

"Kalix'e hoş geldiniz," diyor derin sesiyle ve ona bir el uzatıyor. "Zhorî seni bize geri getirebildiği için çok mutluyuz. Senin için kendim geri dönemediğim için üzgünüm."

"Hayır, anlıyorum," diyor arkadaşım çabucak ve ben onun ciddi olduğunu söyleyebiliyorum. "Diğer herkesi riske atamazdın. Yapmadığın için memnunuz. Bu seçimin sayesinde artık onlar da güvende."

O konuşurken kolumu ona doluyorum, göğsümde gurur ve sevgi kabarıyor.

Druvik bana "Malav ve Khrelan seninle görüşmek istiyor," diyor ve ben irkiliyorum. Kıkırdıyor. "Başın belada olduğu için değil. Sadece bir rapor için." "Tordax değil mi?" Merakla soruyorum. Alfa Kuvvetleri Komutanı olarak

herhangi bir sorgulamanın parçası olmasını beklerdim.

Druvik'in yüzü geniş bir sırıtışa dönüşür.

"Tordax değil." diye onaylıyor. Nedenini sormadan geniş bir gülümseme yayıyor. "Bugün ona başka bir yerde ihtiyaç var. Rose'un bebeği olacak."

Brooke

Kalix'e ulaşacağım için ne kadar heyecanlı olsam da, bir yanımda yeni bir gezegendeki yaşama uyum sağlamanın zor olacağından korkuyordu.

Ne de olsa Zhoriden başka kimseyi tanımadığım tamamen yeni bir yer. Ancak ilk birkaç hafta geçtikçe, bunun hiç de zor olmadığını fark ediyorum.

Buraya geldiğimizden beri tam bir faaliyet kasırgası oldu. Eşleşmemiş Alfa Gücü savaşçıları kışlada yaşadığı için bir ev bulmamız gerekiyordu. Yeni evimizi dekore etmek ve her şeyi ayarlamak zaman aldı ve şehirde yolumu öğrenmek ve geleneklere alışmak için birçok saat harcadım.

Ama bunu hayatımın aşkı olan eşimle yapmak bana *doğru geliyor*.

Garip ya da sinir bozucu gelmiyor.

Evimdeymişim gibi hissediyorum.

Kültür şoku yaşadığım ve yeni bir yaşam tarzına uyum sağladığım anlar bile olmam gereken yerde olma hissiyle daha kolay hale geldi. Ve kendime ait diyebileceğim daha inanılmaz bir şehir bulamazdım. Jocia muhteşem, ılıman, sıcak ve güzel ve herkes misafirperver. Diğer insan kadınları tanımaya başladım ve çok çeşitli geçmişlerden gelmelerine rağmen, hepimiz arasında bir yakınlık oluştu.

Sonuç olarak, Kalix'te yaşamaktan çok mutluyum. Ama bugün, Rose ve Tordax'ın yeni çocuklarını dünyaya getirecekleri törene gitmeye hazırlanırken o kadar gergin hissediyorum ki, sanırım kusacağım.

Çünkü yıllardır ilk kez halk önünde şarkı söylemeyi kabul ettim.

Tanrım, ne düşünüyordun, Brooke?

Teklif ettiğimde iyi bir fikir gibi gelmişti; yeni evime, yeni insanlarıma bir şeyler geri vermenin bir yolu.

Şimdi mi? Şimdi dehşete düştüm.

Zhori yatak odamıza girdiğinde, burada kendim için aldığım kıyafetlerden birini, yumuşak yünden yapılmış ve karmaşık bir şekilde oyulmuş deri bir kemerle kuşatılmış mavi bir şal elbiseyi giyiyorum.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor, bakışları tanıdık bir arzuyla üzerimde gezinirken odayı geçip durduğum yere geliyor ve beni kollarına alıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için başını eğiyor ama ne kadar gergin olduğumu görünce öpüşmeyi kesip kaşlarını çatıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Irisa'm," diyor bana usulca. "İstemiyorsan yapmazsın."

Bunu kastettiğini biliyorum ve bu da beni biraz sakinleştiriyor.

"İstiyorum." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum, kelimeleri söylerken kendime biraz daha güveniyorum. "Artık zamanı geldi. Artık saklayacak bir şey yok ve kendimi geride tutmayı bırakmalıyım. Bunu yapabilirim."

Zhori bana gülümsüyor ve bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Gergin olursan seyircilerin içine bak ve beni bul. Sadece benim için şarkı söylüyormuşsun gibi davran."

Kalbim ısınıyor. İlk kez toplum içinde şarkı söylüyor olabilirim ama Kalix'e geldiğimden beri evimiz sık sık şarkılarla dolup taşıyor. Artık Zhori'nin önünde şarkı söylemekten korkmuyorum ve onun bunu duymayı ne kadar çok sevdiğine bayılıyorum. Aramızda özel bir bağ varmış gibi hissediyorum ve eşimin şarkı söylememden coşkuyla keyif alması bana bu yanıma yeniden kucaklamam için güven verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, onu tekrar, bu sefer daha derinden öpüyorum.

Kolları belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ama daha fazla ısınmadan ikimiz de gülerek ayrılıyoruz. Birbirimizin içinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu çok iyi biliyoruz ve eğer dikkatli olmazsak, yatağa düştüğümüz için töreni kaçırabiliriz. Her zaman hızlı bir sevişme seçeneği vardır ama ben Zhori'nin acele etmemesini, sonunda kendi zevkine teslim olmadan önce beni tekrar tekrar boşaltmasını tercih ederim.

Hâlâ biraz bunaltıcı bulduğum saraya doğru ilerliyoruz. Kraliçe Emma ve Kral Khrelan kutlamaya orada ev sahipliği yapıyor ve Kalix'in en yeni vatandaşı olarak kraliçeyle ilk tanıştırıldığımda burayı ne kadar etkileyici bulduğumu hatırlıyorum.

O da bir insan, Kalixianlar tarafından kurtarılan başka bir kadın ve onun hikâyesini öğrendiğimde, beklediğim kadar romantikti. Dürüst olmak gerekirse, çiftleşen kadınların tüm hikâyeleri romantik. Hiç beklemediğimiz bir yerde aşkı bulduğumuz için hepimizin ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

O ilk karşılaşmamızdan bu yana saraya birkaç kez daha gittim, ama hâlâ çok büyük ve görkemli görünüyor, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha gösterişli, özellikle de Dünya'daki küçük kasabamdan geldiğimde.

Kutlama için büyük bir kalabalık toplanmıştır. Herkes çok sevinçli - bu, Kalix'te on altı yıldan uzun süredir doğan ilk çocuk ve hem bebek hem de Rose sağlıklı, bu da Kalixliler ve insanlar arasındaki yavruların gerçekten yaşayabilir olduğunu kanıtlıyor.

Rose, eşi ve Alfa Gücü komutanı Tordax ile birlikte kürsüde otururken mutluluktan parlıyor. Bebeği kucağında taşıyor ve Zhorî ile kalabalığın önüne yaklaştığımda küçük kızı daha iyi görebiliyorum. Cildindeki gümüş parlaklığı ve kafatasının tepesindeki minik, yumru boynuzları ile çok sevimli, başı hafif sarı saçlarla kaplı. Gözleri Kalixianlarınkî gibi renk değiştirmiyor ama yine de çok güzeller - annesininkiyle aynı parlak mavi.

Zhorî'ye hızlıca bir öpücük verip törendeki yerimi almak için beklemem gereken kürsünün yanına gitmek üzere ayrılıyorum. Kalabalık sessizleşirken yaşlılardan biri kürsüye yaklaşıyor ve Rose ile Tordax gözlerinde parlayan sevince rağmen ciddi yüzlerle ayakta duruyorlar.

Yaşlı Tetri, bir elinde küçük bir kil kavanoz tutuyor. Kapağını açıyor, sonra avucunu nazikçe bebeğin başının üstüne koyuyor.

"Tordax, Rose, kızınız için bir isim seçtiniz mi?"

"Sana," diyor Rose, sesi berrak ve parlak. "Tordax'ın annesinin adı."

Tordax'ın gözleri İrisa ve kızına bakarken hayranlıkla parlıyor ve bu kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor. Vahşi olabilirler Acımasız şiddet uygulayabilen savaşçılar, ama savaşıkları kadar çok seviyorlar. "Sana. Güzel bir çocuk için güzel bir isim." Tetri bir bardak Parmak uçlarına güzel kokulu yağ sürüp bebeğin alnına hafifçe sürüyor. "O zaman sana dünyamıza hoş geldin diyeyim, Sana. Güneş her zaman üzerinde parlansın, toprak her zaman ayaklarının altında sabit dursun ve evren seni kendisinden biri olarak kabul etsin."

İhtiyar duasını tamamladığında Rose ve Tordax kalabalığa dönüyor ve büyük bir tezahürat yükseliyor. Kral ve kraliçeyi aralarında mutlu bir bakış paylaşıırken yakalıyorum ve kendi kendime sırtıyorum. Zhorî bana Emma'nın da hamile olduğunu söyledi ve Harper ile Malav'ın yakında doğacak bebekleriyle birlikte Kalix'te yakında yepyeni bir nesil olacak. Sana'nın birlikte büyüyeceği başka çocukları olacak.

Midemde, şarkı söyleme konusundaki gerginliğimle hiçbir ilgisi olmayan küçük bir çarpıntı oluyor. Kendimi ve Zhori'yi bir gün kendi çocuğumuzu dünyaya getirirken hayal ediyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor. Her zaman bir gün bebek sahibi olmayı çok istediğimi düşünmüştüm ama bu bana uzak bir hayal gibi geliyordu.

Zhori ile, gerçek gibi geliyor. *Mümkün*. Bunu onunla istiyorum. Kendi ailemizi kurmak istiyorum. Zaten sevdiğim bu gezegende koca bir hayat.

Neşeli tezahüratlar nihayet sönmeye başladığında, Tetri bana ilerlememi işaret ediyor ve kürsüye çıkıyorum. Tüm kalabalık bana bakıyor ve dudaklarımı yalarken kalbim hızla çarpıyor. Sahne korkusunun içimde çırpındığını hissedebiliyorum ama Zhori'nin önerdiği şeyi yapıyorum.

Kalabalığın içinde onu arıyorum, bana gülümsediğini gördüğümde bakışlarımız kilitleniyor. Aramızdaki bağ her zaman olduğu gibi alevleniyor, beni sabitliyor ve çılgın nabzımı sakinleştiriyor.

Nefes alıp şarkı söylemeye başlıyorum. Bir aşk şarkısı, özellikle bugün için seçtiğim bir şarkı.

Ve Zhori'ye baktığımda, her bir kelimeyi kastediyorum.

Sonsöz

SOPHIE

Kalix'e vardktan bir hafta sonra

Bu yeni yer hakkında ne hissedeceğimi henüz bilmiyorum.

Buradaki herkes nazik ve misafirperver, kurtarılan kadınlara ve travmamıza karşı düşünceli, alıştığımızdan ve sağlığımızla ilgilenildiğinden emin olmaya çalışıyor. Şehrin merkezine yakın bir binada kendimize ait küçük kapsüller verildi ve diğer Kalixianlarla özgürce konuşabilmemiz ve anlaşılabilmemiz için hepimize çevirmen implantları verildi. Tüm bunlar özgürce ve herhangi bir tereddüt olmaksızın verildi ve bunun için çok minnettarım.

Ama yine de kendimi henüz tam olarak rahat hissetmiyorum.

Kendimi biraz başıboş, biraz yersiz yurtsuz hissediyorum ki sanırım bu normal. Dünya'dayken de sık sık böyle hissederdim. Belki de nerede olursam olayım, şu anki durumum budur.

Dürüst olmak gerekirse, bu gezegene geldiğimden beri kendimi çekilmiş hissettiğim tek bir yer var.

Bir kişi.

Hepimizin kaldığı binadan çıkıp Jocia sokaklarında ilerliyorum, sessiz alacakaranlık etrafımı sarıyor. Şehri henüz çok az tanıyorum, ancak belirli bir yerin nerede olduğunu biliyorum - vahşi uzaylının şimdilik tutulduğu yer.

Ayaklarım o yöne doğru hareket etmeye başlıyor, ancak bu kararı verdiğimin farkında bile değilim. Hava serin ve kollarımı kendime sararak biraz titriyorum. Bir palto getirmeliydim ama almak için kapsülüme geri dönmek istemiyorum. Gidip *onu* görmek istiyorum.

Kalix'e vardktan hemen sonra ilk kez gittim. Sadece iyi tedavi edildiğinden emin olmak istemiştim ama o zamandan beri kendimi tekrar tekrar giderken buldum.

Muhtemelen pek akıllıca değil. Henüz bu uzaylılara tam olarak güvenebileceğimden bile emin *değilim*. Niyetleri iyi görünüyor ama bir ay önce uzaylıların varlığından bile haberim yoktu. Şimdi öğrendiğime göre bir çok gezegende yaşam varmış.

Evrende yüzlerce yabancı tür var ve ben burada, Kalixianların arasında sonsuza dek yaşamak zorunda kalabilirim. Kabullenmem gereken çok şey var.

Ve en çok *da bu* Kalixian'ın kesinlikle tehlikeli olduğunu biliyorum. Diğer kurtarılan kadınlar gibi bana da bir çevirmen çipi yerleştirilmiş olmasına rağmen, söylediği hiçbir şeyi anlayamıyorum. Söyledikleri sadece homurdanma ve hırlamadan ibaret ve diğer Kalixianlar da bunları yorumlayamıyor gibi görünüyor.

Hiçbirimizi anlayabildiğini sanmıyorum. Ya da anlayabiliyorsa bile, iletişim kurmaya hiç niyeti yok. Yüzü dövme ve boynuzları tehlikeli noktalara kadar sivriltilmiş.

Vahşi, ilkel ve vahşi ama nedense geri dönmeye devam ediyorum.

Binanın girişine ulaştığımda onu duyabiliyorum, içeri girdiğimde yüksek bir kükreme yükseliyor. Kapıdaki iki Kalixian beni tanıyor. Yüzlerindeki şaşkın ifadedden buraya onu ziyarete gelmem hakkında ne düşündüklerini anlayabiliyorum ama yine de fikirlerini kendilerine saklayarak bana koridorda onun tutulduğu yere kadar eşlik ediyorlar.

Uzaylı binanın bir kanadındaki bir kafeste tutuluyor. Büyük ve temiz, bir köşesinde dolgu ve yatak var. Bana hapsedilmesinin onun ve diğer herkesin korunması için olduğu söylendi ama yine de bundan hoşlanmıyorum. O bir hayvan değil ve ne olursa olsun bir kafeste tutulmamalı.

Ne yazık ki bu konuda pek söz hakkım yok.

Binanın kafesinin bulunduğu bölümüne girdiğimde sırtı bana dönüktü. Sessiz adımlarla yaklaşırken alt dudağımı ısırarak tek kelime etmiyorum. Ama ben daha birkaç metre uzaktayken kaskatı kesiliyor, elleri esnedikçe sırtındaki geniş kaslar dalgalanıyor.

Sonra başını yırtıcı bir hayvan gibi çeviriyor, hızlı ve keskin bir hareketle bir adım geri çekilmemi sağlıyor.

Bakışları benimkilere sabitleniyor; vahşi, yabanıl ve hiddetli. Yerimde donmuş gibi durup ona bakarken, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Uzaklara

bakmalıyım.

Kaçmalıyım. Ama

kaçmıyorum.

Bu vahŖi Kalixian'ı daha fazla görmek için ölüyor musunuz? Ben de  yleydim, bu yüzden onun hikayesini yazmam gerektiğine karar verdim!

[Tamed](#) serinin bir sonraki kitabı.

SavaŖ için bilenmiŖ, sert hatları ve tehlikeli içgüdüleri var, ama kızın yumuŖaklı ı onun sert dıŖ g r n Ŗ n  kırabilecek mi?

Amazon'dan alın:

[İSTE](#)

Ayrıca *Voxeran Kader ArkadaŖları* serimin ilk kitabı olan [Her Alien Prince](#)'e de göz atabilirsiniz!

Brooke'un Ŗarkı söylemesinin Zhorı için ne kadar tahrik edici olduğunu öğrendiği eğlenceli ve seksi bonus sahneyi okumak ister misiniz? Bonus bölümün  CRETS Z kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıŖtırın:

<https://BookHip.com/DPJTOHQ>.

Bu kitabı Facebook grubumdaki diğer okurlarla tartıŖın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En yeni  r nlerimden haberdar olmak için [haber kaydolun](#)b ltenime !

Presley Hall tarafından da

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Calıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9Kitap .](#)

TBA - 10. Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Her Alien Prince - 1. Kitap](#)

[Alien HerSavior - 2. Kitap](#)

[Alien Kitap Her Alien -](#)

[Kitap Her Alien Rogue -](#)

[5Her Beast - 3. Warrior 4. .](#)

Kitap TBA - 6. Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[İletişimde Kalın](#)

[1. Brooke](#)

[2. Zhor](#)

[3. Brooke](#)

[4. Zhor](#)

[5. Brooke](#)

[6. Zhor](#)

[7. Brooke](#)

[8. Zhor](#)

[9. Brooke](#)

[10. Zhor](#)

[11. Brooke](#)

[12. Zhor](#)

[13. Brooke](#)

[14. Zhor](#)

[15. Brooke](#)

[16. Brooke](#)

[17. Zhor](#)

[18. Brooke](#)

[19. Zhor](#)

[20. Brooke](#)

[21. Zhor](#)

[22. Brooke](#)

[23. Zhor](#)

[24. Brooke](#)

[25. Brooke](#)

[26. Zhor](#)

[27. Brooke](#)

[Sonsöz](#)

Presley [Hall](#) tarafından [da](#)

BONUS
SCENE

TEMPTED

KAL IX LAN SAVASCILARININ PUAN ORANLARI

PRE-SLEYHALL

TEMPTED: BONUS SAHNE

PRESLEY HALL

İÇİNDEKİLER

[Tempted: Bonus Giriş](#)

[Bonus Sahne](#)

[Presley Hall tarafından yazılan kitaplar](#)

TEMPTED: BONUS GİRİŞ

Bu bölüm Brooke ve Zhorî'nin şarkı söylemesinin onu ne kadar tahrik ettiğini gösterdikleri ekstra bir sahne içermektedir. Keyfini çıkarın!

BONUS SAHNE

Brooke

ZHORI VE BENİM PAYLAŞTIĞIMIZ EVLE İLGİLİ EN SEVDİĞİM ŞEY

Jocia banyo odası.

İçinde Nierra'da kiraladığımız kapsülde ya da Savyiek'ten çaldığımız gemide kullandığımız gibi bir duş yok, ancak içine boruyla verilen suyu ısıtmak için bir mekanizmaya sahip büyük bir banyo havuzu var. Her yer gümüş, altın ve turkuaz lekeleriyle parıldayan oyma mozaik parçalarla döşenmiş. Havuz derin ve Dünya'daki ortalama bir jakuziden daha büyük ve içinde yıkanmayı o kadar çok seviyorum ki günde en az bir kez giriyorum. İçine kokulu yağ döktükten sonra ılık suda yüzmeyi, şarkı söylemeyi ve etrafa sıçramayı seviyorum

Ben yıkanırken.

Bugünlerde çok daha sık şarkı söylüyorum ama özellikle banyoda şarkı söylemeyi seviyorum. Sesimi Zhorî'nin beni duyabileceği kadar yükseltmeyi seviyorum, tıpkı Nierra'da ona ilk güvenmeye başladığım zamanlarda duş alırken yaptığım gibi.

Nierra'da geçirdiğim zamanın çoğu korkutucu ve tehlikeliydi, ancak o gezegenden bazı güzel anılarım da var ve bunlara tutunmayı seçiyorum. Her zaman ilk güzeli hatırlamak istiyorum,

Zhori ve benim birbirimize aşık olmaya başladığımız inanılmaz günler ve aramızdaki eş bağı sağlamlaştıkça birlikte geçirdiğimiz tüm anlar.

Anılar zihnimi doldururken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve kollarımı yüzeyin altında hafifçe çırparak suyun içinde biraz daha alçalıyorum. En sevdiğim şarkılardan birinin son birkaç sözünü söylüyorum ve sonra yeni bir şarkıya başlıyorum, sesim banyo odasının duvarlarında yankılanıyor.

Şarkının sözlerinde ve suyun rahatlatıcı hissinde o kadar kaybolmuşum ki Zhori'nin odaya girdiğini duymuyorum, ta ki havuza inip bana katılana kadar, tamamen çıplak ve nefes kesici bir şekilde erkeksi. Suyun yüzeyinin altındaki çıplak bedenime bakarken gözlerindeki sıcaklığı görüyorum ve hiç utanmadan ben de ona bakıyorum. Hafif bir badem kokusu ona yapışıyor ve suyun bronz tenini öpüş şekli içimde bir tahrik ürpertisi yaratıyor.

Doğrulurken kaşlarımı alaycı bir şekilde ona doğru oynatıyorum, ayaklarım havuzun karo tabanını buluyor. Tamamen ayağa kalktığımda su göğüslerimin hemen altına kadar geliyor. "Bana katılmaya karar verdin demek?"

"Nasıl karşı koyabilirdim ki?" diye soruyor derin ve ciddi bir sesle, ancak gözleri çok sevdiğim o muhteşem gümüş rengine kaymaya başlarken muziplikle parlıyor. "Şarkı söylemeye devam et."

Bana doğru gelirken sesi arzu dolu, su gövdesinin etrafında dalgalanıyor. Sertleştiğini görebiliyorum, siki kalın ve hazır bir şekilde dışarı fırlıyor ve bu da içimin sıkışmasına neden oluyor. Şarkıma dönmeden önce dudağımı ısııyorum, sözleri hatırlamaya çalışırken sesim biraz titriyor.

Bazı nedenlerden dolayı, onları hatırlamak birdenbire çok daha zorlaştı.

Zhori önümde duruyor, elleri göğüslerimi yumuşatmak için uzanıyor, ben şarkı söylemeye devam ederken parmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor. Aleti karnımın yumuşak derisine sürtünerek beni ürpertiyor. Benim

Meme uçlarımla oynarken sesi gıcırıyor, başını eğip bir göğsümü avucunun içine alıyor ve dilini sert tomurcuğumun üzerinde gezdiriyor.

Elleri vücudumda aşağı doğru hareket edip karnımı, belimi ve kalçalarımı okşadıkça konsantre olmak daha da zorlaşıyor ve parmakları bacaklarımın arasına, uyarılma ve banyo yağıyla kayganlaştığım yere kayarken sesim tamamen kesiliyor.

"Benim için şarkı söylemeye devam et, Irisa'm," diye emrediyor, parmakları içime doğru kayarken sesi derin ve şehvet dolu, başparmağı klitorisimi okşarken sevdiğimi bildiği hızlı, sert bir tempoda hareket ediyor.

Oh lanet olsun. Yapabileceğimden emin değilim.

Tekrar şarkı söylemeye başladığımda sesim titriyor ama devam etmek için elimden geleni yapıyorum. Daha sert nefes alırken kelimelerim kekeliyor, inanılmaz hisleri atlatmaya çalışıyorum.

"Şarkı söylemeye devam et," diye mırıldanıyor tekrar, başım geriye düşüp göz kapaklarım kapanırken. "Sesin çok güzel çıkıyor."

Konuşurken dudakları boynuma düşüyor, beni suyun altındaki bir enstrüman gibi çalarken hassas etimi öpüyor ve yalıyor, parmakları beni birkaç dakika içinde boşaltacağından emin olduğum mükemmel bir ritimle hareket ediyor. Şimdiye kadar dokunulmaktan hoşlandığım tüm yolları, beni uçurumun kenarına itecek şeyleri biliyor ve beni zahmetsizce doruğa taşıırken nefes nefese şarkı söylüyorum.

Orgazm beni vurduğunda, şarkım mutlak, çıplak bir zevk çılgılığıyla sona eriyor. Kollarım Zhorî'nin boynuna dolanıyor, ona yapışıyorum, eline sürtünüyorum ve o da dudaklarını boğazıma bastırıp tenimi yumuşakça emiyor.

Nihayet tekrar düz görebildiğimde, gözlerimi açtığımda gözlerinde parıldayan sahiplenici bir memnuniyet bakışıyla karşılaşıyorum. Parmaklarını göbeğimden çıkarıyor ve beni kollarının arasına almak için kıcımı kavırıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve beni hızlı bir hareketle sikinin üzerine oturtuyor.

itiliyor ve içimde dibe vururken orgazmımın son spazmlarından dolayı amım çırpınıyor ve onun etrafında kenetleniyor.

Sıcak su etrafımızda dalgalanıyor, ılık yağ tenimizi kaplarken beni havuzun en derin yerine taşıyor ve sırtımı fayanslı duvara yaslıyor. Nefesim kesiliyor, beni sertçe öperken inliyorum, beni sıkıca tutuyor, küçük, hızlı hareketlerle içime giriyor ve kendi boşalmasına yaklaşırken beni tekrar kenara yaklaştırıyor.

"Seni seviyorum," diye inliyor, beni sertçe öperken eli ıslak saçlarıma dolanıyor.

Sert, zonklayan boyu tekrar tekrar içime dalarken ağzı benimkini yutuyor. O bana karşı sallanırken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve beni tamamen dolduruyor. Bizi bir koza gibi saran ılık suyla, sanki hayal edebileceğimden çok daha sıkı bir şekilde birbirimize bağlıymışız gibi hissediyorum.

İkinci orgazmım beni ele geçirmeye başladığında nefesim daha hızlı geliyor. Arkadaşıma yapışırken vücudumdaki her kas bunun gücüyle titriyor ve dudaklarından çıkan hırçın, derin sesler bana onun da yakın olduğunu söylüyor. Aleti içimde nabız gibi atıyor ve kabarıyor, hareketlerimiz daha hızlı ve çaresiz hale geldikçe su dalgalar halinde etrafımıza sıcıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kaslarım gerilirken ve titrerken ağzına karşı nefes nefese kalıyorum. "Çok fazla, Zhorı. Hem de çok."

Kalçalarımı sertçe kavrayıp beni sikinin üzerine çekerek her santimini tamamen içime gömerken zevk dalgaları üzerime yıkılıyor. Boşalmaya başladığımı hissettiğimde kalçalarımı beline doluyorum ve kendini sıcak dalgalar halinde içime boşaltırken şaftı zonkluyor.

Beni o kadar mükemmel
dolduruyor ki. Çok iyi
hissettiriyor.

Kendimi içimden geçen coşkuya bırakırken tırnaklarım omuzlarına batıyor ve ikimiz de inleyerek birbirimizi şiddetle öperken doruk noktalarımız birbirine karışıyor.

Mükemmel, göz kamaştırıcı bir an için, dünyada hiçbir şey yok - *evrende* hiçbir şey yok - ikimiz ve paylaştığımız aşk dışında.

Uzun bir süre sonra beni duvardan uzaklaştırıyor ve pozisyonlarımızı değiştiriyor, beni kollarının arasına alırken sırtını fayanslı yüzeye yaslıyor. Hâlâ içime gömülü ve bunu değiştirmek için acelem yok. İki orgazmımın ardından aldığım zevkin yoğunluğu **a z a l m ı ş** olsa da, onunla bu şekilde bir arada olmanın verdiği basit yakınlıkta farklı bir keyif var.

Duvara yaslanıyor, beni bir kez daha öpmek için başını eğdiğinde beni kavrayışını biraz ayarlıyor. İkimiz de ıslak, mutlu ve doygun bir şekilde birbirimize gülümsüyoruz ve ben mutluluk ve yorgunluktan bunalmış bir halde başımı omzuna yaslıyorum.

Zhori bana sessiz hayranlık sözcükleri fısıldıyor ve ben de onları mırıldanırken dudaklarımı ıslak tenine bastırıyorum.

Tanrım, nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Dünya'dan götürüldüğümde sonsuza dek kaybolduğumu sanmıştım. Ama şimdi evimi ve hayal edebileceğim her şeyden daha iyi bir aşkı buldum. Peri masallarına hiç inanmadım, küçük bir kızken bile. Mutlu sonlara hep şüpheyle yaklaştım.

Ama sonunda ben de kendiminkini buldum.

PRESLEY HALL TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Çalıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9Kitap.](#)

TBA - 10. Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Uzaylı Prensi - 1. Kitap](#)

Her Alien Savior - 2. Kitap
Her Alien Kitap Her Alien
Kitap Her Alien Rogue -
5Beast - 3. Warrior 4- . .
Kitap TBA - 6. Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Telif Hakkı© 2021 Presley Hall Tüm
hakları saklıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

